Kevin J. Anderson

Anticorpii

X™

Inspirate de cel mai îndrăzneț serial TV al anilor '90

DOSARELE X

Serie creată de Chris Carter

KEVIN J. ANDERSON

ANTICORPII

Pe baza personajelor create de Chris Carter

Traducere din limba engleza CORNELIA BUCUR

FAHRENHEIT

EDITURA FAHRENHEIT GRUPUL EDITORIAL RAO
Ediția I
Iunie 1998

„Amestecat cu răsuflarea rece a frigiderului, mirosul dezinfectanţilor grei, caustici, se răsucea în aer, înţepându-i ochii şi nările lui Scully. Nu putu să nu privească, fascinată. Observă sângele negru, coagulat sub pielea paznicului ca nişte vânătăi, şi excrescenţele moi care răsăriseră din ţesuturi ca nişte ciuperci.

— N-am văzut în viaţa mea tumori care să crească atât de repede, spuse ea. Rata limitată de reproducere celulară ar trebui să facă o asemenea răspândire imposibilă.

Se aplecă, observând un strat subţire de mâzgă ce acoperea pielea pe alocuri. O substanţă transparentă, mucilaginoasă… ca o mâzgă.”

Tuturor agenţilor, anchetatorilor, cercetătorilor şi celorlalţi angajaţi ai Biroului Federal de Investigaţii.

În timp ce îmi făceam cercetările pentru această carte, am cunoscut câţiva agenţi speciali şi am văzut Biroul la treabă. Oamenii aceştia nu sunt toţi ca Mulder şi Scully, dar sunt mândri de profesionalismul şi dedicaţia cu care îşi fac meseria.

MULŢUMIRI

Să scrii o astfel de carte seamănă uneori cu cea mai profundă conspiraţie guvernamentală. În cazul Anticorpilor, câţiva dintre cei ce au pândit din umbră sunt: Kristine Kathryn Rusch, Chris Carter, Mary Astadourian, Jennifer Sebree, Frank Spotnitz, Caitlin Blasdell, John Silbersack, dr. Robert V. Stannard de la Spitalul Veterinar Adobe, Tom Stutler, Jason C. Williams, Elton Elliot, Andrew Asch, Lil Mitchell, Catherine Ulatowski, Angela Kato, Sarah Jones şi (ca întotdeauna) soţia mea, Rebecca Moesta.

UNU

Ruinele Laboratoarelor DyMar
Duminică, 11:13 p.m.

Alarma începu să sune târziu, într-o noapte cu ceață rece şi aer neclintit.

Sistemul de securitate ce înconjura locul incendiului fusese montat în grabă, iar Vernon Ruckman era singurul paznic de noapte… dar era plătit – şi încă surprinzător de bine – pentru a-i împiedica pe nepoftiţi să pătrundă printre ruinele aflate într-un echilibru instabil ale Laboratoarelor DyMar, de la marginea oraşului Portland, statul Oregon.

În Buick-ul pe jumătate ruginit străbătu aleea cu pietriş ud. Cauciucurile tocite aproape complet scrâşniră urcând movila unde, până cu o săptămână şi jumătate în urmă, se ridicase laboratorul pentru cercetări în domeniul cancerului.

Vernon opri maşina, îşi desfăcu centura de siguranţă şi coborî să investigheze. Trebuia să fie cu toate simţurile treze. Trebuia să scruteze bine scena. Aprinse lanterna oficială, pe care o purtau toţi paznicii – suficient de grea pentru a putea fi folosită ca armă – şi îndreptă lumina ca pe jetul unui furtun asupra ruinelor înnegrite care acopereau terenul.

Şefii nu-i dăduseră lui Vernon o maşină a lui, dar îi puseseră la dispoziţie uniforma, insigna şi un revolver încărcat. Trebuia să pară sigur pe sine şi impunător dacă voia să-i gonească pe puştanii neastâmpăraţi care făceau din intrarea în carcasa scorojită a laboratoarelor un act de curaj. În săptămâna şi jumătate care trecuse de când fusese incendiat centrul, gonise deja în câteva rânduri grupuri de adolescenţi care dispăreau în noapte chicotind. Vernon nu reuşise să pună mâna pe niciunul dintre ei.

Şi nu era de râs. Ruinele de la DyMar abia se mai ţineau în picioare, programate să fie demolate peste câteva zile. Echipamentul constructorilor, buldozerele, ciocanele pneumatice şi câteva transportoare de dimensiuni mici stăteau deja în aşteptare în jurul rezervoarelor de combustibil. Într-un dulap încuiat cu lacăt se aflau explozibilii şi capsele de detonare. Cineva părea că voia să şteargă cât mai repede de pe faţa pământului rămăşiţele centrului de cercetare medicală.

Până atunci însă, locul acesta era un pericol potenţial. Iar Vernon Ruckman nu dorea să aibă loc vreun accident în schimbul lui.

Raza luminoasă a lanternei tăia un con tot mai larg prin ceaţă, făcându-şi loc prin labirintul de grinzi înclinate, bârne de lemn carbonizate şi căpriori de acoperiş căzuţi. DyMar Lab arăta ca decorul abandonat al unui vechi film de groază, iar lui Vernon nu-i era greu să-şi închipuie monştrii de celuloid întrupându-se din ceţurile unde, printre ruine, îşi făceau veacul.

După incendiu, perimetrul fusese înconjurat cu un gard de plasă închiriat – a cărui poartă stătea acum întredeschisă. Mişcat de o pală uşoară de vânt, gardul gemu încetişor şi poarta scârţâi; apoi aerul se linişti din nou, ca o răsuflare ţinută.

I se păru că aude o mişcare înăuntrul clădirii: obiecte mutate din loc, piatră şi lemn clintite. Vernon deschise poarta atât cât să poată intra în împrejmuire. Se opri să asculte cu atenţie, apoi purcese prudent, aşa cum scria la carte. Mâna stângă îi stătea încleştată pe lanternă, în timp ce dreapta îi zăbovea deasupra revolverului greu de poliţie pe care îl purta la şold.

Într-o husă mică, prinsă de cureaua de piele, avea cătuşele, pe care era convins că ştia să le folosească, deşi până atunci nu prinsese încă pe nimeni. Schimbul de noapte presupunea în general multă lectură, amestecată cu ceva alarme false (în special dacă aveai o imaginaţie mai bogată) – şi cam atât.

Prietena lui Vernon era o pasăre de noapte, absolventă de engleză şi poetesă aspirantă, care îşi petrecea nopţile fie în aşteptarea muzei care să o inspire, fie la cafeneaua cu orar permanent unde lucra. Pentru a ţine pasul cu ea, Vernon îşi schimbase propriile ritmuri biologice, iar slujba asta de noapte îi apăruse ca o soluţie ideală, chiar dacă în prima săptămână umblase mai mult ameţit.

Acum, intrând în labirintul incendiat, Vernon era perfect treaz.

Înăuntru se afla într-adevăr cineva.

Sub tălpile lui scrâşneau cenuşa veche, aşchiile de sticlă spartă şi bucăţile de beton sărite. Vernon îşi amintea cum arătase centrul odată, un complex destinat tehnologiilor cele mai înalte, cu o arhitectură neobişnuită, modernă – un amestec futurist, lucios, de sticlă, oţel şi lemn galben-auriu din pădurile de pe coasta Oregonului.

În urma protestului violent, a incendiului şi a exploziei, laboratorul arsese bine.

Nu s-ar fi mirat dacă oaspetele nocturn nu ar fi fost doar un copil, poate vreun membra al grupului pentru drepturile animalelor care revendicase incidentul. Poate că era vreun activist în căutare de suveniruri, trofee de război ale unei victorii sângeroase.

Vernon nu ştia. Dar simţea că trebuia să fie prudent.

Pătrunse mai adânc, aplecându-şi capul pentru a evita un stâlp de lemn căzut,

înnegrit şi bubos, acoperit cu cenuşă albicioasă acolo unde plesnise din cauza căldurii. Podeaua clădirii principale părea nesigură, gata să se prăbuşească în subsol. Parte din pereţi se dărâmaseră, zidurile despărţitoare se înnegriseră, ferestrele erau făcute ţăndări.

Auzi o mişcare furişă. Vernon plimbă raza lanternei împrejur, iar lumina albă împunse umbrele, tăind unghiuri stranii şi forme întunecate care săreau la el sau se prelingeau de-a lungul pereţilor. Nu-i fusese niciodată teamă de spaţiile închise, dar acum parcă întregul loc stătea să-i cadă în cap.

Vernon se opri, luminând în jur. Auzi din nou zgomotul, un foşnet uşor, al unui om care încerca să scoată ceva la iveală dintre dărâmături. Venea din colţul cel mai îndepărtat, un fost birou cu tavanul parţial căzut, unde baricadele întărite rezistaseră în cea mai mare parte distrugerii.

Zări acolo o umbră în mişcare, care muta resturile dintr-un loc în altul, săpând. Vernon înghiţi în sec şi făcu un pas înainte.

— Tu de colo! Asta e proprietate privată. N-ai voie aici.

Puse mâna pe tocul revolverului. Fără teamă. Intrusul nu trebuia să scape.

Vernon îşi îndreptă raza lanternei asupra siluetei. Un bărbat înalt, cu umeri largi, se ridică în picioare şi se întoarse încet către el. Nepoftitul nu încercă să fugă şi nu se sperie, iar asta îl nelinişti şi mai tare pe Vernon. Îmbrăcat într-un mod straniu, omul purta haine care nu se potriveau una cu alta, acoperite de funingine; parcă ieşiseră dintr-un sac de călătorie pierdut de cineva sau fuseseră şterpelite de pe o frânghie.

— Ce faci aici? întrebă Vernon.

Îi puse lanterna în ochi. Intrusul era murdar şi neîngrijit – nu arăta deloc bine. Grozav, îşi spuse Vernon. Un vagabond care scurmă printre ruine în căutarea a ceva ce ar putea vinde.

— Aici nu-i nimic de luat.

— Ba e, îi răspunse omul.

Avea un glas neaşteptat de puternic şi de sigur, care îl luă prin surprindere pe Vernon.

— N-ai ce căuta aici, repetă el, începând să-şi piardă stăpânirea de sine.

— Ba am, răspunse omul. Am dreptul… Am lucrat la DyMar.

Vernon făcu un pas înainte. Era ceva cu totul neaşteptat.

Continuă să-l ţintuiască în lumina lanternei, mizând pe efectul ei de intimidare.

— Mă numesc Dorman, Jeremy Dorman.

Individul se căută în buzunarul cămăşii, iar Vernon întinse mâna după revolver.

— Vreau numai să-ţi arăt legitimaţia de la DyMar, spuse Dorman.

Vernon mai făcu un pas şi, la lumina puternică a lanternei, văzu că străinul părea să fie bolnav şi transpira.

— Am impresia că ţi-ar trebui un doctor.

— Nu. Ce-mi trebuie e… aici, spuse Dorman, arătându-i cu mâna.

Vernon constată că bărbatul solid dăduse la o parte nişte resturi, scoţând la iveală un seif mascat.

În cele din urmă, Dorman reuşi să pescuiască din buzunar o legitimaţie îndoită şi murdară, cu fotografie – legitimaţia de la DyMar. Lucrase într-adevăr acolo… dar asta nu însemna că putea să scotocească acum printre resturile afumate.

— Pentru mine nu-nseamnă nimic, zise Vernon. O să mergi cu mine şi, dacă într-adevăr ai autorizaţie ca să te găseşti aici, atunci o să lămurim lucrurile.

— Nu! exclamă Dorman atât de violent, încât saliva i se împrăştie în stropi de pe buze. Din cauza ta pierd timpul.

Pentru o clipă, pielea de pe faţă păru să i se mişte, tulbure, apoi reveni la normal. Vernon înghiţi în sec, încercând să-şi păstreze cumpătul.

Dorman îi întoarse spatele, ignorându-l.

Indignat, Vernon înaintă şi scoase pistolul.

— Nu cred, domnule Dorman. Treci la perete – acum, în clipa asta.

Brusc, Vernon observă cocoloaşele de pe sub cămaşa murdară a individului. Păreau că aveau o viaţă proprie, mişcându-se spasmodic.

Dorman privi în jos la el cu ochii negri mijiţi. Vernon făcu un gest cu revolverul. Fără să dea semne de frică sau de respect, bărbatul se apropie de unul dintre pereţii de beton rămas întreg, murdar şi înnegrit de fum.

— Ţi-am spus că mă faci să pierd timpul, mârâi Dorman. Nu am prea mult.

— Avem tot timpul din lume, spuse Vernon.

Cu un oftat, Dorman îşi puse mâinile pe peretele mânjit de funingine şi aşteptă. Pielea de pe mâini îi era ca ceara, parcă era de plastic… alunecoasă cumva. Vernon se întrebă dacă venise în contact cu vreun fel de substanţă toxică, acid sau reziduu industrial. În ciuda siguranţei pe care i-o dădea pistolul, lui Vernon nu-i plăcea câtuşi de puţin toată povestea.

Cu coada ochiului zări unul dintre cocoloaşele de sub cămaşa lui Dorman mişcând.

— Stai pe loc să te percheziţionez.

Dorman scrâşni din dinţi, cu ochii pironiţi în peretele de beton din faţa lui, parcă numărând particulele de cenuşă.

— Eu în locul tău m-aş abţine, spuse.

— Nu mă ameninţa, îl repezi Vernon.
— Atunci nu pune mâna pe mine, i-o întoarse Dorman.
În loc de răspuns, Vernon vârî lanterna între antebraţ şi trunchi, apoi îl pipăi rapid de sus până jos, cu o mână.
Pielea lui Dorman era ciudat de fierbinte şi parcă noduroasă – pe urmă mâna lui Vernon veni în contact cu o substanţă umedă şi alunecoasă. Îşi trase brusc palma înapoi.
— Ce scârboşenie, zise el. Ce-i asta?
Privi în jos la mână şi o văzu acoperită cu ceva ciudat şi mucilaginos, ca o mâzgă.
Epiderma lui Dorman începu brusc să tresară, răsucindu-se, ca şi cum pe dedesubt ar fi alergat o armată întreagă de şoareci.
— N-ar fi trebuit să pui mâna.
Dorman se întoarse, privindu-l furios.
— Ce e porcăria asta?
Vernon băgă revolverul la loc în toc şi, privindu-şi neputincios mâna, încercă să se şteargă pe pantaloni. Se dădu înapoi îngrozit, cu ochii la mişcările stranii ale trapului lui Dorman.
Brusc, palma începu să-l frigă. Parcă un acid îi ardea adânc carnea.
— Hei!
Se împiedică, păşind înapoi pe molozul inegal.
O senzaţie de gâdilătură fierbinte îi pornea din mână, ca nişte bule minuscule ce urcau spre încheietură, ca o mulţime de gloanţe mititele ce-i explodau în nervi, în braţe, în umeri, în piept.
Dorman îşi lăsă mâinile în jos şi se întoarse să privească.
— Ţi-am spus să nu pui mâna pe mine, zise el,
Vernon Ruckman îşi simţea toţi muşchii încleştaţi. Spasmele îi cuprinseseră trupul şi o mie de artificii îi explodau în creier. Nu mai vedea decât bliţurile strălucitoare, psihedelice, încremenite în faţa ochilor. Braţele şi picioarele îi tremurau, muşchii îi erau cuprinşi de spasme şi convulsii.
De undeva dinăuntrul creierului auzi un zgomot de oase frânte. Oasele lui.
Căzu pe spate şi urlă, de parcă întregul corp i s-ar fi preschimbat într-un câmp minat.
Lanterna, cu raza ei strălucitoare, pică pe podeaua acoperită cu cenuşă.

* * *

Dorman mai urmări trupul cutremurat de spasme al paznicului timp de câteva clipe înainte de a-şi întoarce atenţia asupra seifului pe jumătate descoperit. Epiderma victimei se umfla fierbând, pe măsură ce din ţesutul muscular distrus

apăreau pete de un stacojiu întunecat. Lanterna paznicului lumina un sector de cerc alb pe podea, iar Dorman vedea excrescenţele umflate, pustulele, tumorile, buboaiele.

Ca de obicei.

Dorman smulse ultima bucată de perete ghipsat care acoperea seiful. Ştia prea bine combinaţia şi răsuci rapid rotiţele, ascultând cum cilindrii se aşezau unul după altul. Cu o mână cărnoasă, amorţită, bătu în uşă pentru a scutura bucăţile de vopsea arsă care se întăriseră în crăpături. Deschise uşa.

Dar seiful era gol. Altcineva golise conţinutul, luând dosarele şi prototipurile stabile.

Se răsuci ca să se uite la paznicul mort, ca şi cum Vernon Ruckman ar fi avut cumva de-a face cu furtul. Se strâmbă în timp ce trupul îi era străbătut de un nou spasm. Ultima lui speranţă se aflase în seiful acela. Sau cel puţin aşa crezuse.

Dorman se ridică, furios. Ce era de făcut? Privi în jos la propria mână, la pielea care se mişca şi se schimba ca o furtună celulară. Se cutremură o dată cu o serie de convulsii minore care îi răvăşeau sistemul muscular, dar, inspirând adânc, reuşi să se stăpânească.

Era din ce în ce mai greu, dar se jurase să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a rămâne în viaţă. Dorman făcuse întotdeauna tot ce-i stătuse în putinţă.

Bolnav de disperare, bântuia clădirile distruse ale Laboratoarelor DyMar. Computerele erau în totalitate distruse, tot echipamentul de laborator făcut praf. Descoperi un birou topit şi făcut ţăndări şi, după amplasament, presupuse că fusese al lui David Kennessy, şeful de laborator.

— Să te ia dracuu’, David, murmură el.

Folosindu-şi toate puterile, smulse unul dintre sertarele de sus unde, printre gunoaie, dădu peste o fotografie veche, înrămată – cu marginile pârlite, cu sticla crăpată – şi o privi îndelung. Scoase poza dintre resturile ramei.

David, brunet, cu aerul lui îndrăzneţ, surâdea alături de o blondă drăguţă, cu o înfăţişare sportivă, şi de un băieţel la fel de blond. În faţa lor, cu limba scoasă, stătea labradorul familiei Kennessy; mereu era prezent şi câinele… Portretul de familie fusese făcut pe când băiatul avea unsprezece ani, înainte să se fi îmbolnăvit de leucemie. *Patrice şi Jody Kennessy.*

Dorman luă fotografia şi se ridică. Bănuia unde s-ar fi putut duce şi era convins că îi putea găsi. Trebuia. Acum, că toate celelalte dosare dispăruseră, numai sângele câinelui mai putea conţine răspunsul pe care îl căuta. Va încerca să ghicească unde ar fi putut pleca, unde ar fi încercat să se ascundă Patrice. Ea nici nu ştia ce secret uriaş purta în trupul lui câinele familiei.

Dorman se uită peste umăr la cadavrul paznicului. Fără să dea atenţie rănilor oribile de pe pielea lui, extrase revolverul şi îl puse în buzunarul pantalonilor. Dacă ajungea într-o situaţie de criză, va avea nevoie de el ca să se impună.

Lăsând în urmă stârvul plin de bube, care începuse să se răcească, şi luând cu el arma şi fotografia, Jeremy Dorman se îndepărtă de clădirile incinerate ale Laboratoarelor DyMar.

Înăuntrul lui ticăia o bombă biologică. Nu mai avea prea multe zile la dispoziţie.

DOI

Cartierul General FBI,
Washington, D.C.
Luni, 7:43 a.m.

Ursul era enorm, de vreo cinci ori mai mare decât un luptător profesionist de categoria grea. Blana ţepoasă, de culoarea bronzului, acoperea muşchii ca nişte odgoane: un urs Kodiak, şi încă un exemplar de excepţie. Ghearele îi stăteau răşchirate, cum se aplecase să spintece un somon din pârâul stâncos, nesecat şi limpede precum cleştarul.

Mulder cântări din priviri ghearele, colţii, forţa brută, primordială.

Era bucuros că fiara era împăiată şi expusă în holul clădirii Hoover, dar chiar şi aşa îl încânta existenţa barierei de sticlă. Impăierea animalului trebuie să fi fost un coşmar pentru taxidermist.

Trofeul de vânătoare fusese confiscat într-un raid al FBI-ului împotriva unui mare traficant de droguri. Acesta cheltuise peste douăzeci de mii de dolari într-o expediţie de vânătoare în Alaska, şi încă ceva pe deasupra pentru conservarea trofeului. Când îl arestase, FBI-ul îi confiscase şi giganticul urs în conformitate cu statutele RICO: dat fiind că traficantul îşi finanţase expediţia cu bani murdari obţinuţi din droguri, ursul împăiat aparţinea guvernului federal.

Neştiind ce altceva să facă cu el, FBI-ul expusese monstrul alături de alte curiozităţi, de asemenea confiscate: o motocicletă Harley-Davidson făcută de comandă, coliere cu smaralde şi diamante, cercei, brăţări, lingouri de aur.

Din când în când, Mulder îşi părăsea biroul liniştit de la subsol, unde păstra Dosarele X, numai ca să urce până aici şi să se uite la exponate.

Cu ochii la fiara puternică, Mulder continua să fie preocupat, nedumerit de un raport primit de curând de la unul dintre agenţii de teren din Oregon.

Atunci când un monstru ca ursul acesta îşi omora prada, el nu lăsa niciun dubiu asupra cauzelor decesului. O boală bizară ridica însă multe semne de întrebare – cu atât mai mult o maladie nouă, virulentă, descoperită printre ruinele unui fost laborator de cercetări medicale, distrus nu demult într-un incendiu.

Întrebările fără răspuns îl intrigaseră întotdeauna pe agentul Fox Mulder.

Se întoarse cu liftul în birou, unde putea reciti raportul asupra decesului în chestiune. Mai apoi se va întâlni cu Scully.

* * *

Stătea între despărţiturile de plexiglas, groase, izolate fonic, din poligonul de trageri al FBI-ului. Agentul special Dana Scully îşi scoase pistolul, un Sig Sauer de 9 mm. Montă încărcătorul supradimensionat, cu cincisprezece cartuşe, plus unul pe ţeavă.

Formă codul pe tastatura computerizată din stânga sa, instalaţia hidraulică bâzâi şi un cablu duse silueta întunecată a „răului” la o distanţă de douăzeci de metri. O blocă acolo şi întinse mâna după căşti. Şi le puse bine pe urechi, strângându-şi părul blond-roşcat.

Pe urmă apucă strâns patul pistolului, adoptând poziţia corectă de tragere în formă de triunghi isoscel, şi ochi. Mijindu-şi ochii şi ţintind imediat sub linia părului, apăsă pe trăgaci într-un gest reflex, neconştientizat, şi trase primul foc. Fără să dea atenţie locului unde se înfipsese glonţul, ochi şi trase din nou, şi din nou. Cartuşele goale zburau prin aer ca nişte floricele de porumb metalice, căzând cu un clinchet pe podeaua de ciment. Mirosul de pulbere neagră arsă îi umplu nările.

Se gândea la necunoscuţii care îi uciseseră sora, pe Melissa, la aceia care încercaseră în repetate rânduri să îl amuţească sau să îl discrediteze pe Mulder, împreună cu teoriile sale prea puţin ortodoxe.

Scully trebuia să-şi păstreze calmul şi concentrarea, să rămână în poziţie de tragere. Dacă se lăsa copleşită de furie sau de frustrări, rata ţinta.

Privi la silueta întunecată, văzând numai chipurile nedesluşite ale acelora care îşi împletiseră atât de strâns viaţa cu a ei. Urme de vărsat, nasuri retuşate, vaccinuri şi dispariţii misterioase – ca a ei – şi cancerul, aproape cu certitudine rezultat a ceea ce îi făcuseră atunci când o răpiseră. Împotriva conspiraţiilor nu putea lupta, nu avea ţinte în care să poată trage. Nu putea face altceva decât să continue să caute. Cu dinţii încleştaţi, Scully trase foc după foc, până la ultimul cartuş.

Scoţându-şi căştile, apăsă pe butonul care aducea mai aproape ţinta de hârtie gălbuie. Agenţii FBI erau obligaţi să treacă testul din poligonul de la Quantico cel puţin o dată la trei luni. Scully mai avea măcar încă patru săptămâni, dar îi plăcea să vină dimineaţa devreme să se antreneze. Atunci poligonul era gol şi nu o grăbea nimeni.

Mai târziu apăreau grupurile de turişti, care asistau la demonstraţiile făcute de câte un agent căruia sarcina i se băgase pe gât şi care trebuia să îşi arate îndemânarea cu pistolul Sig Sauer, cu un revolver M-16 şi uneori cu pistolul mitralieră Thompson. Scully voia să apuce să plece cu mult înainte ca primele grupuri de cercetaşi cu ochii mari sau de profesori de şcoală elementară să

apară în spatele ferestrelor de observaţie.

Recuperă ţinta ferfeniţită, evaluându-şi rezultatele şi mulţumită să constate felul în care cele şaisprezece gloanţe erau grupate undeva spre centrul pieptului siluetei.

La Quantico, instrucţiunile cereau agenţilor să nu se gândească la o persoana aflata în faţă, ci la o „ţintă". Nu ochea inima, capul sau coastele. Ochea „centrul masei". Nu trăgea pentru a-i omorî pe „răi", ci pur şi simplu pentru a „anula ţinta".

Să scoţi pistolul şi să tragi asupra unui suspect era ultima soluţie a unui bun agent şi nicio investigaţie nu se încheia astfel, decât dacă toate celelalte metode dăduseră greş. În plus, birocraţia era înspăimântătoare. O dată ce apăsase pe trăgaci, agenta trebuia să dea socoteală de fiecare cartuş consumat – lucru uneori dificil într-o încleştare armată.

Scully smulse ţinta de hârtie din cârlig şi lăsă doar suportul de carton găurit să atârne la locul lui. Apăsă pe taste pentru a-l aduce în poziţia mediană, apoi ridică ochii, constatând cu o tresărire că Mulder, partenerul ei, stătea rezemat de peretele galeriei de observaţie. Se întrebă de când o aştepta.

— Tragi bine, Scully, spuse el.

Nu o întrebă dacă doar îşi exersa tirul sau exorciza anumiţi demoni personali.

— Mă spionezi, Mulder? îl întrebă ea surâzând, încercând să nu lase să i se vadă surpriza.

După o clipă de tăcere stânjenită, îl întrebă:

— Hai, spune-mi, ce e?

— Un caz nou. Unul care o să-ţi capteze fără îndoială interesul.

Zâmbi.

Ea îşi lăsă ochelarii de protecţie agăţaţi la locul lor şi îl urmă. Chiar dacă nu erau întotdeauna credibile, descoperirile lui Mulder erau fără excepţie interesante şi neobişnuite.

TREI

Khe Sanh Khoffee Shoppe
Washington, D.C.
Luni, 8:44 a.m.

În timp ce îl urma pe Mulder către ieşirea din clădirea Hoover, Scully pendula între curiozitatea faţă de cazul cel nou, descoperit de colegul ei, şi reţinerea faţă de cafeneaua unde îşi propusese să o ducă. Nici măcar promisiunea lui că „face cinste" nu reuşise să o liniştească.

Trecură împreună de detectorul de metale, ieşiră pe uşă şi coborâră treptele de granit. La colţurile clădirii uriaşe, ca o cutie, echipe de securitate compuse din agenţi în uniformă deserveau posturile de gardă impozante.

Mulder şi Scully depăşiră coada de turişti care începuse să se formeze deja pentru primul tur al zilei. Deşi cei mai mulţi pietoni purtau ţinuta de birou tipică mediului Washingtonian, privirile cunoscătoare îi arătau lui Scully că turiştii îi recunoşteau uşor ca agenţi federali.

În jurul lor se ridicau alte clădiri federale, ornamentate şi maiestuoase – arhitectura centrului Washingtonului intra în competiţie cu ea însăşi. La etajele superioare ale multora dintre aceste clădiri se găseau firme de consultanţă, birouri de avocatură şi puternice organizaţii de lobbying. La parter erau cafenele, patiserii sau chioşcuri de ziare.

Mulder deschise uşa de sticla de la Khe Sanh Khoffee Shoppe.

— Mulder, de ce mă aduci atât de des aici? îl întrebă ea, cântărind clientela sărăcăcioasă dinăuntru.

Multe familii de coreeni îşi deschiseseră magazine asemănătoare în districtul federal – de cele mai multe ori nişte cofetării, cafenele sau restaurante delicioase. Dar proprietarii lui Khe Sanh Khoffee Shoppe se străduiau din răsputeri să imite bucătăria americană mediocră, şi asta cu rezultate nefericite.

— Îmi place locul, răspunse Mulder, ridicând din umeri. Servesc cafeaua în paharele alea mari de plastic.

Scully intră fără alte comentarii. După părerea ei, aveau lucruri mai importante de făcut… şi nici nu-i era foame.

Meniul zilei era scris de mână pe o tablă albă sprijinită pe un stativ alături de o plantă imensă, prăfuită, de plastic. Lângă casă stătea un frigider plin cu sticle de apă şi băuturi răcoritoare. Vitrina pentru mâncăruri calde ocupa o mare parte

a magazinului; la vremea prânzului, proprietarii serveau un bufet ieftin – ieftin şi ca gust – cu specialităţi orientale americanizate.

Mulder îşi aşeză servieta pe una dintre mesele acum curăţate, apoi se îndreptă rapid spre casă, în timp ce Scully se aşeza.

— Vrei ceva, Scully? strigă el.

— Doar cafea, îi răspunse ea, ştiind că făcea o greşeală.

El ridică din sprâncene.

— Au un mic dejun grozav, cu ouă prăjite şi pâine neagră.

— Doar cafea, repetă ea.

Mulder se întoarse cu două pahare mari de plastic. Scully simţi aroma amăruie încă înainte ca el să-i fi pus paharul în faţă. Cuprinse paharul în palme, bucurându-se de căldura din vârful degetelor.

Punându-se pe treaba, Mulder deschise servieta cu un pocnet.

— Cred că ăsta o să te intereseze.

Scoase un plic din hârtie groasă.

— Portland, Oregon, spuse. Astea sunt Laboratoarele DyMar, un centru de cercetări în domeniul cancerului, finanţat din fonduri federale.

Îi întinse un pliant lucios de prezentare a centrului modern de cercetare: cadrul de sticlă şi metal combinat cu platformele de lemn, grinzile de sprijin şi podelele din scânduri lustruite. Holurile erau bogat împodobite cu lemn auriu, lucios, şi ghivece cu plante, iar laboaratoarele arătau curate, albe şi sterile.

— Frumos loc, comentă Scully, împăturind la loc pliantul. Am citit o mulţime despre cercetările curente în domeniul cancerului, dar nu ştiu nimic despre ei.

— DyMar au încercat să nu-şi facă prea multă reclamă, spuse Mulder, până de curând.

— Când ce s-a întâmplat? întrebă Scully, aşezând pliantul pe masă.

Mulder scoase obiectul următor, o fotografie lucioasă alb-negru a aceluiaşi loc. De data aceasta clădirea era distrusă, secerată de flăcări, înconjurată cu un gard de sârmă – un câmp de bătălie abandonat.

— Probabil un sabotaj cu incendiere, spuse Mulder. Investigaţiile nu s-au încheiat încă. Asta a fost cam cu o săptămână şi jumătate în urmă. Un ziar din Portland a primit o scrisoare din partea unui grup de protest, Liberation Now, care îşi asuma răspunderea pentru distrugeri. Dar nimeni n-a auzit vreodată de ei. Se presupune că sunt un grup de activişti pentru drepturile animalelor, nemulţumiţi de cercetările întreprinse de şeful centrului, doctorul David Kennessy. Cercetări supersofisticate, în mare parte secrete.

— Şi activiştii au dat foc clădirii?

— De fapt, au aruncat-o în aer şi apoi i-au dat foc.

— O măsură cam drastică, Mulder. De obicei, grupurile de felul ăsta se mulţumesc să protesteze, atrăgând atenţia asupra lor.
Scully privi lung la clădirea incinerată.
— Exact, Scully. Cineva a vrut cu tot dinadinsul să oprească experienţele.
— Ce făcea Kennessy i-a iritat chiar atât de tare?
— Informaţiile sunt vagi, spuse Mulder încruntându-se, cu o undă de îngrijorare în glas. Tehnici noi de vindecare a cancerului – ultimul răcnet – la care el şi fratele lui, Darrin, lucrează de ani de zile, într-o combinaţie neobişnuită de perspective. David era responsabil cu partea de biologie şi de chimie medicală, iar Darrin venea cu pregătirea în ingineria electrică.
— Inginerie electrică şi cercetare în domeniul cancerului? se miră Scully. Astea două nu merg împreună de obicei. Ce făceau, aparatură nouă pentru tratament sau diagnosticare?
— Nu se ştie, răspunse Mulder. Aparent, Damn Kennessy s-a certat cu frate-său acum şase luni. A abandonat activitatea de la DyMar şi a intrat într-un mic grup de cercetători cu care a plecat în pustietăţile Oregonului. Inutil să-ţi mai spun că n-are telefon.
Scully privi încă o dată pliantul pe care însă nu erau trecute numele membrilor echipei.
— Şi David Kennesy şi-a continuat activitatea chiar şi fără fratele lui?
— Da, spuse Mulder. Împreună cu partenerul lor, Jeremy Dorman. Am încercat să obţin dosarele şi rapoartele pentru ca să văd care era exact natura experimentelor lor, dar cele mai multe documente au dispărut. Din câte ştiu, Kennessy s-a concentrat asupra unor tehnici obscure, nefolosite până acum în cercetările din domeniul cancerului.
Scully se încruntă.
— Şi pe cine poate să deranjeze asta? Făcea progrese?
Mulder luă o gură de cafea.
— Păi, se pare că pe membrii grupului de protest i-au nemulţumit foarte tare experienţele făcute de Kennessy pe animale, ilegale şi pline de cruzime, se spune. Nu ştiu amănunte, dar bănuiesc că bunul doctor s-a cam abătut de la prevederile Convenţiei de la Geneva, zise Mulder, ridicând din umeri. Cele mai multe dintre hârtii au ars sau au fost distruse şi e greu de obţinut informaţii precise.
— A fost cineva rănit în incendiu? întreba Scully.
— Şi Kennessy şi Dorman au fost daţi ca decedaţi, deşi anchetatorii au avut dificultăţi în identificarea – sau măcar recuperarea – tuturor resturilor umane. Ţi-am spus, laboratorul nu a ars pur şi simplu, ci a explodat. Trebuie să fi fost o

bombă acolo. Grupul ăsta nu s-a jucat, Scully.

— Totul e foarte interesant, Mulder, dar tot nu înţeleg de ce ar fi interesant şi pentru tine.

— Ajung şi-acolo.

Cu fruntea încreţită, Scully se uita la fotografia lucioasă a laboratorului incendiat. Îi întinse poza înapoi lui Mulder.

La alte mese, lumea în ţinută de birou şedea aplecată, continuându-şi conversaţiile, fără să ia seama la cei care trăgeau cu urechea. Simţurile lui Scully erau treze din obişnuinţă. Un grup de angajaţi de la NASA stăteau la o masă, discutând propuneri şi modificări pentru o nouă sondă interplanetară, în timp ce, la o altă masă, alţii vorbeau în şoaptă despre cele mai eficiente modalităţi de reducere a bugetului pentru programele spaţiale.

— Se pare că de fapt Kennessy a mai fost ameninţat, spuse Mulder, dar grupul ăsta a apărut din senin, atrăgând în jurul lui un număr mare de susţinători. N-am găsit nicăieri vreo atestare a unei organizaţii denumite Liberation Now înainte de incidentul de la DyMar, când ziarul *Portland Oregonian* a primit scrisoarea de revendicare.

— Ce interes avea Kennessy să-şi continue activitatea într-o astfel de atmosferă?

Scully luă pliantul colorat şi îl desfăcu din nou, parcurgând informaţiile propagandistice despre „noi descoperiri în domeniul cancerului”, „remarcabile tratamente alternative” şi „cura iminentă”. Trase adânc aer în piept; cuvintele îi trezeau amintiri. Oncologii foloseau aceleaşi sintagme încă din anii ’50.

Mulder mai scoase o fotografie, a unui băieţel de unsprezece sau doisprezece ani. Copilul surâdea aparatului de fotografiat, dar arăta scheletic şi slab, cu chipul tras, cu pielea cenuşie şi creponată, cu cea mai mare parte a părului căzut.

— Fiul lui în vârstâ de doisprezece ani, Jody, bolnav de cancer terminal – leucemie limfoblastică acută. Kennessy a încercat cu disperare să găsească un tratament şi nu era să se lase ţinut în loc de câţiva protestatari. Nicio clipă.

Scully îşi sprijini bărbia în palmă.

— Tot nu pricep de ce un incendiu cu distrugerea proprietăţii ţi-ar reţine atenţia.

Mulder scoase din dosar şi ultima fotografie. Un bărbat îmbrăcat în uniformă de paznic zăcea printre resturile lăsate de incendiu, cu chipul contorsionat într-o mască a agoniei, cu pielea acoperită de umflături şi bube, cu braţele şi picioarele îndoite în unghiuri curioase. Semăna cu un păiajen stropit cu insecticid.

— Omul acesta a fost găsit astă-noapte pe locul laboratorului incendiat, spuse Mulder. Uită-te la simptome. Până acum nimeni n-a fost în stare să spună ce înseamnă.
Scully îi smulse fotografia, pe care o privi atent. În ochi i se citea îngrijorarea.
— Pare să fi murit în urma atacului rapid şi extrem de violent al unui agent patogen.
Mulder aşteptă ca ea să detecteze toate detaliile sinistre şi adăugă:
— Mă întreb dacă nu cumva e de vină ceva din cercetările lui Kennessy. Ceva care n-a murit înghiţit de flăcări…
Scully se încruntă uşor, gânditoare.
— Da, nu ştim ce au făcut cei care au provocat incendiul, înainte de a distruge laboratorul. Poate că au eliberat o parte din animalele pe care s-au făcut experienţe… poate că la ora asta ceva foarte primejdios e în libertate.
Mulder luă o altă înghiţitură de cafea, iar apoi îşi strânse hârtiile care alcătuiau dosarul. O aştepta să tragă propriile ei concluzii.
Studiind fotografia, Scully lăsă să se vadă clar cât era de interesată.
— Uită-te la tumorile astea… Cât de rapidă a fost apariţia simptomelor?
— Se pare că victima era în cea mai bună stare de sănătate când s-a prezentat la serviciu, cu câteva ceasuri înainte.
Se aplecă din mijloc, concentrat.
— Peste ce crezi că a dat paznicul ăsta?
Scully îşi strânse buzele, îngrijorată.
— Nu pot să spun până nu văd cu ochii mei. Cadavrul e în carantină?
— Da. M-am gândit că o să vrei să mergi cu mine să aruncăm un ochi.
Scully sorbi pentru prima dată din cafeaua care avea într-adevăr gustul oribil de care se temuse.
— Hai să mergem, Mulder, spuse ea, ridicându-se de la masă şi întinzându-i pliantul colorat cu exclamaţiile lui optimiste.
Kennessy trebuie să fi făcut experienţe radicale şi neortodoxe pe animalele de laborator, îşi spuse ea. Era posibil ca, după distrugerea laboratorului, o dată cu izbucnirea acestei maladii, o parte din animale să fi scăpat. Caz în care duceau cu ele ceva ucigător.

PATRU

Autostrada statală 22
Coast Range, Oregon
Luni, 10:00 p.m.

Câinele se opri în mijlocul drumului, distras pe când se îndrepta spre pădure. Şanţul emana un miros umed şi aromat de frunze moarte. Reflectoarele de la marginea şoselei se iţeau din şănţuleţele care mărgineau aleile pietruite şi de lângă cutiile poştale. Spre deosebire de pădurea bogată de molid şi cedru, şoseaua mirosea a maşini, a cauciuc, a motoare încinse şi a ţevi de eşapament.

Farurile gemene ale maşinii care se apropia parcă erau doi bănuţi strălucitori. Imaginea făcu câinele să încremenească în loc; înaintea ochilor obişnuiţi cu întunericul vedea numai pete. Auzea maşina care domina celelalte zgomote ale nopţii, precum şi insectele şi crengile ce se mişcau scârţâind în jurul lui.

Maşina făcea mult zgomot. Părea supărată.

* * *

Şoseaua umedă şi întunecată era mărginită de copaci. După o zi întreagă de umblat, copiii erau obosiţi… în clipa aceea ideea vacanţei neaşteptate nu mai suna la fel de grozav.

Linia zdrenţuită şi pitorească a coastei era la vreo douăzeci de kilometri depărtare, iar după aceea îi aşteptau alţi câţiva kilometri, nu se ştia câţi, pe autostradă, până să găsească unul dintre complexele aglomerate, raiuri ale turiştilor, pline de cafenele, magazine de artă şi suveniruri şi locuri pentru înnoptat – întotdeauna denumite „hanuri” sau „popasuri”, niciodată pur şi simplu moteluri.

Lăsaseră cu vreo cincisprezece kilometri în urmă o intersecţie pustie cu o benzinărie, un chioşc cu hamburgeri şi un motel dărăpănat al anilor ’50, cu o firmă de neon pe care cuvântul „Nu” clipea rozaliu alături de „avem locuri libere”.

— Ar fi trebuit să plănuim mai atent excursia, spuse Sharon de alături de el, de pe locul din faţă.

— Am impresia că ai mai zis lucrul ăsta, îi răspunse Richard înţepat. O dată sau chiar de două ori.

De pe bancheta din spate, Megan şi Rory îşi manifestau plictiseala intensă într-un fel care nu le era caracteristic. Rory se fâţâise până renunţase şi la jocul

electronic, iar Megan era atât de obosită, încât nu-i mai căuta fratelui ei nod în papură.

— N-avem ce face, spuse Rory.

— Tati, nu mai ştii şi alte jocuri? întrebă Megan. Tu nu te plictiseai când erai mic?

Se strădui să-i zâmbească, apoi se uită în oglindă, zărindu-le chipurile bosumflate pe bancheta din spate a maşinii Subaru Outback. Richard închiriase maşina pentru vacanţa aceasta, impresionat de roţile bune şi de tracţiunea numai potrivită pentru drumurile de munte. La început se simţise ca un Super-Tată.

— Sora mea şi cu mine jucam un joc căruia-i zice „Grânarul”. Eram în Illinois, unde găseşti o mulţime de ferme. Trebuia să fii atent şi să strigi de fiecare dată când vezi un grânar lângă un hambar. Şi cine vedea cele mai multe grânare câştiga jocul.

Încercase să-l facă să sune interesant, dar chiar şi pe vremea aceea jocul fusese acceptabil numai datorită lipsei de varietate a peisajului rural al Midwestului.

— Nu-i de prea mare folos când e întuneric afară, tati, zise Rory.

— Şi oricum nu cred că-s prea multe grânare sau hambare pe-aici, îi ţinu isonul Megan.

Copacii întunecaţi ţineau în strânsoare şoseaua îngustă, fâşâind în vreme ce zburau în urma lor, pe marginile tunelului deschis de lumina farurilor. Conducea încercând să inventeze noi feluri de a-i distra pe copii. Îşi promise că până la urmă vacanţa avea să fie plăcută. Mâine aveau să meargă la Putina Diavolului, unde valurile oceanului ţâşneau drept în sus ca un gheizer printr-o gaură în stâncă, apoi vor porni către defileul râului Columbia, unde vor vedea cascadă după cascadă.

Pentru moment însă nu mai voia decât să găsească un loc unde să-şi poată petrece noaptea.

— Un câine! strigă soţia sa. Un câine! Fii atent!

Timp de o clipă de încremenire, Richard avu impresia că ea juca o variantă a „Grânarului”, apoi însă zări silueta pe patru picioare ezitând în mijlocul drumului, cu ochii apoşi ca două boabe de mercur reflectând lumina farurilor.

Călcă puternic frâna şi cauciucurile noi ale maşinii derapară pe suprafaţa alunecoasă şi plină de frunze ude. Automobilul patină încetinind, dar îşi continuă cursa ca o locomotivă, aproape scăpat de sub control.

În spate, copiii începură să ţipe. Frânele şi cauciucurile ţipau şi mai tare.

Câinele încercă în ultima clipă să sară, dar bara de protecţie a maşinii îl lovi

cu un sunet oribil, înăbuşit. Labradorul negru zbură peste capotă, se izbi de parbriz şi căzu în lateral, în şanţul plin de buruieni.

Maşina se opri scrâşnind, împroşcând cu pietriş de pe marginea drumului.

— Dumnezeule mare! strigă Richard, oprind motorul atât de repede, încât întregul vehicul se cutremură.

Trase de centura de siguranţă, moşmondindu-se, împingând şi zbătându-se până când închizătoarea se desfăcu în fine cu un pocnet. Megan şi Rory rămăseseră în spate, ghemuiţi într-o tăcere stupefiată, dar Richard deschise portiera şi ţâşni afară. Privi în stânga şi-n dreapta, gândindu-se cu întârziere că din urmă ar fi putut veni o altă maşină sau un camion.

Nimic. Nicio maşină, doar noaptea. În adâncul pădurii, până şi insectele tăcuseră, parcă aşteptând.

Ocoli botul automobilului, cuprins de o spaimă care îi făcea rău. Văzu bara îndoita, farul spart şi o zgârietură pe capota maşinii închiriate. Îşi aminti perfect cu câtă detaşare refuzase asigurarea de accidente pe care i-o oferise agentul. Acum rămase cu ochii pironiţi în jos, întrebându-se cât aveau să coste reparaţiile.

Portiera din spate se crăpă şi Megan, palidă la faţă, se prelinse din maşină.

— Tati? E bine?

Se îţi pe după capotă, clipind în întuneric.

— Căţelul, e bine?

Richard înghiţi în sec, apoi făcu câţiva paşi pe pietriş, printre buruienile ude.

— O clipă, iubito, să mă uit.

Câinele zăcea cu labele întinse: un labrador mare, negru, cu capul zdrobit. Se vedeau urmele în locul unde fusese zvârlit printre tufe. Mai mişca încă, încercând să se târască printre plante spre un gard de sârmă ghimpată, dincolo de care tufişurile se îndeseau şi mai tare. Dar trupul îi era prea tare strivit ca să-i mai permită să înainteze.

Respira şuierat printre coastele rupte. Din botul negru îi curgea sânge. Doamne, de ce nu murise pe loc? Ar fi fost o dovadă de îndurare.

— Ar trebui să-l ducem la un doctor, spuse Rory, făcându-l să tresară.

Nu-l auzise coborând din maşină. Sharon stătea în dreptul uşii din dreapta. Privindu-l cu ochi mari, clătină uşor din cap.

— Nu cred că doctorul mai poate face mare lucru, amice, îi răspunse copilului.

— Dar nu-l putem lăsa aici, protestă indignată Megan. Trebuie să-l ducem la un veterinar.

Se uită la animalul zdrobit, la maşina închiriată şi avariată, cu un sentiment de

neputinţă. Sharon se sprijinea de portiera deschisă.

— Richard, avem o pătura în spate. Putem pune valizele între copii ca să facem puţin loc. O să ducem câinele la cea mai apropiată clinică veterinară. Primul oraş pe care-l întâlnim în drum trebuie să aibă una.

Richard se uită la soţia lui, la copii, la câine. Nu avea de ales. Înghiţind bila amară, ştiind că nu ajuta la nimic, se duse să ia pătura, în timp ce Sharon rearanja bagajele.

* * *

Următorul orăşel din drumul lor, Lincoln City, se dovedi a fi tocmai pe coastă. Luminile erau stinse, cu excepţia celor care treceau prin perdelele sufrageriilor unde localnicii se uitau la televizor. În timp ce străbatea oraşul, căutând cu disperare firma unui spital veterinar, se întrebă de ce locuitorii nu-şi strângeau şi trotuarele la apusul soarelui.

În fine descoperi o firmă neluminată: „Clinica veterinară familială Hughart" şi coti în parcarea goală. Megan şi Rory se smiorcăiau pe bancheta din spate; Sharon şedea dreaptă, cu buzele strânse, alături de el.

Asumându-şi sarcina, Richard urcă treptele de ciment şi sună la soneria de lângă uşa veterinarului. Bătu energic în fereastră până când, în cele din urmă, în hol se aprinse o lumină. Când văzu chipul bătrânului scrutându-l prin geam, Richard strigă:

— Avem un câine rănit în maşină! Avem nevoie de ajutor!

Bătrânul veterinar nu se arătă câtuşi de puţin surprins, de parcă i-ar fi aşteptat. Descuie uşa, iar Richard făcu un gest către maşină.

— L-am lovit pe şosea. Cred… cred că-i destul de grav.

— Să vedem ce putem face, spuse doctorul, ocolind spre spatele maşinii.

Richard deschise portiera şi Megan şi Rory coborâră de pe locurile lor, evident interesaţi, plini de speranţă. Veterinarul le aruncă doar o privire, apoi se uită direct în ochii lui Richard, pricepând exact situaţia.

În spate, câinele zăcea zdrobit şi plin de sânge, dar încă în viaţă. Spre uimirea lui Richard, părea mai în puteri decât fusese, cu respiraţia egală, dormind profund. Doctorul îl examină din priviri şi, după expresia lui mascată, Richard pricepu că animalul nu avea şanse de supravieţuire.

— Nu e câinele dumneavoastră? întrebă bătrânul.

— Nu. Dar nu are plăcuţă de identificare. N-am văzut niciuna.

Megan aruncă o privire în spate.

— O să se facă bine, domnule? întrebă ea. Putem să ne întoarcem să-l vedem, tati?

— Va trebui să-l lăsăm aici, iubito, îi răspunse el. Nenea o să ştie ce să-i facă.

Veterinarul îi zâmbi fetiţei.

— Sigur că o să se facă bine, îi spuse el. Am eu nişte bandaje speciale.

Îşi ridică ochii spre Richard.

— Dacă vreţi să mă ajutaţi să-l duc în sala de operaţii, pe urmă vă puteţi continua drumul.

Richard înghiţi în sec. După felul în care bătrânul îi citise până în adâncul sufletului, înţelese că avea cazuri ca acesta în fiecare săptămână – animale lovite şi abandonate în grija lui.

Împreună, cei doi băgară mâinile pe sub pătură, ridicând trupul greu al câinelui. Cu un icnet, porniră cu paşi târşâiţi spre uşa din spate a clinicii.

— Frige, spuse veterinarul în timp ce treceau de uşile batante.

Lăsând câinele pe masă, începu să dea ocol încăperii, aprinzând luminile.

Nerăbdător să-şi vadă de drum, Richard se apropie de uşă, mulţumindu-i cu efuziune. Lăsă o carte de vizită pe masa din hol, apoi ezită şi se răzgândi. Vârî cartea de vizită la loc în buzunar şi ieşi grăbit pe uşa din faţă.

Cu paşi mari se întoarse la maşină şi urcă dintr-un salt.

— O să aibă grijă de toate, spuse el nimănui în mod special, după care băgă în viteză.

Îşi simţea mâinile murdare, acoperite cu păr şi mânjite cu sângele animalului.

Maşina se îndepărtă, în timp ce Richard încerca cu disperare să readucă liniştea şi veselia în familie. În pădure, insectele îşi reluaseră ţârâitul.

CINCI

Spitalul Mercy
Portland, Oregon
Marţi, 10:03, a.m.

Toiul dimineţii unei zile cenuşii. Ceţurile zorilor atârnând deasupra şi în aer o făceau mai lipicioasă şi mai rece decât ar fi trebuit să fie. Norii şi mohoreala vor dispărea spre prânz, făcând loc pentru câteva clipe binecuvântate soarelui, înainte ca norii şi ploaia să acopere din nou totul.

O dimineaţă tipică dintr-un Portland tipic.

Scully îşi făcu socoteala că nu mai avea nicio importanţă că ea şi Mulder aveau să-şi petreacă ziua în morga unui spital.

La nivelurile subterane ale spitalului, holurile tăcute erau ca nişte morminte. Scully văzuse acelaşi lucru în multe alte spitale unde făcuse autopsii sau continuase cercetări asupra unor cadavre păstrate pe rafturile frigiderelor. Chiar dacă locurile acestea îi erau de-acum cunoscute, ele nu vor deveni niciodată reconfortante.

Doctorul Frank Quinton, medicul legist al Portlandului, era un bărbat chel, cu o coroană de păr alb, ca un puf, spre ceafă. Avea ochelari cu rame metalice şi un chip rubicond.

Dacă ar fi fost să se ia după zâmbetul lui prietenos, de bunic, Scully l-ar fi categorisit ca pe un om fermecător, cu un temperament cald – doar că în ochii lui se citea o asprime obosită, în cariera lui de medic legist, Quinton trebuie să fi văzut prea mulţi adolescenţi scoşi dintre ruinele automobilelor distruse, prea mulţi sinucigaşi şi accidente fără sens, prea multe dovezi ale naturii sinuoase a morţii.

Strânse cu căldură mâna lui Scully şi a lui Mulder. Făcând un gest cu capul înspre partenera sa, Mulder spuse:

— După cum v-am spus la telefon, domnule doctor, agenta Scully este ea însăşi medic, cu o experienţă bogată în domeniul deceselor neobişnuite. Ar putea chiar să vă ofere ceva sugestii.

Legistul îi surise, iar Scully nu putu să nu-i răspundă la fel bărbatului cu chip blând.

— Care e acum starea cadavrului?

— Am folosit toată gama de dezinfectanţi şi l-am ţinut la rece pentru a opri

extinderea agenţilor biologici, răspunse legistul.
Asistentul de la moigă le aduse foaia de observaţie, bucuros ca un căţel alături de Quinton. Era tânăr şi suplu, dar aproape la fel de chel ca şi şeful său. Din privirile lui adoratoare, Scully deduse că doctorul Quinton îi era mentor şi că într-o zi asistentul spera să ajungă el însuşi medic legist.
— E în sertarul 4E, spuse asistentul, deşi Scully era convinsă că medicul ştia deja unde se găsea cadavrul paznicului.
Asistentul se repezi la şirul de sertare frigorifice curate, din oţel inoxidabil. În cele mai multe – Scully ştia prea bine – se găseau oameni care muriseră din cauze naturale, în urma unor atacuri de inimă, în accidente de maşină, în urma unor operaţii chirurgicale nereuşite făcute în spital, sau pensionari bătrâni care se stingeau precum frunzele moarte prin aziluri.
Dar unul dintre sertare fusese însemnat cu o bandă galbenă şi sigilat cu etichetele autocolante care semnalau „Pericole biologice": 4E.
— Mulţumesc, Edmund, spuse doctorul, urmat de către Mulder şi Scully până lângă dulapul frigorific al morgii.
— Aţi folosit toate condiţiile de carantină? întrebă Scully.
Quinton o privi.
— Din fericire, poliţiştii s-au speriat suficient de tare de felul în care arăta cadavrul pentru ca să folosească toate măsurile de precauţie, inclusiv mănuşi şi ambalaje împotriva contaminării. Apoi totul s-a ars aici, în incineratorul spitalului.
Edmund se opri în faţa sertarului de oţel inoxidabil şi dezlipi sigiliul de „Pericol biologic". O etichetă fixată pe partea din faţă a sertarului spunea: „Acces interzis. Probe – poliţie".
Punându-şi o pereche de mănuşi de cauciuc sterile, Edmund trase de mânerul sertarului şi îl deschise.
— Ăsta e. Nu primim prea des chestii atât de neobişnuite ca amărâtul ăsta.
Din sertarul pe care continua să îl ţină deschis ieşi o pală de aer rece.
Cu ambele mâini, Edmund trase cadavrul înfăşurat în folie de plastic al paznicului. Ca un top-model care prezenta ultima maşină sport, asistentul smulse cearşaful de pe cadavru. Se dădu mândru în lături pentru a permite medicului legist, lui Scully şi lui Mulder să se apropie.
Amestecat cu răsuflarea rece a frigiderului, mirosul dezinfectanţilor grei, caustici, se răsucea în aer, înţepând ochii şi nările lui Scully. Nu putu să nu se aplece, fascinată. Văzu sângele negru, coagulat sub pielea paznicului ca nişte vânătăi, şi excrescenţele moi care răsăriseră din ţesuturi ca nişte ciuperci.
— N-am văzut în viaţa mea tumori care să crească atât de repede, spuse ea.

Rata limitată de reproducere celulară ar trebui să facă o asemenea răspândire imposibilă.

Se aplecă, observând un strat subţire de mâzgă ce acoperea pielea pe alocuri. O substanţă transparentă, mucilaginoasă… ca o mâzgă.

— Plecăm de la supoziţia că riscul de contaminare e extrem de ridicat. Rezultatele testelor de laborator trebuie să vină de la CDC într-o zi sau două, spuse Quinton. Fac şi eu analizele mele, sub control strict, dar acesta e un caz cu totul special. Nu putem efectua testele aici.

Scully continua să studieze cadavrul cu ochiul experimentat al doctorului care evaluează simptomele şi semnele recurente, încercând să obţină tabloul patologic general. Asistentul îi întinse o cutie cu mănuşi de cauciuc. Îşi puse o pereche, apoi se întinse să atingă epiderma cadavrului. Se aşteptase să fie rece şi dură, dar trupul părea proaspăt, cald şi flexibil.

— Când a fost adus omul acesta? întreba ea.

— În noaptea de duminică, îi răspunse Quinton.

Simţea la mână răceala îngheţată a dulapului frigorific, o mirosea.

— Ce temperatură are? E cald încă, spuse ea.

Medicul legist întinse curios mâna înmănuşată şi atinse umărul învineţit al cadavrului. Apoi se răsuci şi îl privi sever pe asistent.

— Edmund, frigiderul face iar figuri?

Asistentul dădu înapoi ca o veveriţă speriată, lovit de faptul că mentorul său se răstise la el.

— Totul funcţionează perfect, domnule doctor. Ieri i-am făcut revizia.

Se grăbi să verifice cadranele indicatoare.

— Toate sertarele sunt la temperatură constantă.

— Pune şi tu mâna să vezi ce temperatură are, îl repezi legistul.

Edmund începu să se bâlbâie.

— Nu, domnule doctor, vă cred pe cuvânt. Îi chem imediat pe cei de la întreţinere.

— Imediat, porunci doctorul.

Îşi scoase mănuşile şi trecu la lavoar, unde se spălă atent pe mâini. Scully făcu la fel.

— Sper că nu ni se strică iar frigiderele, murmură Quinton. Nu-mi mai trebuie decât ca tipul să înceapă să şi miroasă.

Scully măsură încă o dată din ochi cadavrul, încercând să-şi închipuie ce produceau cercetările misterioase de la Laboratoarele DyMar. Dacă ceva scăpase de sub control acolo, s-ar putea să aibă de-a face şi cu alte cadavre ca acesta. Ce ştia sau ce bănuia Darrin Kennessy de fugise, ascunzându-se?

— Hai să mergem, Mulder. Mai avem o mulţime de făcut.
Scully se şterse pe mâini şi îşi împinse părul roşcat de pe faţă.
— Trebuie să aflăm la ce lucra Kennessy.

ŞASE

Casa familiei Kennessy
Tigard, Oregon
Marţi, 12:17 p.m.

Casa arăta ca mai toate celelalte de pe aceeaşi stradă – o casă normală din suburbii, construită în anii ’70 pe o structură de aluminiu, acoperită cu şindrilă, cu o curte obişnuită, înconjurată de un gard obişnuit, cu nimic diferită de celelalte locuinţe obişnuite dintr-un cartier rezidenţial de la marginea Portlandului.

— Într-un fel, mă aşteptam ca locuinţa unui tânăr cercetător de succes în domeniul cancerului să fie mai… impresionantă, spuse Mulder. Eventual cu un halat alb de doctor drapat peste cutia de scrisori, sau eprubete de-a lungul aleii de la intrare…

— Cercetătorii nu sunt staruri, Mulder. Nu-şi petrec timpul jucând golf şi locuind în conace. Şi-apoi, continuă Scully, familia Kennessy a avut cheltuieli medicale excepţionale, pe care asigurările nu le acoperă.

Conform informaţiilor pe care le obţinuseră, leucemia lui Jody Kennessy şi spirala tot mai strânsă a tratamentelor de ultimă oră consumaseră în întregime economiile familiei şi o obligaseră să contracteze o a doua ipotecă.

Alături, Scully şi Mulder parcurseră lungimea aleii până la uşa de intrare. Cele două trepte care urcau până pe verandă aveau balustrade de fier forjat. Un cactus trist, înecat în apă, arăta nelalocul lui lângă burlanul garajului.

Mulder îşi scoase carneţelul, iar Scully îşi şterse mâinile pe haină. Aerul era rece şi umed, dar fiorul i-l stârniseră mai degrabă propriile gânduri.

După ce văzuse cadavrul paznicului şi consecinţele sinistre ale bolii care îl doborâse atât de rapid, Scully înţelesese că trebuia să afle exact ce făcea David Kennessy la Laboratoarele DyMar. Hârtiile fuseseră distruse în incendiu, iar Mulder fusese până atunci incapabil să dea de urma vreunuia dintre cei responsabili; nu reuşise să afle nici măcar cine supraveghea administrarea fondurilor venite din partea guvernului federal.

Fundăturile şi pistele false îl intrigau întotdeauna, îl incitau la vânătoare, în timp ce chestiunile medicale stârneau interesul lui Scully.

Aceasta nu se aştepta ca soţia unui cercetător să ştie prea multe despre activitatea lui, dar în cazul acesta circumstanţele erau diferite. Ea şi Mulder

hotărâseră că următorul pas era să stea de vorbă cu văduva lui Kennessy, Patrice, o femeie inteligentă şi independentă. În adâncul sufletului, Scully dorise să-l vadă şi pe Jody.

Apropiindu-se de uşa principală, Mulder se uită în sus la casă. Uşa garajului era închisă, draperiile trase la ferestre, totul tăcut şi întunecat. *Portland Oregonian* de duminică stătea în punga de plastic pe alee, neatins. Iar azi era marţi.

În clipa în care Mulder întindea mâna să apese pe butonul soneriei, Scully observă broasca forţată.

— Mulder…

Se aplecă să examineze încuietoarea. Fusese spartă, iar lemnul rupt. Se vedeau îndoiturile din jurul clanţei şi al zăvorului, limba plesnită. Cineva pusese neglijent fragmentele la loc – o reparaţie cosmetică menită să păcălească ochiul neatent al trecătorului de pe stradă.

Mulder bătu la uşă.

— Hei! strigă el.

Scully păşi pe stratul de flori ca să se uite pe geam înăuntru; printre perdele zări mobila răsturnată din încăperea principală, resturile împrăştiate de pe podea.

— Mulder, avem suficiente motive ca să intrăm.

Mulder împinse mai tare, iar uşa cedă uşor.

— Agenţi federali, spuse el cu voce tare.

Dar casa familiei Kennessy îi răspunse doar cu un ecou tăcut, ca un suspin. Mulder şi Scully păşiră în vestibul, oprindu-se simultan la vederea dezastrului.

— Câtă subtilitate, zise Mulder.

Casa fusese întoarsă cu susul în jos, mobila răsturnată, cu tapiseria sfâşiată şi umplutura scoasă. Lambriurile fuseseră smulse de pe pereţi şi mocheta desprinsă de mâini brutale care căutaseră sub scândurile duşumelei. Dulapurile şi servantele stăteau deschise, rafturile înclinate, cu cărţile şi toate celelalte obiecte împrăştiate.

— Cred că n-o să găsim pe nimeni aici, spuse Scully, cu mâinile în şolduri.

— Ar trebui să găsim o femeie de serviciu, răspunse Mulder.

Percheziţionară oricum încăperile. Scully continuă să se mire că cineva dorise să distrugă locul acesta. Să fi fost tot grupul de protest cel care atacase şi reşedinţa familiei Kennessy, nemulţumindu-se cu asasinarea lui David Kennessy şi a lui Jeremy Dorman, nemulţumindu-se cu incendierea centrului DyMar?

Patrice şi Jody fuseseră aici la vremea atacului?

Scully stătea cu teama că le va descoperi trupurile în camera din spate, cu căluş, bătuţi, sau pur şi simplu împuşcaţi pe loc.
Dar casa era goală.
— Va trebui să chemăm tehnicienii ca să caute urme de sânge, spuse Scully. E nevoie să sigilăm totul şi să aducem imediat o echipă aici.
Pătrunseră în camera lui Jody. Tencuiala fusese spartă, probabil pentru a le permite celor care căutau să cerceteze în spaţiile dintre plăcile pereţilor. Patul copilului stătea răsturnat, salteaua despuiată de cearşaf şi de faţa textilă.
— N-are sens, spuse Scully. Multă violenţă… dar şi multă minuţiozitate.
Mulder ridică macheta zdrobită a unei nave spaţiale din *Independence Day*. Scully îşi închipui grija şi plăcerea cu care o asamblase băieţelul de doisprezece ani.
— Exact ca atacul de la DyMar, acum două săptămâni, zise Mulder.
Se apleca să culeagă o bucată ruptă din tencuială, răsucind-o între degete. Scully găsi macheta unui avion de luptă cu reacţie care stătuse atârnat cu o bucată de sfoară de tavan, dar care acum zăcea pe jos cu aripile de plastic frânte şi fuzelajul spart, pentru ca cineva să poată vedea ce era înăuntru. Cineva care căuta.
Scully stătea în picioare, îngheţată. Se gândi la băieţelul care primise deja o sentinţă de condamnare la moarte, a cancerului care îi mânca trupul. Jody Kennessy trecuse deja prin destule, iar acum trebuia să îndure şi ceea ce se petrecuse aici.
Se întoarse pe călcâie şi intră în bucătărie, observând paharele sparte de pe linoleumul cu care era acoperită podeaua şi de pe masa cu tăblie de plastic. Musafirii nu aveau ce căuta înăuntrul paharelor de sticlă. Simplul act al distrugerii le făcuse plăcere.
Aplecându-se lângă frigider, Mulder se uită la vasul de plastic în care se punea mâncare pentru câine. Îl ridică, răsucindu-l în mână pentru a citi numele „Vader” scris cu carioca pe partea din faţă. Vasul era gol, iar firimiturile tari şi uscate.
— Uită-te aici, Scully, zise el. Dacă lui Patrice şi lui Jody Kennessy li s-a întâmplat ceva… atunci unde e câinele?
Scully se încruntă.
— Poate că e cu ei.
Uitându-se lung, atent, la bucătăria devastată, Scully înghiţi în sec.
— Am impresia că aria cercetărilor se lărgeşte.

ŞAPTE

Coast Range, Oregon
Marţi, 2:05 p.m.

Nimeni nu-i va găsi în cabana aceasta izolată în sălbăticia munţilor de pe coastele Oregonului. Nimeni care să-i ajute, sau să-i salveze.

Patrice şi Jody Kennessy erau singuri, încercând cu disperare să păstreze aparenţele unei vieţi normale, agăţându-se de ele cu ultimele puteri.

În ce o privea pe Patrice însă, nu funcţiona. Zi după zi trăia cu spaima în suflet, tresărind la fiecare umbră, ascunzându-se la cel mai mic zgomot… dar nu aveau altă şansă de supravieţuire, iar Patrice era ferm hotărită ca fiul ei să supravieţuiască acestei încercări.

Se apropie de fereastra micii cabane, dând la o parte perdelele sărăcăcioase pentru a-l urmări pe Jody bătând o minge de tenis de peretele exterior al casei. Era la vedere, dar suficient de aproape de pădurea deasă ce înconjura poiana. Pentru ea, fiecare izbitură a mingii suna ca o împuşcătură care îi era destinată.

Existase o vreme când izolarea acestui petic de teren fusese o binecuvântare, vremea când proiectase casa, atunci când cumnatul ei dorise să fugă de DyMar. *Darrin se pricepea să se ascundă,* îşi spuse ea. Din loc în loc, pe coastele abrupte ale munţilor se vedeau petice goale, de unde echipele de tăietori îndepărtaseră cu câţiva ani în urmă hectare întregi de pădure, lăsând dreptunghiuri ţepoase ca nişte eczeme pe faţa muntelui.

Cabana aceasta era teoretic un loc retras, destinat relaxării şi solitudinii. Darrin refuzase cu încăpăţânare să instaleze un telefon sau o cutie de scrisori, iar ceilalţi îi promiseseră să păstreze secretul. Nimeni nu trebuia să afle că acest loc exista. Acum izolarea era ca zidul unei fortăreţe în jurul lor. Nimeni nu ştia unde erau. Nimeni nu-i va găsi aici.

Un avion mic cu două motoare bâzâi pe deasupra, fără ţintă şi abia vizibil sus pe cer; bâzâitul se pierdu şi avionul se făcu nevăzut.

Nenorocirea o ţinea pe Patrice în pragul terorii şi al paraliziei în fiecare zi. Cu un curaj care o îneca de fiecare dată când se gândea la el, Jody trecuse deja prin atâtea – urmărirea, atacul de la DyMar… şi mai înainte diagnosticul doctorilor: cancerul terminal, leucemia, zilele numărate. Ca lama unei ghilotine care cobora spre gâtul lui.

După prima diagnosticare a leucemiei, ce altă ameninţare mai îngrozitoare ar

fi putut folosi conspiratorii din umbră? Ce putea fi mai teribil decât demonul dinăuntrul trupului băieţelului în vârstă de doisprezece ani? Orice altă tortură pălea prin comparaţie.

Ricoşată din peretele cabanei, mingea zbura până în tufele înalte până la genunchi, unde Jody alerga după ea, într-o încercare zadarnică de a se distra. Patrice se trase mai spre marginea ferestrei, ca să nu-l scape din ochi. De când cu incendiul şi cu atacul, avea mare grijă să îl aibă tot timpul în raza vederii.

Băiatul părea mult mai sănătos. Patrice nici nu îndrăznea să spere că avea să continue să se înzdrăvenească. Ar fi trebuit să fie internat în spital, dar nu putea să-l ducă. Nu îndrăznea.

Cam fără chef, Jody aruncă mingea şi fugi din nou după ea. Depăşise un prag important: situaţia aceasta de criză devenise *obişnuită* după două săptămâni, iar plictiseala îi învinsese teama.

Părea atât de tânăr, fără griji, chiar şi după tot ceea ce se întâmplase.

Vârsta de doisprezece ani ar fi trebuit să fie o vârstă magică pentru el, apropierea de adolescenţă, când grijile pubertăţii căpătau o importanţă universală. Dar Jody nu mai era un băieţel ca toţi ceilalţi. Juriul încă delibera dacă avea dreptul să supravieţuiască sau nu.

Patrice deschise uşa exterioară şi, cu o privire aruncată peste umăr, ieşi pe verandă, preocupată să nu lase îngrijorarea să i se citească pe chip. Deşi de-acum Jody considera probabil îngrijorarea de pe faţa ei ca fiind normală.

Norul cenuşiu, tipic Oregonului, se spărsese pentru ceasul zilnic de vreme însorită. Iarba arăta proaspătă după ploaia de azinoapte, când picăturile sunaseră ca tot atâţia paşi furişaţi pe sub fereastră. Patrice stătuse trează ceasuri la rând, cu ochii în tavan. Acum pinii înalţi şi brazii îşi aruncau umbrele de după-amiază de-a curmezişul potecii noroioase care cobora de pe creastă, ramificându-se din autostrada îndepărtată.

Jody izbi prea tare mingea de tenis care ajunse pe potecă, se lovi de o piatră şi de acolo, ţopăind, ajunse pe pajişte. Cu o exclamaţie de iritare care îi trădă în fine neliniştea, Jody azvârli racheta după ea şi rămase în picioare, fumegând.

Impulsiv, constată Patrice. Pe zi ce trecea, Jody semăna tot mai mult cu tatăl lui.

— Hei, Jody! strigă ea, încercând să-şi controleze tonul mustrător.

Copilul ridică racheta şi se îndreptă încet spre ea, cu ochii în pământ. Toată ziua fusese agitat şi nervos.

— Ce-i cu tine?

Jody întoarse capul, răsucindu-se să se uite cu ochii mijiţi la razele de soare care luminau pinii deşi. În depărtare se auzea torsul răguşit al unui camion

greu, încărcat cu buşteni, care trecea pe autostradă, de partea cealaltă a baricadei de copaci.

— E Vader, răspunse el în fine, ridicându-şi ochii spre mama sa, căutând înţelegere. Ieri nu s-a întors şi nu l-am văzut toată dimineaţa.

Patrice înţelese şi simţi cum o copleşea un val de uşurare. Timp de o clipă, se temuse că băiatul văzuse vreun străin sau auzise ceva la radio.

— Mai aşteaptă un pic şi-o să-l vezi. Căţelul tău e nevătămat – întotdeauna e.

Vader şi Jody erau aproape de-o seamă şi fuseseră nedespărţiţi toată viaţa. În ciuda tuturor grijilor, Patrice surise cu gândul la labradorul negru şi blând.

Cu unsprezece ani în urmă i se păruse că întreaga lume era un rai. Băieţelul lor, în vârstă de un an, şedea înfăşurat în scutece în mijlocul podelei de lemn, explorând lumea din jur. Azvârlise toate jucăriile şi se juca în schimb cu căţelul. Copilul ştia să spună „Ma” şi „Ta” şi încerca să pronunţe şi „Vader”, dar numele câinelui ieşea mai mult ca un gâjâit strangulat.

Patrice şi David chicoteau uitându-se la labradorul negru cum se juca cu Jody. Vader lătra uşor, dând târcoale puştiului care încerca să se răsucească pe podea după el.

Vremuri liniştite, vremuri bune. Acum însă, din noaptea aceea blestemată când primise telefonul disperat al soţului ei, din laboratorul asediat, nu mai avusese nicio clipă de linişte.

Până atunci, momentul în care aflase că fiul său murea de cancer i se păruse cel mai greu din toată viaţa ei.

— Dar dacă Vader zace rănit undeva, într-un şanţ, mami? întrebă Jody.

Vedea lacrimile în colţul ochilor copilului care se străduia să nu plângă.

— Dacă s-a prins într-o capcană, sau l-a împuşcat un vânător?

Patrice clatină din cap, încercând să-şi liniştească fiul.

— Vader o să se întoarcă acasă perfect sănătos. Întotdeauna se întoarce.

Şi din nou Patrice simţi fiorul. *Da, se întorcea întotdeauna.*

OPT

Spitalul Mercy
Portland, Oregon
Marţi, 2:24 p.m.

Simţea moliciunea alunecoasă a cavităţii interne a cadavrului chiar şi prin materialul gros al mănuşilor mari. Mişcările lui Scully erau iritant de încete şi de imprecise, dar măcar echipamentul greoi o proteja de contactul cu ceea ce îl ucisese pe Vernon Ruckman.

Aparatul de respirat îi pompa în faţă aer rece, stătut. Ochii uscaţi o ardeau. Ar fi vrut să şi-i frece, dar, prinsă în costumul de protecţie, Scully nu putea decât să rabde disconfortul până la încheierea autopsiei paznicului decedat.

Reportofonul şedea pe masă, activat de sunetul vocii, aşteptând-o să relateze în detaliu ceea ce vedea. Aceasta însă nu era o autopsie ca oricare alta. De la prima vedere depistase zeci de anomalii fizice uimitoare, iar misterul şi manifestările înspăimântătoare ale simptomelor deveneau tot mai neobişnuite pe măsură ce examinarea avansa.

Dar procedura post-mortem pas cu pas nu fusese stabilită degeaba. Îşi amintea cum o predase studenţilor de la Quantico, în scurta perioadă când Dosarele X fuseseră închise, iar ea şi Mulder despărţiţi. Unii dintre aceşti studenţi îşi încheiaseră stagiile de pregătire la Academia FBI şi deveniseră agenţi speciali, ca şi ea.

Dar se îndoia că vreunul dintre ei va lucra vreodată la un caz ca acesta.

În asemenea momente, întoarcerea la rutină era singura modalitate pentru a-şi păstra judecata limpede şi puterea de concentrare.

Primul pas. „Test”, spuse ea, iar beculeţul roşu care arăta că reportofonul se activase clipi. Continuă să vorbească cu voce normală, înăbuşită de masca de plastic.

„Numele subiectului, Vernon Ruckman. Vârsta, treizeci şi doi, greutate, aproximativ nouăzeci de kilograme. Condiţie generală fizică externă bună. Pare să fi fost perfect sănătos până când l-a ucis această maladie.” Acum arăta de parcă toate celulele corpului i-ar fi luat-o razna în acelaşi timp.

Se uită la trupul plin de pete, la urmele de un stacojiu închis ale sângelui adunat în pungi subcutanate. Chipul îi era îngheţat într-o agonie contorsionată, cu buzele dezvelindu-i dinţii.

„Din fericire, cei care au descoperit cadavrul şi medicul legist au stabilit imediat procedurile de carantină. Nimeni nu l-a atins fără mănuşi.” Bănuia că maladia, indiferent care va fi fost, era extrem de virulentă.

„Simptomele exterioare, petele, umflăturile subcutanate, amintesc de ciuma bubonică.” Dar Ciuma Neagră, care ucisese o treime din locuitorii Europei atunci când bântuise prin centrele populate ale Evului Mediu, acţiona pe o perioadă de câteva zile, chiar şi în forma ei cea mai violentă, pulmonară. „Omul acesta însă pare să fi fost doborât aproape instantaneu. Nu cunosc nicio boală, în afara toxinelor cu acţiune directă asupra sistemului nervos, care să atace cu asemenea virulenţă.”

Scully atinse pielea de pe braţele lui Ruckman, care atârna pe oase ca nişte falduri moi de pânză cauciucată. „Epiderma prezintă alunecări serioase, ca şi cum ţesuturile care o leagă de muşchi ar fi fost cumva distruse.

„Cât despre muşchii înşişi…” împunse carnea cu degetele, simţind o moliciune neobişnuită, apoasă. Inima i se opri. „Fibrele musculare par disociate… cu o consistenţă aproape făinoasă.”

O bucată de piele plesni, iar Scully făcu un pas înapoi, surprinsă. Din despicătură se scurgea un lichid limpede, albicios, pe care îl atinse uşor cu vârfurile degetelor înmănuşate. Substanţa era lipicioasă şi groasă, ca un sirop.

„Am găsit un fel de substanţă ciudată, mucilaginoasă, care iese din pielea acestui om. Pare să se fi adunat, colectată în ţesutul subcutanat. A ieşit la suprafaţă datorită mişcărilor mele.”

Îşi împreună degetele, iar substanţa se lipi, apoi pică înapoi pe cadavru. „Nu înţeleg deloc”, recunoscu Scully în faţa reportofonului. Remarcă pe care avea probabil să o omită în raportul final.

„Continuăm cu cavitatea toracică”, spuse ea, trăgând mai aproape tava de oţel inoxidabil cu ferăstraie, bisturie, depărtătoare şi forcepsuri.

Mânuind cu mare grijă bisturiul pentru ca lama ascuţită să nu-i ciupească materialul mănuşilor, tăie cadavrul şi folosi depărtătorul pentru a deschide cutia toracică. Era o muncă grea; sudoarea îi acoperea fruntea, gâdilându-i sprincenele.

Privi la dezastrul din pieptul despicat al paznicului şi vârî mâna în cavitatea umedă, pipăind cu degetele acoperite. Apucându-se serios de treabă, Scully începu prin a face un inventar, îndepărtând plămânii, ficatul, inima şi intestinele, cântărind totul.

„Organele individuale sunt greu de recunoscut, datorită prezenţei abundente – poate infestării ar fi fost mai corect, îşi spuse – a tumorilor.”

În organe şi în jurul lor, umflăturile, excrescenţele şi tumorile se întindeau ca

un cuib de vipere, groase şi insidioase. Le urmări mişcându-se, alunecând şi reaşezându-se cu un aspect neplăcut de viermuială.

Dar, într-un trup atât de chinuit, atât de deteriorat, nu încăpea îndoială că simplul proces al autopsiei declanşase o reacţie atât de violentă, asta fără a mai pune la socoteală şi posibilitatea de dilatare provocată de variaţiile de temperatură dintre morga spitalului şi încăperea încălzită.

Printre organele expuse, Scully găsi pungi mari, pline cu substanţa aceea mucilaginoasă. Înăuntru, sub plămâni, descoperi un nodul mare, alunecos, mişcător – aproape ca o insulă biologică, sau ca un depozit.

Extrase o probă din lichidul neobişnuit, pe care o sigilă într-un container pentru „Substanţe extrem de periculoase". Va face ea însăşi o analiză şi va trimite o parte şi Centrului pentru Controlul Maladiilor, care se va adăuga probelor deja trimise de medicul legist. Poate că specialiştii patologi mai văzuseră ceva asemănător. Pentru moment însă, avea o altă preocupare.

„Prima concluzie, de natură pur speculativă, continuă Scully, este că se poate ca cercetările biologice de la Laboratoarele DyMar să fi produs un fel de agent patogen nou. Încă nu am reuşit să aflăm exact care era natura cercetărilor lui David Kennessy sau a tehnicilor folosite de el, iar în consecinţă nu pot face presupuneri mai detaliate în mod oficial."

Rămase privind la trupul despicat al lui Ruckman, dezorientată. Reportofonul o aştepta să vorbească din nou. Dacă situaţia era într-adevăr atât de gravă pe cât bănuia, atunci va fi nevoie de un ajutor care depăşea posibilităţile ei şi ale lui Mulder.

„Excrescenţele şi porţiunile deformate din trupul lui Vernon Ruckman par grupuri de celule care au crescut cu o repeziciune uimitoare pe suprafaţa întregului organism." Doctoral Kennessy lucra în domeniul cancerului. Să fi produs oare o bază microbiană sau genetică a acestei maladii? se întrebă Scully. Să fi eliberat vreo formă îngrozitoare, virală, de cancer?

Înghiţi în sec, înspăimântată de propriul său gând. „Toate acestea sunt greu de probat, dar şi dificil de ignorat în lumina simptomelor pe care le-am descoperit la cadavrul de faţă – în mod special dacă omul era evident sănătos cu doar câteva ceasuri înainte ca trapul său să fie găsit."

Perioada scursă de la contaminare până la deces acoperea cel mult o parte dintr-o seară, poate chiar mult mai puţin. Nu avusese timp pentru tratament, nu avusese timp nici măcar să înţeleagă ce i se întâmpla.

Vernon Ruckman nu avusese decât câteva minute înainte ca maladia să-l ucidă.

Abia daca avusese vreme pentru o rugăciune.

NOUĂ

Clinica Veterinară Familială Hughart
Lincoln City, Oregon
Marţi, 1:11 a.m.

Doctorul Elliott Hughart ezita între a ucide labradorul negru cu trupul zdrobit şi a-l lăsa să moară singur. Ca veterinar, trebuia să ia decizii asemănătoare în fiecare an. Şi hotărârea nu era mai uşor de luat cu trecerea timpului.

Câinele zăcea pe una dintre mesele chirurgicale din oţel inoxidabil, încă viu, în ciuda tuturor aşteptărilor. Restul clinicii era liniştit şi tăcut. Alte câteva animale şedeau ghemuite în cuştile lor de sârmă, în tăcere, dar neliniştite şi bănuitoare.

Afară era întuneric şi burniţa ca de obicei la vremea aceasta a nopţii, dar aerul era suficient de cald pentru ca medicul să proptească uşa, lăsând-o deschisă. Briza umedă mai gonea din mirosul de substanţe chimice şi de animale speriate care îngroşa atmosfera. Hughart crezuse întotdeauna în proprietăţile curative ale aerului proaspăt, nu numai pentru oameni, ci şi pentru animale.

Locuinţa sa era la etaj, unde lăsase televizorul mergând şi vasele de la cină nespălate – dar oricum îşi petrecea cea mai mare parte a timpului aici, în birou, în sala de operaţii sau în laborator. Aceasta era pentru el casa – încăperile de sus nu constituiau decât locul unde dormea şi mânca.

După toţi aceşti ani, Hughart continua să practice medicina veterinară mai mult din obişnuinţă decât din speranţa vreunui succes uriaş. Se descurcase onorabil până atunci. Localnicii continuau să vină la el regulat, chiar dacă mulţi o făceau aşteptându-se la tratamente gratuite pentru că îi erau prieteni sau vecini. Uneori, turiştii îşi aduceau animalele accidentate. Hughart văzuse multe cazuri asemănătoare labradorului negru: câte un plimbăreţ cu mustrări de cuget care venea cu trupul unui animal încă viu, dar rănit grav, aşteptând minuni de la Hughart. Uneori familiile rămâneau. De cele mai multe ori, ca şi în cazul acesta, plecau în goană ca să-şi continue vacanţele întrerupte.

Labradorul negru tremura scâncind şi suspinând. Sângele se întinsese pe masa de metal. La început, Hughart încercase să cârpească rănile, să oprească sângerarea, să bandajeze tăieturile mai adânci, dar nu avea nevoie de radiografie ca să vadă că animalul avea pelvisul făcut ţăndări şi coloana vertebrală ruptă, plus multiple leziuni interne.

Nu avea zgardă şi nici documente de identificare. În urma acestor lovituri nu se va mai restabili niciodată şi chiar dacă, printr-o minune, avea să se însănătoşească, Hughart nu avea de ales decât să-l predea unui adăpost pentru animale, unde va sta câteva zile într-o cuşcă, cu speranţa zadarnică a libertăţii, după care va fi oricum distrus.

Ce risipă. Ce risipă totală. Hughart inspiră adânc, oftând.

Sub mâna lui câinele tremura, dar temperatura corpului îi era mai ridicată decât văzuse până atunci la vreun animal. Îi puse un termomentru, sincer curios, şi urmări stupefiat cum cadranul digital trecea de la 39,4 la 40 de grade. În mod normal temperatura unui câine era de 38,6, cel mult 39 – iar şocul loviturilor ar fi trebuit să o facă să scadă considerabil. Cadranul afişa acum 41 de grade.

Luă o probă de sânge obişnuită, apoi căută sârguincios semnele vreunei alte boli sau suferinţe, ale vreunei cauze a febrei care emana din trupul lui ca dintr-un furnal. Ceea ce găsi însă îl miră şi mai tare.

Rănile grave ale labradorului păreau să se vindece rapid, iar tăieturile să se închidă. Ridică unul dintre bandajele pe care le aplicase ceva mai devreme peste cutia toracică, dar, deşi tifonul era îmbibat cu sânge, nu mai văzu nici urmă de rană. Doar blana încleiată. Veterinarul ştia că totul era doar rodul imaginaţiei sale, al speranţelor zadarnice că va putea salva cumva acest animal.

Dar asta nu se putea întâmpla. Mintea lui Hughart o ştia prea bine, chiar dacă inima continua să spere.

Trupul câinelui tremura, iar animalul scâncea. Cu un deget bătătorit, Hughart ridică una dintre pleoapele strâns închise şi văzu ochiul dat peste cap, acoperit de membrana alb-lăptoasă, ca un ou fiert doar pe jumătate. Câinele era în comă. Dus. Abia mai respira.

Febra atinsese 42 de grade. Chiar şi în absenţa rănilor, o asemenea temperatură era letală.

O şuviţă de sânge se scurgea din nările negre şi umede. Vederea acestei zgârieturi subţiri prin blana neagră care acoperea pielea delicată a trufei, îl convinse pe doctor să nu mai chinuie câinele. Era prea mult.

Îşi privi o vreme pacientul canin înainte de a se apropia cu paşi târâşi de dulapul cu medicamente; descuie uşa şi scoase o seringă mare şi o sticlă de euthanol, pentabarbitol de sodiu concentrat. Câinele cântărea între treizeci şi patruzeci de kilograme, iar doza era de circa 1cc la fiecare cinci kilograme, plus ceva pe deasupra. Extrase 10cc, ceea ce trebuia să fie mai mult decât suficient.

Dacă proprietarii câinelui reveneau, aveau să găsească în registru notaţia „A”,

un eufemism pentru „adormit” – la rândul său un eufemism pentru uciderea animalului… sau pentru faptul că îl scăpase de chinuri, aşa cum îi învăţaseră dintotdeauna la şcoală.

Odată luata hotărârea, Hughart trecu la fapte fără să mai ezite. Se aplecă deasupra câinelui, îi înfipse acul sub pielea de pe ceafă şi, încet dar ferm, îi injectă lichidul letal. După loviturile îngrozitoare, animalul nici nu clinti la înţepătura acului hipodermic.

Prin uşa întredeschisă pătrundea o briză răcoroasă şi umedă, dar trupul îi rămânea fierbinte, zguduit de frisoane.

Doctorul Hughart oftă din greu aruncând seringa folosită.

— Iartă-mă, băiete, spuse el. Mergi şi aleargă în vis după nişte iepuri… într-un loc unde n-o să trebuiască să te fereşti de maşini.

Medicamentul avea să-şi facă imediat efectul, întrerupându-i câinelui respiraţia şi în cele din urmă oprindu-i inima. Irevocabil, dar cu blândeţe.

Mai întâi însă, duse proba de sânge înapoi în laboratorul care se afla în încăperea alăturată. Febra animalului îl pusese pe gânduri. Nu mai văzuse niciodată un astfel de caz. Adeseori animalele intrau într-o stare de şoc dacă supravieţuiau traumei provocate de izbitura autovehiculului, dar în mod normal nu aveau o temperatură atât de ridicată.

Încăperea din spate era perfect ordonată, conform unui sistem perfecţionat în decursul anilor, deşi ochiul unui observator neavizat ar fi putut-o considera dezordonată. Aprinse luminile din plafon în micul laborator cu mese de plastic şi întinse o picătură de sânge pe o lamelă de sticlă. Primul pas era o numărătoare a globulelor albe din sângele câinelui, pentru a vedea dacă nu avea vreun fel de infecţie sau paraziţi.

Poate câinele fusese foarte grav bolnav, eventual chiar pe moarte, înainte de a fi fost lovit de maşină. Asta putea explica de ce se mişcase atât de încet, ca şi cum nu ar fi fost conştient de prezenţa automobilului mare care se îndrepta către el. O asemenea febră ar fi trebuit să fie intolerabilă. Dacă animalul suferea de o maladie gravă, Hughart trebuia să o depisteze.

Alături, în sala de operaţie şi recuperare, alţi doi câini începură să latre şi să scheaune. O pisică mieună, iar cuştile zdrăngăniră.

Hughart nu le dădu atenţie. Pisicile şi câinii făceau un zgomot haotic tipic, pe care după atâţia ani nu-l mai lua în seamă. Îl mirase chiar cât de liniştite puteau fi uneori animalele atunci când erau adunate la un loc, închise peste noapte în cuşti. Sufereau deja de pe urma castrării, a extragerii ovarelor sau a altor suferinţe care le aduseseră aici.

Singurul animal care îl îngrijora acum era labradorul negru: euthanolul ar fi

trebuit să fi început să lucreze.

Supărat de umbrele înşelătoare, Hughart aprinse o lampă fluorescentă puternică, fixată în partea de jos a dulapurilor, apoi lumină lamela de sub microscop cu o altă lampă, mai mică. Frecându-se la ochi, examina picătura de sânge, umblând la reglorul de distanţă.

Câinele trebuie să fi pornit deja spre lumea viselor veşnice – dar sângele lui era cum nu se poate mai plin de viaţă.

Pe lângă obişnuitele celule roşii şi albe, Hughart descoperi nişte scame minuscule, componente mititele argintii… ca nişte cristale pătrăţoase sclipitoare, care se mişcau de colo-colo cu o voinţă proprie. Dacă era o infecţie majoră, nu semăna cu niciun alt microorganism pe care îl mai văzuse vreodată. Siluetele neobişnuite erau la fel de mari ca şi celulele şi se deplasau cu o viteză care le tulbura contururile.

— Incredibil, spuse el, iar vocea îi răsună în laboratorul strâmt, claustrofobic.

Vorbea adeseori cu animalele din jurul lui, sau chiar singur, lucru care nu-l deranjase niciodată până atunci.

Acum însă ar fi vrut să aibă alături pe cineva căruia să-i împărtăşească această descoperire uimitoare.

Ce fel de maladie sau de infecţie arăta aşa? După o carieră îndelungată în medicina veterinară, crezuse că văzuse tot ce era de văzut. Dar nu asistase niciodată la ceva care să semene măcar pe departe cu ceea ce vedea acum.

Şi spera că nu era ceva contagios.

Clădirea aceasta transformată fusese casa lui Elliott Hughart, locul lui de muncă timp de zeci de ani, dar acum i se părea stranie şi sinistră. Dacă acest câine suferea de cine ştie ce boală necunoscută, va trebui să contacteze Centrul pentru Controlul Maladiilor.

Ştia ce avea de făcut în cazul în care izbucnea o epidemie de turbare sau altă boală care afecta în mod normal animalele domestice – dar aceste… aşchii microscopice? Îi erau complet străine.

În sala de operaţie animalele închise în cuşti făceau tot mai multă gălăgie, urlând şi lătrând. Bătrânul doctor o auzi fără s-o bage în seamă: zgomotul nu era suficient pentru a-l smulge din fascinaţia faţă de ceea ce vedea la microscop.

Se frecă la ochi şi reglă iar microscopul, îndepărtând imaginea pentru a o aduce din nou în punctul cu vizibilitate optimă. Fragmentele strălucitoare erau încă acolo, agitându-se, ca nişte celule mişcătoare. Înghiţi în sec: gâtlejul îi era uscat ca iasca. Ce era de făcut?

Atunci realiză că lătrăturile şi mieunaturile din cuştile din sala de operaţie

făceau un adevărat scandal, ca atunci când intra vulpea la găini.

Hughart se răsuci pe călcâie, lovindu-se de taburetul metalic pe care îl dărâmă, şi îşi continuă drumul ţopăind într-un picior, în timp ce durerea îi străfulgera şoldul. Se repezi în sala de operaţie, unde se uită la cuşti şi văzu animalele captive lipite de gratiile din fundul incintelor, încercând să se îndepărteze cât mai mult de centrul camerei. Nu-i aruncă nicio privire labradorului negru, care ar fi trebuit să fie mort de-acum – apoi însă auzi scrâşnetul ghearelor pe suprafaţa metalică a mesei.

Câinele se ridică în picioare, se scutură şi sări jos, lăsând o dâră de sânge pe suprafaţa curată. Doar că pe el nu se vedea nicio rană, nicio lovitură. Trepida de energie, complet vindecat.

Hughart era absolut şocat, incapabil să se convingă că animalul nu numai că îşi recăpătase cunoştinţa – în ciuda rănilor grave şi a injecţiei ucigaşe – dar chiar sărise de pe masă. Era la fel de greu de crezut ca şi organismele care roiau în proba de sânge.

Ţinându-şi respiraţia, făcu un pas înainte.

— Hai, băiete, stai să te văd.

Tremurând, câinele îl lătră şi se dădu înapoi.

ZECE

Ruinele Laboratoarelor DyMar
Marţi, 4:50 p.m.

Nu cu mult înainte de apusul soarelui, un petic de cer albastru, strălucitor, îşi făcu apariţia neobişnuită pe deasupra înălţimilor Portlandului. Mulder se uită în sus cu ochii mijiţi, regretând că nu-şi adusese ochelarii de soare şi manevrând maşina închiriată în sus, pe drumul îngust care ducea la Laboratoarele DyMar.

O mare parte din structura clădirii rămăsese intactă, chiar dacă pe dinăuntru golită complet de flăcări. Pereţii erau înnegriţi, scheletul de lemn transformat în cărbune, mobila de birou răsturnată şi răvăşită. Parte din grinzi căzuseră, iar altele stăteau într-un echilibru instabil, rezemate de pereţii de rezistenţă din beton şi de ramele metalice. Cioburile de sticlă se amestecau cu cenuşa şi molozul. Ajuns pe creasta dealului, în dreptul gardului de sârmă dărâmat care înconjura locul dezastrului, Mulder opri maşina şi rămase privind prin parbriz.

— Ce minunăţie, spuse el. Trebuie să-mi contactez agentul imobiliar.

Coborîtă din maşină, Scully îi aruncă o privire pe deasupra capotei.

— E târziu ca să mai faci o ofertă, Mulder. Totul va fi demolat în câteva zile pentru a face loc unei construcţii noi.

Scrută pâlcurile dese de pini întunecaţi şi Portlandul întins la picioarele lor, cu râul sinuos şi salba sa de poduri.

Mulder constată că echipa de demolatori se mişca repede, chiar neplăcut de repede. Era posibil ca el şi Scully să nu apuce să încheie o investigaţie ca lumea în timpul care le mai rămăsese.

Deschise poarta de sârmă; pe alocuri, gardul se prăbuşise, lăsând mari spaţii goale. Pancarte pe care scria „Pericol" şi „Atenţie" împodobeau gardul, evidenţiind primejdiile pe care le reprezenta clădirea pe jumătate dărâmată; se îndoia că avertismentele speriau pe cineva în afara vandalilor mai temători din fire.

— Am impresia că moartea lui Vernon Ruckman s-a dovedit a fi mai eficientă decât toate pancartele şi paznicii, spuse Scully.

Rămase o clipă cu mâna pe gardul din plasă, apoi îl urmă pe Mulder în incinta incendiată.

— Am contactat poliţia locală, voiam să aflu cum stau cu ancheta asupra incendiului. Până acum însă n-au putut să-mi spună decât că e în curs de

desfăşurare – n-au avansat deloc.
Mulder ridică din sprincene.
— Un grup de protestatari suficient de mare ca să se transforme într-o gloata distrugătoare, iar ei nu reuşesc să dea peste niciunul dintre membri?
Laboratorul de analiză al FBI-ului cerceta biletul de revendicare. Sperau ca până la sfârşitul zilei să aibă ceva informaţii în legătură cu cei care se ascundeau în spatele numelui de Liberation Now. Din câte văzuse Mulder, scrisoarea părea opera unui amator.
Rămase o clipă cu privirile pironite asupra zidurilor înnegrite ale centrului DyMar, apoi cei doi agenţi pătrunseră în carcasa clădirii, păşind atent. Mirosul de funingine, plastic ars şi alte substanţe chimice volatile îi înţepa nările lui Mulder.
Stând înăuntrul ruinelor şi uitându-se de pe vârful dealului la pădurile dimprejur şi la oraşul de la poalele dealului, Mulder se duse cu gândul la noaptea aceea, cu două săptămâni în urmă, când un grup de protestatari furioşi, scăpaţi de sub control, intraseră pe aleea pietruită. Inspiră adânc aerul saturat de cenuşă.
— Te face să te gândeşti la imagini de ţărani cu făclii, nu, Scully?
Ridică ochii la tavanul instabil, la stâlpii plesniţi şi la pereţii căzuţi. Făcu cu grijă un alt pas spre ceea ce trebuia să fi fost laboratorul principal.
— O gloată de oameni furioşi, care urcă dealul ca să dea foc laboratorului unde sălăşluieşte răul şi să-l ucidă pe savantul nebun.
Alături de el, Scully părea profund tulburată.
— Dar ce i-a supărat atât de tare? întrebă ea. Cât de mult ştiau? Aici e vorba de cancer. Din toate domeniile de cercetare, cea în domeniul cancerului ar trebui să se bucure până şi de sprijinul celor mai pătimaşi protestatari.
— Cred că nu cancerul a fost partea care i-a iritat, zise Mulder.
— Dar ce? întrebă Scully, încruntându-se. Experienţele pe animale? N-am idee ce fel de experimente făcea doctorul Kennessy, dar am mai avut de-a face cu grupuri de militanţi pentru drepturile animalelor şi, chiar dacă din când în când intră cu forţa şi eliberează câţiva câini şi şoareci din cuşti, nu ştiu să mai fi existat vreun caz cu un asemenea nivel de violenţă.
— Cred că e din cauza tipului de cercetare însuşi, spuse Mulder. Trebuie să fi avut ceva înfricoşător. Altfel de ce ar fi dispărut toate registrele?
— Deja bănuieşti ceva, Mulder, o simt.
— David Kennessy şi fratele lui începuseră să facă valuri în lumea cercetării ştiinţifice, testând nişte modalităţi de abordare şi tratamente noi, abandonate de restul lumii. Din CV-ul lui Kennessy reiese că era specialist în biochimia

anormală, iar fratele lui a lucrat timp de câţiva ani în Silicon Valley. Spune-mi, Scully, ce legătură poate fi între electronică şi cercetările asupra cancerului?

În loc să-i răspundă, Scully scrută împrejurimile, căutând locul unde fusese descoperit paznicul. Zări porţiunea împrejmuită cu bandă galbenă şi se trezi privind conturul aproximativ al trupului imprimat în cenuşa împrăştiată, în timp ce Mulder căuta în jur. Dădu la o parte o foaie de tablă căzută şi se împiedică de un seif cu uşa înnegrită, dar întredeschisă. O strigă pe Scully.

— E ceva înăuntru? întrebă ea.

Ridicând din sprâncene, Mulder scotoci printre resturile pline de funingine.

— E deschis, dar gol. Iar interiorul e murdar, dar nu ars.

Aşteptă ca ea să asimileze informaţia, apoi îşi privi partenera. După expresia ei, se vedea că îi împărtăşeşte gândul. Seiful fusese deschis după incendiu, nu înainte.

— A mai fost cineva aici în noaptea aceea, cineva care căuta ce s-a aflat în seif.

— De-aia a intrat paznicul printre ruine. A văzut pe cineva.

Scully se încruntă.

— Asta ar putea explica prezenţa lui aici. Dar tot nu ştim ce l-a omorât. N-a fost împuşcat şi nici strangulat. Nici măcar nu putem fi siguri că s-a întâlnit cu intrusul.

— Dar e posibil, ba chiar probabil, zise Mulder.

Scully îl măsură, curioasă.

— Deci această persoană a luat toate hârtiile de care avem nevoie?

El ridică din umeri.

— Zău, Scully. Mai toate informaţiile privitoare la activitatea de cercetare a lui Kennessy sunt încuiate undeva, considerate secrete. Nu putem pune mâna pe ele. E posibil ca aici să fi existat câte ceva – dar acum acel ceva a dispărut şi un om a murit.

— Mulder, omul a murit de o boală.

— A murit din cauza unui agent toxic patogen. Nu ştim de unde a apărut acesta.

— Deci cel care s-a aflat în seara aceea aici l-a omorât pe paznic şi a furat hârtiile din seif?

Mulder îşi înclină capul într-o parte.

— Asta dacă n-a ajuns altcineva la ele mai întâi.

Cu buzele strânse Scully ocoli un perete ars, se strecură pe sub o grindă căzută şi înaintă cu paşi înceţi, scrâşnind, spre interior.

Ceea ce mai rămăsese din laboratoare arăta ca un labirint primejdios, negru şi

instabil. O parte a podelei se surpase şi căzuse în spaţiile curate de la subsol, depozite şi boxe. Porţiunea rămasă din podea scârţâia sub picior, evident slăbită în urma incendiului.

Mulder apucă un ciob de sticlă. Căldura intensă îndoise marginile, netezindu-le.

— Cred că, chiar şi după ce fratele lui a abandonat cercetarea, Kennessy s-a aflat extrem de aproape de o descoperire extraordinară şi că a fost dispus să mai încalce din reguli de dragul fiului său. Cineva a aflat probabil despre activitatea lui şi a încercat să îl împiedice să acţioneze pripit. Presupun că această mişcare de protest aşa-zis spontan, un grup de care n-a auzit nimeni, a reprezentat un efort violent de a-l reduce la tăcere şi a şterge toate urmele progreselor pe care le făcuse.

Scully îşi trase părul castaniu-roşcat de pe faţă, lăsând în urmă o urmă de funingine. În glas i se citea oboseala.

— Mulder, tu vezi peste tot conspiraţii.

Mulder întinse mâna să-i şteargă murdăria de pe chip.

— Mda, Scully, dar uneori am dreptate. Iar în cazul acesta, preţul a fost viaţa a doi oameni… sau poate mai mulţi.

UNSPREZECE

Sub Burnside Bridge
Portland, Oregon
Marţi, 11:21 p.m.

Încerca să se ascundă şi încerca să doarmă – dar pentru el nu mai existau decât coşmarurile oribile.

Jeremy Dorman nu ştia dacă visele îi erau provocate de roiurile de invadatori microscopici care îşi făceau de cap cu creierul lui, cu procesele lui raţionale… sau dacă erau rezultatul mustrărilor de conştiinţă.

Ud şi murdar, îmbrăcat cu haine care nu i se potriveau, se chircise la adăpostul lui Bumside Bridge, pe malul îmbibat cu apă şi acoperit de gunoaie al râului Willamette. Apa albastră-verzuie, noroioasă, curgea cu o încetineală maiestuoasă.

Cu ani în urmă, primăria oraşului Portland curăţase zona River Park, făcând din ea un parc atractiv, bine luminat şi pitoresc, unde snobii făceau jogging, iar turiştii şedeau pe bănci reci de beton privind apa. Cuplurile de tineri puteau asculta muzicienii ambulanţi, în timp ce îşi sorbeau cafelele făcute după reţele sofisticate.

Dar nu şi la ora aceasta a întunericului. Acum, cei mai mulţi şedeau în casele lor încălzite şi nu se gândeau la noaptea rece şi însingurată de afară. Dorman asculta gâlgâitul uşor al râului leneş care stârnea pietricelele de la baza pilonilor podului. Apa avea un miros de cald, de proaspăt şi de viu, dar ceaţa rece aducea cu ea un iz metalic, îngheţat. Dorman se cutremură.

Deasupra lui, în suprastructura podului, îşi făcuseră cuib porumbeii care uguiau, foşnind uşor. Puţin mai în josul aleii se auzea un alt vagabond scotocind prin lăzile de gunoi în căutarea sticlelor şi a cutiilor de aluminiu refolosibile. Câteva pungi de hârtie cafenie în care se găseau sticle de lichior sau de vin ieftin şedeau una peste alta la baza coşurilor de gunoi vopsite în verde.

Dorman se chirci în întuneric, copleşit de durerea fizică şi de neliniştea mintală. Luptând împotriva unui spasm al trupului rebel, se rostogoli într-o băltoacă, mânjindu-şi întregul spate cu noroi, fără însă să bage măcar de seamă.

Un camion greu hurui deasupra, pe pod, cu un sunet ca de explozie înăbuşită.

Ca explozia de la DyMar.

Noaptea aceea, ultima noapte, îi reveni vie în memorie – întunericul umplut de flăcări, ţipete şi bubuituri. Oameni cu gândul crimei şi al distrugerii: fără chip, fără nume, toţi adunaţi laolaltă de cineva care trăgea sforile din întuneric. Răi, distrugători.

Pesemne că adormise… sau fusese transportat cumva înapoi în timp. Amintirile îi erau tot mai vii, ca o pedeapsă crudă şi neobişnuită, poate ca efect secundar al bolii.

— Un gard de sârmă şi câţiva paznici de-nchiriat n-or să mă facă să mă simt în siguranţă, îi spusese Dorman lui David Kennessy.

Centrul unde lucrau nu era o facilitate cu grad maxim de securitate – la urma urmelor, David intrase cu pârlitul lui de câine şi cu o puşcă.

— Încep să cred că frate-tău a avut dreptate să o şteargă de-aici acum şase luni.

DyMar chemase în ajutor poliţia statală, dar cererea le fusese refuzată. Pretextul fusese că, în conformitate cu o serie de prevederi de care nu mai auzise nimeni, poliţia avea dreptul de a lăsa „conflictele interne ale companiilor” pe seama forţelor de ordine private. David se învârtea prin laboratorul de la subsol fumegând, cerând să i se explice cum putea poliţia să considere o mulţime de demonstranţi ca fiind un conflict intern. Încă nu-i intrase în cap că cineva ar fi putut avea interesul să lase laboratorul fără apărare.

Cu tot geniul lui în ce privea biochimia, David Kennessy era complet aerian. Darrin, fratele lui, nu era la fel de naiv din punct de vedere politic, iar Darrin fugise cât mai departe de Dodge – tocmai la vreme. David rămăsese, de dragul fiului său. Niciunul dintre ei nu înţelesese cât de mare era miza cercetării lor.

Când începuse distrugerea efectivă, Jeremy îşi amintea că-l văzuse pe David grăbindu-se să-şi adune hârtiile şi probele, ca în filmele acelea vechi în care savantul nebun încerca să salveze din flăcări un singur carnet de însemnări. David arăta mai degrabă iritat decât speriat. Dăduse cu piciorul la o parte câteva creioane care îi stăteau în cale şi spusese pe tonul pe care îl aborda întotdeauna pentru „discuţiile serioase”:

— Întotdeauna o să se găsească un fanatic smintit care să vrea să oprească progresul – dar nu va merge. Nimeni nu mai poate da înapoi tehnologia odată inventată.

Făcu un zgomot dispreţuitor din buze. Într-adevăr, producţia biologică şi ingineria submicroscopică avansau de câţiva ani de zile într-un ritm remarcabil. Inginerii geneticieni utilizau maşinăria ADN a unor anumite bacterii pentru a obţine insulina artificială. O corporaţie din Syracuse, New York, patentase

tehnica de stocare şi citire a datelor în cuburi făcute din bacteriorodopsin, o proteină modificată genetic. Prea multă lume lucra la prea multe aspecte ale chestiunii. David avea dreptate, nimeni nu mai putea da înapoi tehnologia.

Dar Dorman însuşi ştia că existau în guvern indivizi care exact asta încercau să facă. Şi, cu toată planificarea anterioară şi cu acordurile secrete, în ciuda promisiunilor făcute, aceştia nu-i lăsaseră lui Dorman timp să fugă.

În timp ce David, înnebunit, se repezea la telefon pentru a-şi avertiza soţia asupra atacului şi a pericolului în care ea însăşi se găsea, Dorman nu reuşise să găsească niciuna dintre nanomaşinile pure originale, ci numai prototipurile, probele rămase nefolosite şi cele utilizate, cu rezultate îndoielnice, pe alte animale de laborator, înaintea succesului obţinut pe câine. Dar şi prototipurile funcţionaseră… într-o oarecare măsură. Ele îi salvaseră viaţa, cel puţin teoretic.

Apoi Dorman auzise ferestrele de sus spărgându-se şi strigătele ameninţătoare apropiindu-se: venise vremea.

Prototipurile fuseseră singura lui speranţă, tot ce mai găsise. Dar fuseseră viabile pe şoarecele de laborator, nu? Iar câinele era bine, perfect sănătos. Ce mai putea face decât să rişte? Şi totuşi, timp de o clipă, posibilitatea îl umplu pe Dorman de groază şi de incertitudine: dacă făcea pasul, avea să fie un act irevocabil. După aceea nu se putea duce pur şi simplu la farmacie ca să cumpere antidotul.

Dar gândul la felul în care fusese trădat, în care încercau să-l omoare, rezolvându-şi astfel toate problemele, gândul acesta îi dădu forţa necesară.

După ce Dorman va fi adăugat hormonul de activare şi lichidul purtător, autoregenerator, prototipurile trebuiau să se adapteze, să-şi reseteze singure programarea.

Cu o bubuitură înăbuşită, un cocteil Molotov explodase în hol, urmat de sunet de paşi grăbiţi. Auzise voci joase într-un dialog şoptit care suna rece şi profesional – prin contrast cu incantaţiile şi strigătele care continuau afară, protestele despre care Dorman ştia că erau regizate.

Repede, pe tăcute, Dorman îşi făcuse injecţia, cu o clipă înainte ca David Kennessy să revină alături de el. Acum omul de ştiinţă părea în fine speriat, şi pe bună dreptate.

Patru dintre gloanţe îl izbiseră pe Kennessy în piept, aruncându-l pe spate peste mesele de laborator. Apoi clădirea DyMar fusese cuprinsă de flăcări, mult mai repede decât şi-ar fi închipuit Dorman că se putea.

Încercase să fugă, dar flăcările alergau o dată cu el, închizându-i drumul pe măsură ce pereţii luau foc. Unda de şoc a unei noi explozii îl izbise de unul dintre zidurile de beton ale subsolului. Casa scării se preschimbase într-un puţ

în flăcări care îi pârjoleau pielea. Îşi văzuse epiderma umplându-se de băşici şi înnegrindu-se. Dorman urlase de furie în faţa trădării.

Acum se trezi ţipând sub pod. Ecourile strigătului vibrau pe deasupra apelor, ricoşând peste râu şi în sus, spre pod.

Dorman se ridică cu greutate în picioare. Ochii i se obişnuiseră cu lumina slabă a felinarelor şi a lunii care îşi filtra razele de sus, printre nori. Trupul i se răsucea şi i se contorsiona. Simţea excrescenţele fojgăind în el, mişcându-se cu o voinţă proprie.

Îşi încleşta dinţii şi strinse tare coatele pe lângă corp, străduindu-se să nu-şi piardă controlul. Respiră adânc pe nas. Aerul era rece şi metalic, acrit de amintirea sângelui ars.

Ridicându-se în picioare, Dorman privi în jos la malul de beton pe care dormise atât de agitat. Acolo zări trupurile a cinci porumbei cu aripile răsfirate, cu penele ciufulite şi ochii de un cenuşiu sticlos. Din ciocurile ce le atârnau deschise, pe limbă li se prelingea câte o şuviţa de sânge.

Rămase cu ochii ţintă la păsările moarte şi stomacul i se încleştă într-un nod de greaţă. Nu ştia ce făcuse corpul său, cum pierduse controlul asupra lui în timpul somnului bântuit de coşmaruri. Numai porumbeii o ştiau.

O ultimă pană cenuşie se aşternu pe jos în tăcere.

Dorman porni mai departe clătinându-se, urcând pe şosea. Trebuia să părăsească Portlandul. Trebuia să-şi găsească obiectivul, să descopere câinele, înainte de a fi fost prea târziu pentru toţi.

DOISPREZECE

Oficiul poştal principal
Milwaukie, Oregon
Miercuri, 10:59 a.m.

Mulder se simţea oricum, numai şters şi neobservat nu, în timp ce stătea împreună cu Scully în holul principalului oficiu poştal. Se fâţâiau încoace şi-ncolo, prefăcându-se că stau la rând, întorcându-se la ghişeu ca să completeze inutile formulare pentru Express Mail. Funcţionarii îi măsurau cu suspiciune.

Şi în tot acest timp, Scully şi Mulder stăteau cu ochii pe peretele cu cutiile de post-restant numerotate, şi mai ales pe numărul 3733. Fiecare cutie arăta ca o mică celulă de închisoare.

De fiecare dată când intra un client nou care se îndrepta spre zona respectivă a cutiilor, Mulder şi Scully schimbau priviri. Se încordau, apoi se relaxau, pe măsură ce, una după alta, persoanele se dovedeau a nu corespunde descrierii, deschideau o altă căsuţă decât cea urmărită de ei sau îşi vedeau pur şi simplu de treburile care îi aduseseră la oficiul poştal, fără să ştie că erau urmăriţi de FBI.

În fine, după o oră şi douăzeci de minute de pândă, un bărbat slab împinse uşa grea de sticlă şi se duse drept la şirul de cutii poştale. Avea o faţă suptă, capul complet ras şi lustruit, ca şi cum şi l-ar fi dat în fiecare dimineaţă cu lac de mobilă. Bărbia în schimb îi era acoperită cu o barbă ţepoasă şi neagră. Avea ochii înfundaţi în orbite, iar pomeţii înalţi şi proeminenţi.

— Scully, el e.

Mulder văzuse mai multe fotografii ale lui Alphonse Gurik în dosarul penal al acestuia, dar erau cu părul lung şi fără barbă. Totuşi, efectul era acelaşi.

Scully înclină uşor din cap şi îşi întoarse privirile, pentru a nu atrage atenţia bărbatului. Mulder luă nonşalant o broşură colorată care prezenta o serie de timbre emise de Oficiul Poştal şi care înfăţişau sportivi celebri, ridicând din sprâncene cu un interes prefăcut.

Centrul Naţional de Informaţii asupra Crimei (NCIC) încheiase rapid şi fără dificultăţi analiza scrisorii de revendicare a responsabilităţii pentru devastarea Laboratoarelor DyMar. Liberation Now folosise o foaie de hârtie obişnuită, uşor de depistat, pe care scrisese de mână cu litere mari, lăsând chiar şi două amprente neclare. Neglijenţă. Întreaga afacere dovedea neglijenţă şi amatorism.

NCIC şi laboratorul FBI studiaseră biletul, făcându-i o analiză grafologică şi un test de identificare a amprentelor. Omul acesta, Alphonse Gurik – fără un domiciliu stabil – fusese implicat în numeroase acţiuni organizate de o serie întreagă de grupări de protest. Dosarul lui enumera una după alta organizaţii cu nume atât de ciudate, încât părea greu de crezut că existau. Gurik scrisese scrisoarea în care îşi asuma responsabilitatea pentru distrugerile şi incendierea de la DyMar.

Mulder îşi exprimase însă deja îndoielile. După vizita la fostul laborator ars, devenise limpede pentru amândoi că aici fusese o mână de profesionist, cu o precizie înfricoşătoare şi o răceală distructivă. Alphonse Gurik părea a fi un amator oarecare, poate puţin ţicnit, dar cu certitudine sincer. Mulder nu-l considera în stare de ceea ce se întâmplase la DyMar.

În clipa în care el întindea mâna spre cutia poştală cu numărul 3733, forma combinaţia şi deschidea uşiţa pentru a-şi ridica corespondenţa, Scully îi făcu semn din cap lui Mulder.

Amândoi se apropiară, cu mâinile în buzunarele hainelor pentru a-şi scoate legitimaţiile.

— Domnule Alphonse Gurik, spuse ea cu glas tare, neechivoc, suntem agenţi federali şi am venit să te arestăm.

Bărbatul cu chelie se răsuci pe călcâie, scăpând scrisorile care i se împrăştiară pe jos, şi se trânti cu spatele de peretele cu cutii poştale.

— N-am făcut nimic! exclamă el cu groaza întipărită pe chip şi ridicându-şi mâinile într-un gest de abandon total. Nu aveţi dreptul să mă arestaţi!

Restul clienţilor din oficiul poştal se traseră în lături, fascinaţi şi speriaţi. Două funcţionare de la ghişeu se aplecară, întinzându-şi gâturile ca să vadă mai bine.

Scully scoase din buzunarul interior o bucată de hârtie.

— Acesta e un mandat de arestare emis pe numele dumitale. Ai fost identificat ca autorul unei scrisori care revendică responsabilitatea pentru incendiul şi explozia de la Laboratoarele DyMar, care au avut drept rezultat moartea a doi cercetători.

— Dar, dar…

Chipul lui Gurik păli. Un firişor de salivă îi unea buzele întredeschise în timp ce îşi căuta cuvintele.

Mulder se apropie şi îl luă de braţ, după ce scosese din buzunar o pereche de cătuşe. Scully rămăsese mai în spate, păstrând poziţia de tragere, gata să întâmpine orice gest neprevăzut din partea prizonierului. Un agent FBI trebuia să fie întotdeauna pregătit, indiferent cât de supus părea cel reţinut.

— Ne va face plăcere să ascultăm şi varianta dumitale asupra lucrurilor, domnule Gurik, zise Mulder.

Profită de starea de şoc a acestuia, îi împinse braţele în jos şi îi prinse încheieturile la spate. Scully îi citi drepturile, memorate, pe care Alphonse Gurik părea că le ştia deja foarte bine.

Din dosarul lui reieşea că individul fusese arestat până atunci de câteva ori pentru acte minore de vandalism şi de protest – pentru că aruncase cu pietre în ferestre sau scrisese cu spray ameninţări agramate pe clădirile companiilor ce nu îi erau pe plac. Mulder era convins că Gurik avea principii şi că, în domeniul lui, era bine pregătit. Avusese curajul de a se ridica în apărarea convingerilor sale, pe care însă şi le schimba cam prea uşor.

În timp ce Mulder îl întorcea pe prizonier, escortându-l către uşa de sticlă, Scully se aplecă să culeagă corespondenţa împrăştiată a lui Gurik. Împreună îl scoaseră în stradă.

Nu dură mai mult de treizeci de secunde, aproape pe ceas, pentru ca Gurik să înceapă să bălmăjească, încercând să-şi găsească scuze.

— Bine, eu am trimis scrisoarea. Recunosc, am trimis scrisoarea, dar n-am dat foc la nimic. N-am omorât pe nimeni. Nu eu am aruncat în aer clădirea!

Mulder era de părere că spunea adevărul. Aventurile minore anterioare ale lui Gurik făcuseră din el o belea, dar nu puteau fi considerate o premisă pentru distrugerea unui întreg centru de cercetări.

— Îţi convine să schimbi macazul tocmai acum, nu? spuse Scully. Au murit doi oameni şi te aşteaptă o acuzaţie de crimă. De data asta nu mai e un protest scăpat niţel de sub control, ca acelea pentru care ai mai fost arestat.

— N-am făcut decât să protestez. Am mai organizat şi altă dată pichete la DyMar… dar de data asta clădirea a sărit în aer pe neaşteptate! Toată lumea fugea de colo-colo urlând, dar n-am făcut nimic rău!

— Atunci de ce-ai scris scrisoarea? întreba Mulder.

— Cineva trebuia să-şi asume responsabilitatea, zise Gurik. Am tot aşteptat, dar n-a trimis nimeni nicio scrisoare, nimeni nu a revendicat atentatul. Era o tragedie, într-adevăr. Dar totul ar fi rămas fără sens dacă cineva nu spunea pentru ce am manifestat. Am crezut că voiam să eliberăm toate animalele alea de laborator, de-aia am trimis scrisoarea. Am fost mai mulţi în acţiunea asta, mai multe grupuri diferite şi independente. Şi mai era şi tipul ăsta care făcea spume la gură împotriva chestiei de la DyMar, el a compus scrisoarea şi ne-a împărţit fiecăruia câte un exemplar înainte de începerea protestului. Ne-a arătat casete video şi rapoarte şterpelite. Să nu-ţi vină să crezi ce le puteau face animalelor ălora de laborator. Ar fi trebuit să vedeţi ce i-au făcut bietului câine.

Scully îşi încrucişa braţele la piept.
— Şi ce s-a întâmplat cu tipul ăsta?
— N-am mai putut să dăm de el, pesemne că până la urmă i s-a făcut frică. Aşa că am trimis eu scrisoarea. Cineva trebuia să o facă. Lumea trebuie să afle.
Afară, în faţa oficiului poştal, Gurik arunca priviri disperate unei maşini vechi, cu vopseaua cojită, cârpită ici şi colo cu una mai nouă.
Cutii cu fluturaşi, hărţi, tăieturi din ziare şi alte materiale stăteau grămadă pe banchetele maşinii. Corpul şi spatele automobilului erau acoperite cu abţibilduri. Unul din ştergătoare se rupsese, dar măcar era cel din dreapta, constată Mulder.
— Nu eu am dat foc, insistă Gurik febril. Eu nici măcar n-am aruncat cu pietre. Noi doar am strigat şi am agitat pancarte. Nu ştiu cine a aruncat bombele incendiare, dar n-am fost eu.
— Povesteşte-ne despre Liberation Now, propuse Mulder, urmând instrucţiunile. Care e rolul lor în toată povestea asta?
— E doar o organizaţie pe care am inventat-o eu. Mă jur! Nici măcar nu e o grupare oficială – nici n-are niciun membru, decât pe mine. Eu pot să constitui orice grup vreau. Am mai făcut-o. În noaptea aia au fost acolo tot felul de activişti din alte grupări, oameni pe care nu i-am mai văzut în viaţa mea.
— Şi-atunci cine a organizat protestul de la DyMar? întrebă Scully.
— Nu ştiu.
Lipit de maşină, Gurik se răsuci să se uite la ea.
— Avem relaţii, să ştii. Între noi, grupările de activişti. Comunicăm. Nu cădem întotdeauna de acord, dar e mai bine când putem să ne unim forţele. Cred că protestul de la DyMar a fost organizat de liderii câtorva grupuri mai mici, între care cele pentru drepturile animalelor, cele de protest împotriva ingineriei genetice, organizaţii sindicale şi poate chiar câteva grupări religioase fundamentaliste. Sigur, cu activitatea mea din trecut, n-ar fi îndrăznit să mă lase pe dinafară.
— Nu, sigur că nu, spuse Mulder.
Nădăjduise că Gurik îi va putea conduce la alţi membri ai lui Liberation Now, dar se părea că el era unicul membru al propriei grupări secesioniste.
Protestatarii violenţi se materializaseră rapid, fără lideri cunoscuţi şi fără istorie, se transformaseră într-un mod extrem de convenabil într-o gloată care dăduse foc centrului şi distrusese toate registrele… apoi se evaporaseră fără urmă. Cel care regizase violenta acţiune adunase cu atâta îndemânare laolaltă aceste grupări, încât nici chiar membrii lor nu înţeleseseră că erau conduşi ca o turmă spre un anumit loc, la o anumită oră.

Lui Mulder i se părea limpede că totul fusese aranjat.
— Împotriva a ce aţi protestat la DyMar? întrebă Scully.
Gurik ridică indignat din sprâncene.
— Cum adică, împotriva a ce am protestat? împotriva experienţelor oribile pe animale, ce altceva? E un centru de *cercetări medicale!* Nu se poate să nu ştii ce se întâmplă în locurile astea!
— Nu, spuse Scully. Nu ştiu. Ce ştiu e că încercau să obţină nişte rezultate care să-i ajute pe oameni. Pe oamenii care mor de cancer.
Gurik pufni, întorcându-şi capul.
— Da, parcă animalele n-ar avea acelaşi drept la o viaţă liniştită ca oamenii! Ce lege ne dă dreptul să schingiuim animalele numai pentru ca oamenii să poată trăi mai mult?
Scully se uită la Mulder, uimită. Ce argumente aveai împotriva unei astfel de logici?
— Adevăul e, interveni Mulder, că ancheta n-a dezvăluit experienţe făcute pe alte animale decât şoarecii de laborator.
— Ce? făcu Gurik. Minţi!
Mulder se întoarse către Scully, tăindu-i vorba protestatarului.
— Cred că a fost manipulat, Scully. Individul habar n-are de nimic. Cineva a vrut să distrugă Laboratoarele DyMar şi pe David Kennessy, dând însă vina pe alţii.
Scully ridică din sprâncene.
— Cine ar fi vrut să facă una ca asta? Şi de ce?
Mulder o privi atent.
— Cred că Patrice Kennessy ştie răspunsul la întrebarea asta, şi de aceea e în pericol.
La auzul numelui femeii dispărute, Scully păru afectată.
— Trebuie să-i găsim pe Patrice şi pe Jody, spuse ea. Îţi propun să-l luăm la întrebări şi pe fratele dispărut, pe Darrin. Băiatul nu poate fi prea greu de găsit. Dacă e slăbit după tratamentele pe care le face împotriva cancerului, va avea nevoie curând de îngrijire medicală. Trebuie să ajungem la el.
— Tratamente împotriva cancerului! ţipă Gurik. Ştii cum se obţin chestiile alea? Ştii ce fac oamenii ăia?
Scoase un sunet din gât, ca şi cum ar fi vrut să scuipe.
— Ar trebui să vedeţi sălile de operaţii, medicamentele, aparatele la care conectează bietele animale. Câini, pisici, tot ce găsesc rătăcit pe străzi.
— Ştiu foarte bine cât de… dificil poate fi tratamentul cancerului, spuse Scully cu răceală, cu gândul la ceea ce îndurase ea însăşi, la tratamentul care

fusese aproape la fel de ucigător ca şi boala.

Dar acum nu avea răbdare pentru toate astea.

— E nevoie de cercetare pentru a-i ajuta pe oameni în viitor. Nici eu nu sunt de acord cu cruzimea practicată împotriva animalelor, dar cercetarea îi ajută pe oameni, ajută la descoperirea unor metode pentru vindecarea unor boli terminale. Regret, dar nu pot fi de acord nici cu atitudinea, nici cu priorităţile dumitale.

Gurik se răsuci suficient ca să se uite direct la ea.

— Zău, şi crezi că experienţele nu se fac şi pe oameni?

În ochii lui nu se mai vedea panica, ci o furie arzătoare. Dădu din cap spre ea, ca şi cum ar fi ştiut ceva. Pielea de pe cap i se încreţise ca tovalul tăbăcit.

— Sunt nişte ticăloşi sadici, zise el. N-ai mai vorbi aşa dacă ai şti ce fel de cercetări fac!

Inspiră adânc.

— N-ai văzut lucrurile pe care le-am văzut eu.

TREISPREZECE

Clădirea Birourilor Federale
Crystal City, Virginia
Miercuri, 11:30 a.m.

Într-un birou fără personalitate şi cu mobilier puţin, Adam Lentz şedea la biroul standard, cântărind caseta pe care o avea în faţă. Caseta mai mirosea încă a fum după focul de la DyMar, iar el era nerăbdător să o vadă.

Lentz nu-şi avea numele gravat pe uşa biroului şi nici nu-şi pusese o plăcuţă pe masa de lucru, refuzând însemnele evidente ale puterii. Însemne inutile. Adam Lentz avea multe titluri, multe poziţii pe care le putea adopta şi utiliza după plac. Nu avea altceva de făcut decât să aleagă rolul care îi permitea cel mai bine să îşi îndeplinească însărcinările reale.

Biroul avea pereţi simpli şi albi, o cameră interioară fără ferestre şi jaluzele – astfel că nu-l putea spiona nimeni. Clădirea însăşi avea o arhitectură care nu se distingea prin nimic: o clădire ca oricare alta între sediile guvernamentale, un stup de birouri destinate tainicelor activităţi ale unei democraţii stufoase.

În fiecare seară, după orele de program, Crystal City se transforma într-un oraş-fantomă o dată ce angajaţii federali – funcţionari, birocraţi şi asistenţi – se îndreptau grăbiţi spre locuinţele lor din Gaithesburg, Georgetown, Annapolis sau Silver Spring… lăsând cea mai mare parte a acestei zone nelocuită. Adeseori Lentz rămânea până seara târziu doar ca să urmărească tiparele comportamentale umane de natură tribală.

În parte, rolul pe care îl îndeplinise în acest birou guvernamental fără nume fusese acela de a supraveghea activitatea de cercetare a lui David şi Darrin Kennessy, la Laboratoarele DyMar. Existaseră alte grupuri, de la Institutul pentru Tehnologie din California, NASA Ames, Institutul pentru Producţie Moleculară – chiar şi Centrul de Cercetare şi Dezvoltare a Tehnologiilor Avansate al corporaţiei Mitsubishi, din Japonia – care le-o luaseră înainte. Dar fraţii Kennessy avuseseră parte de câteva lovituri norocoase cruciale – sau luaseră câteva decizii foarte bune, iar Lentz ştia că DyMar era locul cel mai probabil pentru o descoperire esenţială.

Le urmărise activitatea, văzuse progresele remarcabile ale celor doi fraţi, le încurajase şi apoi le ţinuse în frâu. În parte, experimentele de început făcute pe şoareci şi animale mici de laborator fuseseră uimitoare – o altă parte erau

oribile. Toate aceste probe şi prototipuri iniţiale fuseseră confiscate şi, după cum spera, distruse. Dar David Kennessy, care îşi continuase activitatea chiar şi după plecarea fratelui său, se dovedise prea bun pentru propria lui siguranţă. Lucrurile scăpaseră de sub control şi David Kennessy nici nu băgase de seamă.

Lentz spera că banda video confiscată nu fusese avariată de flăcările care mistuiseră laboratoarele. Echipele lui de curăţenie cercetaseră atent în căutarea oricăror probe, a oricăror mostre sau notiţe rămase intacte, şi descoperiseră seiful ascuns, îl goliseră de conţinut şi îi aduseseră caseta.

Răsuci un aparat video portabil de mici dimensiuni pe care îl aşezase pe birou şi îl băgă într-o priză din podea. Închise şi încuie uşa, dar lăsă aprinse luminile albe, licărinde ale neoanelor din tavan. Se rezemă de spătarul scaunului de birou standard – nu era adeptul luxului – şi băgă caseta în aparat. Auzise câte ceva despre o înregistrare extraordinară, dar nu o văzuse cu ochii lui. Ajustă imaginea şi volumul şi se aşeză să privească.

În laboratorul curat şi puternic luminat, câinele păşea de colo-colo în cuşcă, o structură specială pentru animale mari. Scheună de două ori, dând nesigur din coadă, parcă în speranţa că va scăpa rapid din captivitate.

— Bravo, Vader, spuse David Kennessy, intrând în raza camerei video. Şezi.

Kennessy se plimba prin încăpere, trecându-şi mâna prin părul negru, ştergându-şi pelicula de sudoare de pe frunte. Da, avea emoţii – ţanţoş, făcea tot ce putea să pară plin de încredere în sine. Darrin Kennessy – poate cel mai deştept dintre cei doi fraţi – abandonase cercetarea şi plecase să se ascundă cu un an în urmă. David însă nu fusese la fel de inteligent. El continuase să facă presiuni.

Lumea era extrem de interesată de realizările lor, iar el simţise în mod evident nevoia de a-şi proba rezultatele cu această casetă. Ceea ce nu ştia Kennessy însă era că succesul său se va dovedi fatal. Dovedise mai mult decât era nevoie şi îi speriase pe aceia care nu crezuseră că va reuşi.

Dar Lentz ştia că fiul savantului era pe moarte, ceea ce îl împinsese probabil să îşi asume riscuri inacceptabile. Iar aşa ceva era primejdios.

Kennessy aranjă el însuşi camera, băgând mâna în câmpul de filmare şi făcând imaginea să tremure. Lângă el, alături de cuşcă, tehnicianul lat în umeri, Jeremy Dorman, stătea ca Igor la dreapta prea iubitului său Frankenstein.

— Bun, spuse Kennessy în microfonul camerei.

În fundal se auzea murmurul de fond al echipamentului de diagnosticare, al filtrelor de aer şi al animalelor mici de laborator în cuştile lor.

— Astăzi sunteţi invitaţi *la marele spectacol!*

Ca şi cum şi-ar mai fi amintit cineva de Ed Sullivan, îşi spuse Lentz.

Kennessy luă o atitudine teatrală în faţa camerei.

— Mi-am făcut deja rapoartele şi am trimis documentaţia detaliată. Testele iniţiale pe rozătoare s-au dovedit a avea un potenţial uimitor. Dar rapoartele acestea intermediare au rămas necitite, sau măcar neînţelese. M-am săturat ca memoriile mele să se rătăcească în grămezile voastre de hârtii. Dat fiind că această descoperire va schimba universul aşa cum îl cunoaştem, mi s-ar părea normal ca cineva să renunţe o dată la o pauză de cafea şi să îi acorde atenţie.

Ba nu, domnule doctor Kennessy, îi replică în gând Lentz, urmărindu-l, rapoartele dumitale nu s-au rătăcit. Li s-a acordat cea mai mare atenţie.

— Ai de-a face cu nişte administratori încuiaţi, David, murmură Dorman. Nu poţi să le ceri să şi priceapă ce finanţează.

Apoi îşi acoperi gura cu mâna, aparent îngrozit de comentariul pe care îl făcuse în apropierea microfonului camerei video.

Kennessy aruncă o privire ceasului, apoi una lui Dorman.

— Eşti gata, Herr Dorman?

Asistentul uriaş se fâţâi puţin, punând mâna pe cuşca de sârmă. Labradorul negru îşi vârî nasul în palma lui, pufnind, iar Dorman mai că sări din pantofi.

— Eşti sigur că e bine ce facem? întrebă el.

Kennessy îşi privi asistentul cu o expresie de dispreţ pur.

— Nu, Jeremy. Nu vreau decât să mă las păgubaş, să arunc totul de-o parte şi să-l las pe Jody să moară. Poate că ar trebui să ies la pensie şi să mă fac contabil.

Dorman îşi ridică ambele mâini, predându-se jenat.

— Bine, bine, doar voiam să fiu sigur.

În fundal, pe unul din pereţii de beton ai subsolului, un poster îl înfăţişa pe Albert Einstein întinzând o luminare unui om pe care puţină lume îl mai recunoştea doar din vedere: K. Eric Drexler; la rândul lui, Drexler întindea o lumânare privitorului. Haide, ia-o! Drexler fusese unul dintre primii mari vizionari ai ingineriei genetice, cu câţiva ani în urmă.

Păcat că n-am ajuns la el la vreme, îşi spuse Lentz.

Vader îşi privi nerăbdător stăpânul, apoi se aşeză în mijlocul cuştii. Bătea podeaua cu coada.

— Bravo, băiete, murmură Kennessy.

Jeremy Dorman ieşi din cadru, dar se întoarse câteva clipe mai târziu, ţinând în mână o puşcă, un Smith & Wesson mai vechi, dar de calitate. Conform informaţiilor obţinute cu uşurinţă de Lentz, Dorman însuşi se dusese la un magazin din Portland care vindea arme şi cumpărase puşca cu bani gheaţă. Măcar ea nu fusese achiziţionată cu bani din fondurile de finanţare.

Kennessy reîncepu să vorbească spre camera video, în timp ce asistentul lui transpira din abundenţă. Dorman se uita când în jos la armă, când la câinele din cuşcă.

— Ceea ce urmează să vă arăt va fi extrem de şocant. Nu mai e nevoie să adaug că totul e real, fără efecte speciale şi fără nimic artificial, spuse Kennessy, încrucişându-şi braţele şi privind drept în obiectiv. Intenţia mea este să vă şochez suficient de tare ca să vă clatin toate ideile preconcepute.

Se întoarse spre Dorman.

— Gridley, când eşti gata poţi să tragi.

Dorman îl privi nehotărât, de parcă n-ar fi ştiut despre cine era vorba, apoi ridică puşca. Mărul lui Adam îi fugea în sus şi-n jos, trădându-i nervozitatea. Îndreptă arma în direcţia câinelui.

Vader simţise că ceva nu era în ordine. Se trase cât putu de mult înapoi în cuşcă şi mârâi tare, gros. Ochii lui negri se aţintiră în cei ai lui Dorman şi îşi dezveli colţii.

Lui Dorman începură să-i tremure mâinile.

Privirile lui Kennessy aruncau flăcări.

— Hai odată, Jeremy, ce dracu'! Nu face lucrurile mai neplăcute decât sunt deja.

Dorman trase de două ori. Pe bandă împuşcăturile sunară subţire şi metalic. Ambele gloanţe atinseră câinele mare şi negru, iar forţa impactului îl aruncă în plasa cuştii. Unul i se înfipse în coaste, celălalt îi frânse coloana vertebrală. Sângele îi ţâşni din răni, năclăindu-i blana.

Vader schelălăi şi se aşeză. Respira greu.

Dorman privea prosteşte în jos spre puşcă.

— Dumnezeule mare, murmură el. Activiştii pentru drepturile animalelor or să ne răstignească, David.

Dar Kennessy nu lăsă tăcerea să zăbovească pe bandă. Făcu un pas înainte, continuându-şi discursul dinainte pregătit. Era la comandă şi ştia că, deşi părea melodramatic, sau poate tocmai de aceea, spectacolul va avea efect.

— Descoperirea mea de natură medicală va deschide drumul pentru numeroase alte aplicaţii. De aceea atât de mulţi oameni au lucrat la ea un timp atât de îndelungat. Primii care vor face ca ea să dea roade vor zgâlţâi din temelii întreaga societate.

Vocea lui Kennessy suna ca şi cum ar fi ţinut o prelegere în faţa unui consiliu director, în timp ce propriul lui câine zăcea în cuşcă rănit şi plin de sânge.

Lentz nu putea să nu admire un astfel de om.

Dădu aprobator din cap şi se apropie de ecranul televizorului, îşi puse coatele

pe birou. *Cu atât e mai necesar ca tehnologia să fie ţinută sub un control strict şi utilizată doar atunci când considerăm noi că trebuie.*

Pe ecran, Kennessy se întoarse spre cuşcă, privind-o cu o detaşare clinică.

— După un traumatism major ca acesta, primul lucru care se întâmplă este că nanomaşinile închid complet centrii durerii.

Vader şedea în cuşca lui, dezorientat. Limba îi atârna. Reuşise cu greutate să se rezeme ca să rămână în picioare. Părea că nu observase găurile enorme pe care le avea în spate. O clipă mai târziu, labradorul negru se lungi pe podeaua cuştii, înmuindu-şi blana în sângele care continua să i se scurgă dintre coaste. Ochii i se împăienjeniră şi adormi cu capul pe labele din faţă. Inspiră adânc şi dădu drumul aerului încet.

Kennessy îngenunche pe jos lângă cuşcă şi întinse mâna să-l mângâie pe cap.

— Temperatura a început deja să-i crească, datorită căldurii reziduale. Priviţi, sângele a încetat să-i mai curgă. Jeremy, adu camera încoace, să facem un prim-plan.

Aparent nedumerit, Dorman se repezi să apuce camera. Imaginea începu să se clatine şi să tremure, apoi se concentră asupra câinelui, focalizându-se în zona rănilor. Timp de o clipă, Kennessy lăsă imaginile să vorbească, apoi îşi reluă firul discursului.

— Un traumatism pe scară largă ca acesta este în realitate mai uşor de reparat decât o maladie cu arie mare de răspândire, cum este cancerul. Rana de pe urma unui glonţ cere un pic de cârpeală, bandaje celulare şi ceva muncă de reconstrucţie. În cazul unei maladii genetice însă, trebuie reparată fiecare celulă, trebuie detectată şi ajustată fiecare anomalie. Vindecarea unui pacient bolnav de cancer poate dura săptămâni sau chiar luni de zile. Aceste răni provocate de gloanţe însă… – făcu un gest spre labradorul negru, nemişcat – ei bine, mâine Vader va fugi din nou după veveriţe.

Dorman se uită în jos uimit, neîncrezător.

— Dacă află presa de toate astea, David, rămânem pe drumuri.

— N-aş crede, răspunse Kennessy, zâmbind. Pun pariu pe o cutie de biscuiţi pentru câini.

În mai puţin de o oră, câinele se sculă din nou, groggy, dar însănătoşindu-se rapid. Se ridică în picioare în cuşcă, se scutură, iar apoi lătră. Sănătos. Vindecat. Ca nou. Kennessy îi dădu drumul să iasă din cuşcă, iar câinele sări afară, dornic de atenţie şi de laude. Kennessy izbucni în râs şi îi ciufuli blana.

Lentz urmărea caseta uluit, înţelegând că activitatea lui Kennessy era mai înspăimântătoare şi totodată mai reuşită decât se temuse. Oamenii săi avuseseră perfectă dreptate să ia probele, să le încuie undeva şi să distrugă restul

dovezilor.
Dacă toate acestea erau puse la îndemâna publicului, nici nu-şi putea imagina gravitatea consecinţelor. Nu, totul trebuise distrus.
Lentz scoase caseta şi o încuie într-un seif pentru documentele secrete. Seiful de la DyMar protejase banda aceasta şi alte documente care se găseau laolaltă cu ea, dar din nefericire ştia cu certitudine că nu reuşiseră să recupereze absolut toate bucăţelele, toate probele.
Acum, după ce văzuse ceea ce văzuse, Lentz înţelegea în fine convorbirea telefonică disperată pe care o interceptaseră, când Kennessy sunase acasă în noaptea manifestaţiei violente, noaptea incendiului.
Glasul lui Kennessy sunase disperat, frenetic. Nici nu-şi lăsase soţia să vorbească.
— Patrice, ia-i pe Jody şi pe Vader şi plecaţi de-acolo acum, imediat! Ce m-am temut c-o să se-ntâmple s-a-ntâmplat. Trebuie să fugiţi. Eu sunt blocat la DyMar, dar voi mai puteţi să scăpaţi. Fugiţi cât mai departe. Nu-i lăsaţi să… să pună mâna pe voi.
Apoi, înainte ca Kennessy sau soţia lui să mai apuce să spună ceva, convorbirea se întrerupsese. Patrice Kennessy îşi ascultase soţul şi acţionase cu repeziciune. Înainte ca echipele de teren să fi ajuns în suburbii, la ea acasă, împachetase, luase copilul şi câinele şi dispăruse.
Acum că văzuse caseta, Lentz îşi dădu seama cât de mare era greşeala pe care o făcuse. Până acum se temuse că Patrice ar putea deţine ceva notiţe sau informaţii de care Lentz avea nevoie. Acum însă, pericolul crescuse exponenţial.
Cum de nu-i trecuse prin cap până atunci? Câinele nu era doar prietenul de care familia nu se putuse despărţi. Labradorul negru era acel câine. El era animalul pe care se făcuseră experienţele, purtătorul în propriul sânge al nanomaşinilor care stăteau acolo, aşteptând momentul în care se vor putea răspândi în întreaga lume.
Înghiţind în sec, Lentz întinse mâna după telefon. După numai o clipă însă se opri şi aşeză receptorul la loc în furcă. Nu era o greşeală pe care era dispus să o recunoască faţă de şeful său. Trebuia să se ocupe singur de îndreptarea ei.
Totul fusese distrus în incendiul de la DyMar – dar acum Adam Lentz trebuia să-şi adune toate energiile şi să profite de tot sprijinul, fără economie de timp sau bani.
Avea de găsit o femeie, un băieţel şi, mai ales, un câine.

PAISPREZECE

Cabana familiei Kennessy
Coast Range, Oregon
Miercuri, 1:10 p.m.

Soarele de amiază aurea, pe coastele înălţimilor din Oregon, porţiunile circulare unde copacii fuseseră curăţaţi. Patrice şi Jody şedeau la masa din sufragerie cu perdelele în lături şi lumina stinsă, lucrând la un *puzzle* de o mie de piese pe care îl găsiseră într-una din laviţele din lemn de cedru de sub geam.

Cei doi tocmai încheiaseră prânzul compus din sandvişuri reci şi o pungă veche de cartofi prăjiţi care se sleiseră în aerul umed. Jody nu se plângea. Patrice se bucura doar că fiul ei avea din nou poftă de mâncare. Misterioasa lui revenire era uimitoare, dar nu-şi putea permite să spere. Se temea că nu peste mult timp bujorii sănătăţii vor dispărea, iar Jody îşi va reîncepe târguiala cu Întunecatul Judecător.

Dar se agăţa de fiecare clipă pe care o petrecea cu el. Jody era tot ce mai avea.

Şedeau amândoi ghemuiţi asupra pieselor împrăştiate ale jocului. Când va fi terminată, imaginea va înfăţişa planeta Pământ răsărind pe deasupra craterelor lunare, aşa cum o fotografiase unul dintre astronauţii de pe Apollo. Sfera albastră-verzuie acoperea cea mai mare parte a mesei micuţe, cu spaţii goale neregulate, unde parte din continente aşteptau încă să fie umplute.

Nu se distrau cine ştie ce, abia ocupându-şi mintea. Îşi omorau timpul.

Patrice şi Jody vorbeau puţin în tăcerea împărtăşită a doi oameni care de multe zile nu se aveau decât unul pe celălalt. Comunicau prin propoziţii fragmentare, comentarii criptice sau glume numai de ei ştiute. Jody întinse mâna în care ţinea o bucăţică din calota îngheţată a Antarcticii, răsucind-o ca să vadă cum se potrivea.

— Ştii pe cineva care a fost în Antarctica, mami? întrebă el.

Patrice se strădui să zâmbească.

— Nu e tocmai locul cel mai frecventat de turişti, puştiule.

— Dar tata a fost vreodată acolo? Cu serviciul? Sau unchiul Darrin?

Patrice îşi îngheţă trăsăturile înainte ca chipul să i se încrunte.

— Adică să încerce vreun tratament nou, să zicem pe pinguini? Sau pe urşii polari?

De ce nu? Îl încercase pe Vader.

— Urşii polari trăiesc la Polul Nord, mami, spuse Jody, clătinând din cap a mustrare glumeaţă. Verifică-ţi informaţiile.

Uneori vorbea exact ca taică-său.

Îi explicase fiului ei de ce erau nevoiţi să se ascundă de restul lumii, de ce trebuiau să aştepte până primeau ceva răspunsuri şi aflau cine se ascundea în spatele dezastrului de la DyMar.

Darrin se despărţise de fratele său după un scandal uriaş provocat de gradul de periculozitate al cercetării lor şi de riscurile pe care şi le asumau. Părăsise DyMar, îşi vânduse locuinţa, îşi lăsase casa de vacanţă să putrezească şi se alăturase unui grup izolat de oameni care trăiau în comuniune cu natura în sălbăticiile Oregonului. Din ziua aceea, David vorbise întotdeauna cu dispreţ despre Darrin, desconsiderând protestele nefondate ale grupurilor de luditi, asemănătoare celui în care intrase fratele său.

Darrin insistase că, de îndată ce lumea va afla mai multe despre experimentele lor, vor începe să aibă probleme, dar, dintr-un motiv sau altul, David nu se putea convinge că şi alţii decât cei de specialitate vor putea înţelege cât de mare era importanţa descoperirii lor.

— Întotdeauna e plăcut să vezi că oamenii pricep mai mult decât te-ai fi aşteptat tu, răspundea David, dar nu contez pe asta.

Patrice însă ştia că era naiv. Desigur, nu era genul de lucru pentru care oamenii obişnuiţi să se înflăcăreze excesiv – era prea complicat şi cerea prea multă clarviziune pentru a înţelege în ce fel se va schimba lumea şi care vor fi pericolele ce vor decurge din miracolele pe care le ofereau. Dar existau şi oameni care acordau atenţie acestor lucruri. Darrin avusese motive să se teamă, motive să fugă. Întrebarea pe care şi-o punea Patrice era cine se afla în spatele a tot ce se întâmpla acum?

Demonstranţii din faţa laboaratoarelor erau un amestec ciudat de grupări religioase, reprezentanţi sindicali, activişti pentru drepturile animalelor şi Dumnezeu mai ştia ce altceva. Unii erau nebuni, alţii violenţi. Soţul ei murise acolo, trimiţându-i doar un avertisment grăbit. *Pleacă. Fugi! Nu-i lăsa să te prindă. Or să te caute.*

În speranţa că era doar o criză temporară, o izbucnire distructivă a demonstranţilor, îl urcase pe Jody şi câinele în maşină şi se învârtiseră fără ţintă timp de câteva ore. Zărise flăcările de la DyMar strălucind pe dealul îndepărtat, stârnindu-i temerile cele mai rele. Încă fără să perceapă gravitatea situaţiei, se întorsese în grabă acasă, sperind că îl va găsi pe David sau că măcar îi lăsase un mesaj.

Găsise numai casa răvăşită. Cineva căutase ceva, îi căutase *pe ei.* Patrice

fugise, luând numai câteva din cele necesare, împinsă de instincte şi de teamă, fugind de Tigard, fugind de zona metropolitană a Portlandului, refugiindu-se în sălbăticie.

Schimbase de câteva ori numerele de înmatriculare în câteva parcări întunecate, aşteptând să se apropie miezul nopţii, când scosese de la un automat din Eugene, Oregon, cantitatea maximă de bani lichizi; traversase apoi oraşul până la un alt automat, după miezul nopţii, deci în altă zi, pentru a retrage din nou cantitatea maximă admisă de bani gheaţă. Pe urmă îşi continuase fuga în direcţia coastei unde, în cabana abandonată a lui Darrin, îşi puteau găsi adăpost până când aveau să fie din nou în siguranţă.

Lucrase câţiva ani de zile ca arhitect, făcându-şi proiectele acasă, mai ales în ultimele luni, când starea lui Jody se înrăutăţise în urma bolii şi – mai mult – chiar a tratamentelor convenţionale chimice şi cu radiaţii.

Patrice proiectase această mică ascunzătoare ca un serviciu făcut cumnatului ei cu câţiva ani în urmă. Folosind unelte închiriate, Darrin instalase singur curentul electric, trasase aleea, mai tăiase câţiva copaci, dar nu reuşise niciodată să facă din ea o adevărată casă de vacanţă. Fusese cu totul acaparat de activitatea de cercetare care îi ocupa opt zile pe săptămână. Corupt de David, fără îndoială.

Nimeni nu mai cunoştea acel loc, nimeni nu se va gândi să-i caute acolo, în casa de vacanţă nefolosită, construită cu ani de zile în urmă pentru un frate care dispăruse de şase luni. Ar fi trebuit să fie locul ideal unde ea şi Jody îşi puteau aduna forţele şi plănui pasul următor.

Acum însă dispăruse şi câinele. Vader fusese ultima scânteie de bucurie pentru Jody, o ancoră în haosul din jur. Labradorul negru se bucurase foarte tare să scape de oraş şi să poată alerga liber prin pădure. Atât de multă vreme fusese un câine de oraş, închis într-o incintă; pe neaşteptate, i se puseseră la dispoziţie pădurile Oregonului.

Nu era surprinsă de fuga lui Vader, dar se aşteptase tot timpul ca el să se întoarcă. Ar fi trebuit să îl ţină legat – dar cum ar fi putut face asta când ea şi fiul ei erau deja încarceraţi acolo, prizonieri într-o ascunzătoare? De teamă, Patrice îi scosese câinelui tăbliţa de identificare. Acum, dacă Vader era capturat sau rănit, nu mai aveau cum să-l aducă înapoi – şi nici alţii nu aveau cum să le dea de urmă.

Jody însă suferea, încercând din răsputeri să nu abandoneze speranţa. Cu fiecare gând se ruga pentru întoarcerea câinelui. În afara tristeţii, copilul arăta din ce în ce mai sănătos; părul îi crescuse aproape în întregime după tratamentul împotriva leucemiei. Avea mai multă energie ca niciodată. Arăta

din nou ca un copil normal.

Dar tristeţea provocată de absenţa lui Vader era ca o rană deschisă. După fiecare bucăţică pe care o punea completând imaginea Pământului şi a Lunii, arunca o privire printre perdelele care acopereau ferestrele principale, cercetând linia copacilor.

Pe neaşteptate, sări în picioare.

— Mami, s-a-ntors! strigă el, ţâşnind de pe scaun.

Timp de o clipă, Patrice se alarmă, întrebându-se cine îi descoperise şi ce le trădase prezenţa. Apoi însă, pe uşa deschisă, auzi câinele lătrând. Se ridică de la masa de joc, mirată să vadă labradorul negru ieşind în salturi de sub copaci.

Jody sări de la masă şi o zbughi pe uşă. O luă la fugă atât de iute în direcţia câinelui, încât Patrice se temu că fiul ei o să cadă pe aleea cu pietriş sau o să se împiedice de vreun ciot sau de vreo ramură căzută în curte.

— Jody, ai grijă! strigă ea.

Numai asta nu-i mai trebuia acum – dacă puştiul îşi rupea o mână, asta putea compromite totul. Până acum reuşise să evite orice contact cu doctorii, sau cu orice alte persoane care păstrau date şi informaţii.

Copilul ajunse cu bine în dreptul câinelui şi cei doi se întrecură în manifestări de entuziasm. Vader lătra şi sărea în cerc, ţopăind. Jody îşi aruncase braţele în jurul gâtului lui şi amândoi se prăbuşiră la pământ într-un vârtej de blană neagră, piele albă şi buruieni.

Ud şi pătat de iarbă, Jody se întoarse în goană împreună cu Vader la cabană. Patrice îşi şterse mâinile pe un prosop de bucătărie şi le ieşi în întâmpinare.

— Ţi-am zis că nu are nimic, spuse ea.

Cu o expresie de bucurie prostească, Jody dădu din cap, mângâind câinele.

Patrice se aplecă şi îşi trecu degetele prin blana neagră. Verigheta pe care o purta încă pe deget strălucea printre şuviţele întunecate. Labradorul negru şedea cu greu locului, fâţâindu-se pe cele patru labe, cu limba scoasă de-un cot. Coada îi bătea aerul ca o cârmă scăpată de sub control, făcând întreg trupul să i se clatine pe picioare.

În afara petelor de noroi şi a câtorva scaieţi, nu găsi nimic în neregulă. Nici lovituri, nici răni. Nici măcar o urmă.

Îl mângâie pe cap, iar Vader îşi rostogoli ochii căprui, adânci, spre ea. Clătinând din cap, Patrice îi spuse:

— Tare-aş vrea să fii în stare să vorbeşti.

CINCISPREZECE

Clinica veterinară familială Hughart
Lincoln City, Oregon
Miercuri, 5:01 p.m.

În apropierea clinicii veterinare din Lincoln City, orăşelul adormit de pe coasta Oregonului, Scully auzi lătratul câinilor.

Clădirea era o casă mare şi veche, transformată într-un spital. Structura de aluminiu era albă, acoperită cu muşchi; obloanele de lemn arătau de parcă un strat nou de vopsea le-ar fi prins bine. Cei doi agenţi urcară treptele de beton din faţa uşii principale şi împinseră ecranul de protecţie.

În timp ce încercau să-l localizeze pe fratele naturist al lui David Kennessy, atenţia lui Mulder fusese reţinută de un raport sosit din cabinetul veterinarului. Scully ceruse o analiză urgentă a ciudatului lichid pe care îl extrăsese în timpul autopsiei paznicului, iar Centrul pentru Controlul Maladiilor depistase imediat asemănarea izbitoare cu o altă mostră, sosită tot din zona rurală a Oregonului.

Elliott Hughart tratase un câine, un labrador negru, infectat cu aceeaşi substanţă. Pe Mulder coincidenţa îl intrigase. Acum aveau în sfârşit un punct de pornire.

În holul de la intrare, recepţionera doctorului avea un aer hărţuit. Alţi clienţi şedeau în fotolii de jur împrejurai încăperii, având alături cuşti pentru animale. Într-una se zbenguiau câţiva pisoi. Câinii scheunau în lese. Posterele avertizau împotriva riscurilor prezentate de viermii intestinali, leucemia la feline şi purici, alături de un stativ pentru reviste plin cu exemplare de luna trecută din *Time, Cat Fancy şi People.*

Apropiindu-se de recepţioneră, Mulder îşi arătă legitimaţia.

— Sunt agentul Fox Mulder, de la Biroul Federal de Investigaţii. Am dori să-l vedem pe doctorul Hughart, vă rog.

— Aveţi programare?

Fisa nu căzu decât după câteva secunde, apoi biata femeie clipi în sus spre el.

— Aă, FBI-ul?

— Suntem aici ca să vorbim cu domnul doctor despre un câine pe care l-a tratat acum două zile, spuse Scully. A trimis o probă la Central pentru Controlul Maladiilor.

— Îl anunţ cât pot de repede, îi răspunse femeia. Cred că acum tocmai face o

castrare. Vreţi să intraţi şi să aşteptaţi în sala de operaţie?
Mulder îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul.
— O să stăm aici, mulţumesc.
Trei sferturi de oră mai târziu, când Scully căpătase deja o durere de cap îngrozitoare de pe urma zgomotului şi a haosului provocat de animalele speriate, bătrânul doctor ieşi din sală. Clipi pe sub sprâncenele stufoase, distrat, dar curios. Agenţii FBI erau uşor de recunoscut în sala de aşteptare.
— Vă rog să poftiţi în biroul meu, spuse veterinarul, indicând cu un gest o altă încăpere, micuţă, şi închizând uşa în urma lui.
Centrul camerei era ocupat de o masă din oţel inoxidabil, iar în aer plutea mirosul de blană udă şi dezinfectanţi. Prin dulapuri, în spatele uşiţelor de sticlă, erau termometre şi seringi pentru tratamentul teniei, al turbării şi al răpciugii.
— Şi-aşa, zise Hughart pe un ton blând şi liniştit, dar evident incitat. N-am mai avut de-a face până acum niciodată cu FBI-ul. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?
— Ieri aţi trimis la Centrul pentru Controlul Maladiilor nişte probe recoltate de la un labrador negru pe care l-aţi tratat, spuse Scully. Am vrea să vă punem câteva întrebări.
Mulder îi întinse o fotografie a lui Vader, pe care o luaseră dintre obiectele aparţinind familiei Kennessy, din casa răvăşită din Tigard.
— Puteţi identifica acest câine, domnule doctor? E cel pe care l-aţi tratat?
Surprins, veterinarul săltă din sprâncene.
— E aproape imposibil de spus doar dintr-o fotografie ca asta. Dar talia şi vârsta coincid. S-ar putea să fie acelaşi animal.
Bătrânul veterinar clipi.
— E un caz penal? Cum se face că e implicat FBI-ul?
Scully scoase fotografiile lui Patrice şi Jody Kennessy.
— Încercăm să dăm de urma acestor persoane şi avem motiv să credem că sunt stăpânii câinelui.
Doctorul clătină din cap şi ridică din umeri.
— Nu ei l-au adus. Câinele era lovit de o maşină, l-a adus un turist. Foarte grăbit s-o şteargă de-aici. Copiii plângeau în spatele maşinii. Era noaptea târziu. Dar am tratat câinele, deşi n-avea prea multe şanse.
Clatină din nou din cap.
— Se vede când sunt pe moarte. O ştiu. Li se citeşte în ochi. Dar câinele ăsta… a fost foarte ciudat.
— Ciudat în ce fel? întrebă Scully.
— Era serios accidentat, răspunse bătrânul. Lovituri grave, coaste rupte,

pelvisul zdrobit, coloana vertebrală frântă, organe interne distruse. Nu mai speram să trăiască şi în plus suferea foarte tare.

Cu un gest mecanic, îşi trecu un deget peste masa de metal de curând ştearsă, mânjind-o cu amprente.

— L-am cârpit cum am putut, dar se vedea că nu mai avea nicio şansă. Frigea, temperatura îi era mai mare decât am văzut vreodată la vreun alt animal. De-aia i-am şi luat sânge. Dar nu mă aşteptam să găsesc ce-am găsit.

Mulder ridică din sprâncene. Scully îşi privi partenerul, apoi se uită din nou la veterinar.

— În cazul unor traumatisme severe ca urmare a unui accident de maşină, nu e de aşteptat ca temperatura să crească, spuse ea. Nu dacă animalul e în stare de şoc şi intră în comă.

Doctorul dădu răbdător din cap.

— Da, asta m-a şi făcut atât de curios. Cred că suferea de o infecţie dinainte de accident. Poate de aceea a şi fost aşa dezorientat şi a nimerit sub maşină.

Hughart părea foarte stânjenit, aproape jenat.

— Când am văzut că nu mai era nicio speranţă, i-am făcut o injecţie cu euthanol – pentabarbitol de sodiu – ca să-l adorm. Zece centimetri cubi, mai mult decât suficient pentru un organism cu masa unui labrador negru. E singurul lucru care mai poate fi făcut în cazuri din astea, ca să scapi animalul de chinuri… iar acest animal se chinuia cumplit.

— Putem vedea cadavrul câinelui? întrebă Scully.

— Nu, răspunse veterinarul, întorcându-se cu spatele. Mă tem că nu puteţi.

— De ce? întrebă Mulder.

Hughart îi privi pe sub sprâncenele stufoase, înainte de a-şi întoarce din nou privirile asupra degetelor curăţate cu sârg.

— Eram în laborator şi făceam analiza probei de sânge pe care o luasem, când am auzit un zgomot. Am intrat în sală şi am constatat că labradorul sărise de pe masă. Jur că avea picioarele din faţă rupte şi cutia toracică zdrobită.

Scully făcu un pas înapoi, incapabilă să-şi creadă urechilor.

— Şi i-aţi făcut un examen câinelui?

— N-am putut, răspunse Hughart, clătinând din cap. Când am încercat să mă apropii de el m-a lătrat, s-a întors şi pe urmă şi-a făcut loc pe lângă mine şi a ieşit pe uşă. Am alergat după el, dar a tulit-o în noapte, sprinten ca un căţeluş.

Scully îl privi pe Mulder cu sprâncenele ridicate. Veterinarul părea tulburat de amintire. Se scărpina în cap, nedumerit.

— Mi s-a părut că văd o umbră dispărând printre copaci, dar nu sunt sigur. L-am strigat să se întoarcă, dar câinele ăla ştia exact unde se ducea.

Scully era uluită.
— Vreţi să spuneţi că un câine accidentat de un automobil şi apoi injectat cu pentabarbitol de sodiu concentrat… a fost în stare să sară de pe masa dumneavoastră de operaţie şi să fugă de-aici?
— A avut ceva energie, comentă Mulder.
— Uitaţi ce e, spuse medicul veterinar, nu ştiu cum să-mi explic ce s-a întâmplat. Presupun că animalul nu era chiar atât de rău lovit până la urmă. Dar nu-mi vine să cred că am putut să fac o asemenea greşeală. Ore în şir l-am căutat prin pădure, pe străzi, prin curţi. Mă aşteptam să-l găsesc mort în parcare sau undeva, nu prea departe de-aici… dar n-am găsit nimic. Şi nici n-am auzit nimic. Oamenii de pe-aici vorbesc când se întâmplă lucruri atât de neobişnuite.
Scully schimbă subiectul.
— Mai aveţi proba de sânge luată câinelui? Aş putea să o văd?
— Desigur, spuse veterinarul, aproape bucuros de ocazia ce i se oferea să se dezvinovăţească.
Îi conduse pe cei doi agenţi în micul laborator unde făcea toate analizele mai simple, pentru viermi intestinali sau numărătoarea globulelor. Pe o poliţă sub o lampă fluorescentă şedea un stereomicroscop mare.
Hughart scoase dintr-o cutie o lamelă pe care, sub folia protectoare, picătura de sânge uscat căpătase o culoare maronie. Introduse lamela sub microscop, aprinse lumina dedesubtul ei şi răsuci butoanele pentru a regla imaginea. Apoi bătrânul făcu un pas înapoi şi o îndemnă pe Scully să privească.
— Când m-am uitat prima dată la el, spuse doctorul, sângele era plin de firişoarele alea mititele. N-am mai văzut aşa ceva niciodată, şi în toată activitatea mea am întâlnit tot felul de paraziţi pe care animalele îi poartă în sânge. Nematode, amoebe şi tot felul de alte năzbâtii. Dar astea… astea sunt ceva cu totul neobişnuit. De aceea am trimis proba Centrului de Control.
— Iar ei ne-au anunţat pe noi.
Scully se uită în jos şi văzu celulele din sângele câinelui, în număr la fel de mare ca şi scânteile prea angulare, prea geometrice, diferite de orice alt microorganism pe care îl văzuse în viaţa ei.
— Când erau vii şi în mişcare, chestiile astea păreau aproape… Nici nu pot să vi le descriu, spuse bătrânul veterinar. Acum s-au oprit, nu ştiu de ce, poate hibernează. Sau au murit.
Studiind obiectele micuţe, Scully se simţi la fel de dezorientată. Mulder aştepta răbdător alături şi în cele din urmă îl lăsă să arunce o privire.
Scully se întoarse către medic.
— Vă mulţumim pentru timpul pe care ni l-aţi acordat, domnule doctor

Hughart. S-ar putea să mai avem nevoie de dumneavoastră. Dacă primiţi vreo informaţie cu privire la locul unde s-ar putea afla câinele sau stăpânii lui, vă rog să ne înştiinţaţi.

— Dar ce sunt astea? întrebă el, în spatele lui Scully, care îl urma pe Mulder către uşă. Şi ce caută FBI-ul în povestea asta?

— Căutăm nişte persoane dispărute, răspunse Mulder, şi chestiunea e destul de urgentă.

Cei doi agenţi ieşiră prin holul de primire, unde dădură de o altă serie de câini, pisici şi cuşti. Câteva dintre uşile cabinetelor de consultaţii erau închise şi din spatele lor se auzeau zgomote stranii.

Veterinarul parcă n-ar fi vrut să se întoarcă la treburile zilnice şi rămăsese în capul scărilor, urmărindu-i cum coboară.

Mulder se abţinu de la comentarii până când urcară în maşină, gata din nou de drum.

— Scully, am impresia că fraţii Kennessy făceau nişte experimente tare neortodoxe la DyMar.

— Recunosc că infecţia e neobişnuita, Mulder, dar asta nu înseamnă că…

— Gândeşte-te puţin, Scully, spuse el cu ochii sclipind. Dacă la DyMar s-a descoperit cine ştie ce tratament regenerativ extraordinar, probabil că David l-a testat mai întâi pe câine.

Scully îşi muşca buza, în timp ce el continua.

— În starea în care se găsea fiul lui, trebuie să fi fost suficient de disperat ca să încerce orice.

Ea se aşeză mai bine în scaun şi îşi încheie centura de siguranţă.

— Dar, Mulder, ce fel de tratament ar putea vindeca un câine de urmările dezastruoase ale unui accident de maşină, neutralizând şi efectele pentabarbitolului de sodiu destinat să îl omoare?

— Poate rezultatul combinat al cunoştinţelor lui David şi Darrin Kennessy, spuse Mulder şi porni motorul.

Scully desfăcu harta rutieră a statului, în căutarea următoarei opriri în drumul lor spre locul unde se ascundea Darrin Kennessy.

— Dar, Mulder, dacă într-adevăr au descoperit o astfel de… cură miraculoasă, ce l-a făcut pe Darrin să abandoneze cercetările? Ce motiv avea cineva să arunce în aer laboratorul şi, să distrugă toate însemnările?

Mulder ieşi din parcare şi aşteptă un cârd întreg de rulote să treacă, în drumul lor spre coastă, apoi coti la dreapta pe şoseaua care îi ducea până în orăşelul pitoresc. Se gândea la paznicul decedat, la excrescenţele necontrolate şi neexplicate, la mâzgă.

— Poate că nu toate probele de la DyMar au dat rezultate atât de grozave. Poate că altceva mult mai îngrozitor e în libertate.

Scully privi ţintă şoseaua din faţa ei.

— Trebuie să găsim câinele ăla, Mulder.

Fără să-i răspundă, el apăsă pe pedala de acceleraţie.

ŞAISPREZECE

Morga Spitalului Mercy
Portland, Oregon
Joi, 2:04 a.m.

Sunt oameni cărora gândul de a sta singuri într-o morgă, în miez de noapte, li s-ar părea înfricoşător, sau măcar tulburător. Dar Edmund găsea spitalul tăcut şi slab luminat cel mai bun loc de studiu. Avea câteva ceasuri de solitudine liniştită pentru studierea cărţilor de medicină, împreună cu versiunile de popularizare ale crimelor celebre şi activitatea medicilor legişti.

Spera ca într-o zi să studieze şi el medicina, şi anume medicina legală. Subiectul îl fascina. Până la urmă, dacă muncea din greu, poate ajungea asistentul şef sau al doilea asistent al anatomopatologului şef al spitalului, Frank Quinton. Acesta era cel mai înalt ţel către care considera că putea tinde Edmund.

Învăţătura era destul de complicată pentru el şi ştia că studiile de medicină aveau să fie extrem de grele. De aceea dorea să înveţe cât putea de mult singur, din fotografii şi diagrame, studiind detaliile înainte de a putea intra la colegiu.

Dar, la urma urmelor, şi Abraham Lincoln fusese autodidact, nu? Nu era nimic rău în asta, absolut nimic. Iar Edmund avea timpul, puterea de concentrare şi ambiţia să înveţe cât putea mai mult.

Lămpile fluorescente aruncau pete luminoase în jurul lui pe podeaua cu dale curate, pe pereţii albi. Oţelul şi cromul sclipeau. Ventilatoarele scoteau un zgomot asemănător respiraţiei liniştite a unui om adormit. Coridoarele spitalului erau liniştite. Fără bâzâitul intercomurilor, fără clopoţelul ascensoarelor, fără paşii pantofilor cu talpă de crep pe holuri.

Era complet singur în morgă, în schimbul de noapte – ceea ce îi plăcea.

Edmund întorcea paginile uneia dintre cărţile sale de medicină, împrospătându-şi memoria în legătură cu diferenţa dintre o plagă *perforată* şi una *penetrată.* În cazul unei plăgi penetrate, glonţul intra pur şi simplu în trup şi rămânea acolo, în timp ce într-o plagă perforată el ieşea pe partea cealaltă, de cele mai multe ori smulgând o bucată mai mare de carne la ieşire, spre deosebire de rana circulară, curată de la intrare.

Edmund îşi scărpină creştetul chel, recitind distincţia aceasta, încercând să reţină corect termenii. Pe o pagină următoare, văzu diagramele rănilor

provocate de gloanţe, pe care era marcat traseul parcurs de acestea prin cavităţile corpului şi felul cum un anumit traseu putea fi fatal, în timp ce un altul se putea vindeca uşor.

Măcar aici era linişte şi se putea concentra, iar când în fine Edmund reuşea să îşi clarifice perfect toate explicaţiile, ele de obicei îi rămâneau bine fixate în minte. Ceafa îi zvâcnea dureros din pricina efortului, dar nu mai voia să ia aspirină sau să bea cafea. Va rezita prin voinţă.

Chiar când credea că era în pragul unei revelaţii, gata să zâmbească victoriei triumfătoare, auzi ceva mişcându-se… clintindu-se din loc.

Edmund săltă capul şi îşi îndreptă umerii, privind în jurul lui prin încăpere. Cu doar o săptămână în urmă, un alt asistent îi povestise o întâmplare despre un cadavru – un bărbat decapitat într-un accident de maşină – care se ridicase şi ieşise din Centrul Medical Catolic Allegheny. O lampă pâlpâi în colţul din stânga, dar Edmund nu zări niciun trup clătinându-se fără cap… sau vreo altă întrupare a istoriilor ridicole ale oraşului.

Se uită la becul muribund, realizând că efectul lui de stroboscop îi distrăgea atenţia. Oftă şi făcu o însemnare pentru echipa de întreţinere. Verificaseră deja de două ori temperatura din dulapurile frigorifice, mai adăugaseră ceva freon şi spuseseră că totul – inclusiv sertarul cu numărul 4E – era în ordine.

Nemaiauzind altceva, Edmund dădu pagina şi abordă un capitol nou, despre traumatismele diverse provocate de instrumentele neascuţite.

Apoi sesiză din nou zgomotul mişcării – un foşnet, o agitaţie, apoi o bufnitură.

Edmund se ridică drept în scaun, clipind repede. Ştia că nu era doar imaginaţia lui, cu siguranţă. Lucra de destul de multă vreme la morgă pentru ca zgomotele clădirii sau murmurul aparatelor să nu-l mai sperie.

O altă bufnitura. Ceva care se lovea de o suprafaţă metalică.

Se ridică, încercând să determine sursa zgomotelor. Se întrebă dacă era cineva rănit, sau dacă vreun intrus sinistru se strecurase în morga liniştită… dar pentru ce? Edmund era acolo de trei ceasuri şi nu auzise nimic, nu văzuse nimic. Şi-i amintea pe toţi cei care intraseră în clădire.

Auzi din nou o bătaie, o bufnitură, un scrâşnet. Nu mai exista nici măcar pretenţia de linişte. Cineva bătea într-unul din sertare, din ce în ce mai frenetic.

Edmund se grăbi spre fundul încăperii, tot mai speriat – în adâncul sufletului ştia unde va găsi sursa zgomotelor. Într-unul dintre sertarele frigorifice, unul dintre cele în care se găseau cadavrele.

Când era la şcoală, citise o mulţime de povestiri de groază, în special de Edgar Allan Poe, despre înmormântări premature, oameni care nu muriseră cu

adevărat. Auzise istorii oribile despre victime în comă azvârlite în frigiderele morgilor până când muriseră mai degrabă de frig decât în urma propriilor suferinţe – pacienţi diagnosticaţi greşit, aflaţi în şoc diabetic sau într-o criză de epilepsie care avea aparenţa morţii.

Cu toată experienţa lui medicală limitată, Edmund respinsese toate aceste povestiri ca pe tot atâtea mostre de folclor urban, poveşti de adormit copiii… Acum însă nu mai încăpea îndoială.

Cineva bubuia *de pe partea cealaltă* a unui sertar frigorific.

Se apropie, cu auzul încordat.

— Hei! strigă el. Te scot imediat.

Măcar atâta putea să facă.

Sertarul de unde veneau zgomotele era marcat cu o etichetă pe care scria INTERZIS, o bandă galbenă şi un abţibild pentru PERICOL BIOLOGIC. Sertarul 4E. Era cel în care se afla trupul paznicului mort, iar Edmund ştia că stârvul umflat, plin de bube şi acoperit de mâzgă, stătea acolo de câteva zile. *Zile!* Agenta Scully făcuse chiar şi o autopsie pe el.

Tipul ăsta nu mai putea fi în viaţă.

Sunetele agitate încetaseră după ce strigase, dar acum auzi o mişcare care semăna cu… cu nişte şobolani care fojgăiau în golurile din pereţi.

Edmund înghiţi în sec. Era o glumă a cuiva care încerca să-l sperie? Dar, dacă cineva avea nevoie de ajutorul lui, trebuia să rişte.

— Eşti acolo? spuse el, apropiindu-se ceva mai mult de uşa sigilată a frigiderului. Am să-ţi dau drumul.

Îşi strânse buzele albite pentru a-şi mai aduna ceva curaj şi trase de mineral de la 4E.

Uşa se deschise şi ceva dinăuntru încercă să-şi facă loc. Ceva oribil.

Edmund scoase un urlet şi se propti în uşă. Zări o formă stranie, contorsionată, înăuntrul sertarului neluminat, zbătându-se sălbatic, îndoind pereţii de oţel inoxidabil. Sertarul se zgâlţâia din toate încheieturile.

Un apendice cărnos răzbătu flexat aşa cum niciun membru nu se putea mişca din încheieturi… mai degrabă ca un *tentacul bont.*

Edmund urlă din nou şi împinse sertarul cu spinarea, ferindu-se din cale, astfel încât obiectul cercetător să nu-l atingă. Greutatea trupului lui fu suficientă pentru a respinge atacul. Alte excrescenţe care ieşeau din centrul corpului, bucăţi răsucite ce păreau a fi fost odată braţe şi picioare, scrijeleau scrâşnit pereţii de metal alunecos, încercând să găsească un punct de sprijin, străduindu-se să iasă.

Un strat gros de mâzgă, ca saliva, picura din tavanul interior al sertarului.

Edmund împinse destul de tare pentru ca uşa să se închidă aproape complet. Două tentacule şi un deget cu multe încheieturi rămăseseră prinse în deschizătură. Alte membre, mult prea multe pentru a fi braţele şi picioarele normale ale unui trup omenesc, se zbateau frenetic, încercând din răsputeri să iasă la lumină.

Dar nu se auzea niciun sunet emis de coarde vocale. Niciun cuvânt. Niciun strigăt de durere. Doar mişcarea aceea disperată.

Împinse şi mai tare, zdrobind pseudodegetele. În fine, cu un spasm, acestea se smulseră, retrăgându-se în siguranţa relativă a sertarului frigorific.

Înăbuşindu-şi un strigăt, Edmund trânti uşa de oţel, împingând cu tot corpul până când auzi încuietoarea închizându-se.

Tremurând, cu un uriaş oftat de uşurare, trase puţin de ea ca să se convingă că ţinea. Apoi rămase locului, şocat, holbându-se la sertarul tăcut al frigiderului.

Se bucură de o clipă binecuvântată de linişte – pe urmă însă auzi din nou ceea ce era prins înăuntru zbătându-se frenetic. Strigă la el, cuprins de panică:

— Linişte acolo, înăuntru!

Nu se putu gândi la altceva decât la panoul de comandă, de unde reglă temperatura la minimumul posibil – congelarea. Asta va face lucrul acela să se potolească şi îl va ţine liniştit. Frigiderul tocmai fusese reîncărcat, iar congelatoarele îşi vor face rapid datoria. Erau destinate să conserve probele şi ţesuturile fără ca acestea să se deterioreze sau să se avarieze la manipulare.

În interiorul sertarului ca un sicriu, aerul rece recirculat era cu siguranţă deja destul de rece pentru a ameţi lucrul acela care se strecurase în spaţiul unde era depozitat cadavrul paznicului.

În câteva clipe auzi cum zbaterea frenetică începe să se potolească – ceea ce putea fi însă doar un truc. Edmund ar fi vrut să o rupă la goană, dar nu îndrăznea să se îndepărteze. Nu ştia ce să facă. Nicio altă soluţie nu-i trecea prin cap. Frig… frigul. Asta ar fi trebuit să-l congeleze.

Bufniturile şi scrişnetele se mai liniştiră şi în fine Edmund îşi adună curajul pentru a se repezi la telefon. Apăsă pe un buton pentru a chema Paza.

Când în cele din urmă cei doi paznici apărură la subsol – sceptici, fără grabă, căci alarmele false stârnite noaptea de asistenţii de la morgă erau mai frecvente decât oricare altele, la orice altă oră, în spital – creatura dinăuntrul frigiderului se liniştise. Probabil că era deja congelată.

Râseră de Edmund, convinşi că de vină era doar imaginaţia lui. Pentru moment, le rabdă glumele.

Se trase înapoi, nevrând să se afle prin preajmă atunci când vor deschide sertarul 4E. Îi mai avertiză încă o dată, dar ei deschiseră totuşi sertarul.

Iar râsul le îngheţă pe buze la vederea hidoaselor rămăşiţe.

ŞAPTESPREZECE

Ross Island Bridge
Portland, Oregon
Joi, 7:18 a.m.

Podul se întindea în ceaţa dimineţii. Grinzile boltite de metal dispăreau în pâclă asemeni unui tunel nesfârşit.

Pentru Jeremy Dorman el nu era decât drumul care îl ducea peste râul Willamette, în călătoria lungă, împiedicată, care îl scotea din oraş, în sălbăticie… spre locul unde poate că îi va găsi pe Patrice şi pe Jody Kennessy.

Făcu încă un pas, apoi încă unul, clătinându-se. Nu-şi mai simţea tălpile; erau doar bucăţi de carne aflate departe, la capătul picioarelor, ele însele ca de cauciuc, de parcă trupul i s-ar fi modificat, crescându-i încheieturi prin locuri ciudate.

În punctul cel mai înalt al podului se simţi ca suspendat în aer, deşi pâcla întunecoasă îl împiedica să vadă râul, aflat dedesubt, la mare distanţă. Luminile zgârie-norilor şi ale felinarelor din oraş nu mai erau decât sclipiri nepământene.

Dorman se târî mai departe, concentrându-se asupra punctului mobil unde podul dispărea în ceaţă. Ţelul său era de a ajunge la capătul celalalt al podului. Câte un singur pas. După ce acest obiectiv va fi fost atins, îşi va propune un altul, apoi altul, până când va fi ieşit în sfârşit din Portland.

Munţii împăduriţi de pe coastă şi nepreţuitul câine păreau la o depărtare imposibil de parcurs.

Aerul dimineţii era umed şi rece, dar nu-l simţea, tot aşa cum nu observa nici straiele care se lipeau de el. Pielea i se făcuse ca de găină, însă fără nicio legătură cu temperatura de afară, ci doar cu dezastrul care îi cotropea toate celulele trupului. Ca om de ştiinţă ar fi trebuit să găsească acest lucru interesant; ca victimă a schimbărilor însă, nu-l găsea decât înspăimântător.

Dorman înghiţi în sec. Îşi simţea gâtlejul alunecos, ca acoperit cu mâzgă, cu substanţa mucilaginoasă care îi ieşea prin pori. Când îşi încleşta dinţii, aceştia i se clătinau în gingii. Câmpul vizual îi era înconjurat cu o bandă neagră, opacă, la margini.

Continuă să meargă. Nu avea de ales.

Un camion hurui pe dalele podului. Ecoul motorului şi al roţilor îi răsuna în urechi. Urmări luminile roşii din spate dispărând.

Pe neaşteptate, stomacul lui Dorman se strânse şi şira spinării începu să i se zbată ca un şarpe înfuriat. Se temu că se va dezintegra pe loc, că se va dezmembra într-o băltoacă de carne şi muşchi mişcându-se spasmodic, o masă gelatinoasă ce se va scurge printre rosturile din trotuarul podului.

— Nuuuu! strigă el, cu un glas urlând inuman în neclintire.

Dorman întinse o mână cleioasă ca de ceară şi apucă balustrada pentru a-şi recăpăta echilibrul, *poruncind* trupului să îşi înceteze convulsiile. Îşi pierdea din nou controlul.

Îi venea tot mai greu să îşi oprească trupul. Toate sistemele lui biologice refuzau comenzile creierului, asumându-şi o existenţă proprie. Îşi încleştă ambele mâini pe balustradă şi strânse până crezu că va îndoi oţelul.

Pesemne că arăta ca un sinucigaş gata să sară peste margine în pâcla nesfârşită a apei susurând dedesubt – atâta doar că Dorman nu avea nicio intenţie să se sinucidă. Tot ceea ce făcea constituia un efort disperat de a rămâne în viaţă cu orice chip. Cu orice preţ.

Nu se putea duce la spital pentru alte îngrijiri medicale – nu exista niciun doctor pe lume care să se priceapă să-l trateze. Şi în clipa în care îşi dezvăluia numele, putea atrage atenţia unor… ochi nedoriţi. Nu putea risca. Deocamdată trebuia să îşi îndure suferinţa.

În fine, când spasmul trecu, lăsându-l slăbit şi tremurând, Dorman porni din nou la drum. Trupul nu avea încă voie să-l trădeze. Nu încă. Dar trebuia să se concentreze, să îşi stabilească din nou un obiectiv.

Trebuia să găsească blestematul de câine.

Băgă mâna în buzunarul cămăşii zdrenţăroase şi scoase de-acolo fotografia mototolită, murdară de funingine, pe care o extrăsese din rama spartă de pe biroul lui David Kennessy. Patrice, tânără şi frumoasă, cu trăsăturile fine şi părul blond ca aurul, împreună cu Jody, ciufulit, surâzând aparatului de fotografiat. Expresia de pe chipurile lor trăda vremurile liniştite dinaintea leucemiei lui Jody, dinaintea căutărilor disperate ale lui David.

Mijindu-şi ochii, Dorman îşi gravă imaginea în memorie.

Fusese prieten apropiat al familiei Kennessy. Fusese pentru Jody un înlocuitor de unchi, practic un membru al familiei – în orice caz mai aproape de ei decât fratele Darrin, ţâfnos şi necioplit. Şi tocmai pentru că o cunoştea atât de bine, Dorman era convins că ştia unde s-ar putea ascunde Patrice. Acolo se va considera în siguranţă, căci Darrin adora secretele.

Adânc în buzunarul hainei, revolverul pe care îl luase de la paznic atârna ca o măciucă grea.

Ajuns în sfârşit la capătul îndepărtat al lui Ross Island Bridge, Dorman

rămase cu ochii aţintiţi către vest. Munţii de pe coasta, împăduriţi şi învăluiţi în ceaţă, erau foarte departe.

După ce-i va fi găsit, Dorman spera să poată dispărea cu câinele fără ca Patrice sau Jody să-l observe. Nu dorea să fie nevoit să-i omoare – ce naiba, puştiul era un schelet, aproape mort în urma leucemiei – dar îi va împuşca, şi pe ei şi câinele, dacă devenea necesar. Din perspectivă istorică, nu mai avea importanţă cât de mult ţinea la ei.

Mâinile îi erau deja pătate de sânge.

Încă o dată îl blestemă pe David şi naivitatea lui. Darrin pricepuse şi se furişase iute în ascunzătoare. Dar David, înfierbântat şi disperat să-l ajute pe Jody, refuzase orbeşte să dea atenţie surselor de finanţare pentru cercetările lor. Chiar crezuse că Laboratoarele DyMar primeau toate milioanele alea numai pentru ca David Kennessy să producă ceva să decidă asupra modalităţilor cele mai adecvate din punct de vedere moral de folosire a descoperirii sale?

David păşise într-un câmp minat al lumii politice şi dăduse naştere tuturor evenimentelor care făcuseră atâta rău – între care şi lupta disperată a lui Jeremy Dorman pentru supravieţuire.

Luptă pe care o pierdea. Chiar dacă la început prototipurile îl ţinuseră în viaţă, acum întregul organism i se topea într-un amestec biologic amorf, iar el nu putea face nimic pentru a opri procesul.

Cel puţin, nu înainte de a da de urma câinelui.

OPTSPREZECE

Coasta Oregonului
Joi, 12:25 p.m.

Mulder trase la pompa Mini Serve a benzinăriei mici şi prăpădite. În timp ce cobora din maşină, aruncă o privire biroului cu pereţi de sticlă şi reclamei înalte, neluminate, a firmei Conoco. Aproape că s-ar fi aşteptat să găsească o mână de bătrâni şezând pe verandă în balansoare, sau măcar ca cineva să iasă şi să le ofere serviciile cu o ospitalitate demnă de filmele lui Andy Griffith.

Scully se dădu jos să se dezmorţească. De câteva ceasuri erau pe drum, urmând autostrada 101 de-a lungul coastei neregulate, printre sate şi căsuţe pitite în munţii împăduriţi.

Acolo undeva, fratele lui David Kennessy se alăturase unui grup izolat de naturişti, cam în aceeaşi zonă unde fusese lovit de o maşină labradorul negru. Pentru Mulder coincidenţa era prea mare. Voia să-l găsească pe Darrin şi să obţină câteva răspunsuri directe referitoare la cercetările de la DyMar. Dacă Darrin ştia de ce fusese distrus laboratorul, poate că ştia şi de ce se ascundea Patrice.

Dar informaţiile privitoare la naturişti erau vagi. Grupul păstra cu străşnicie secretul locului unde se afla, unde nu existau telefoane sau curent electric. Descoperirea taberei s-ar putea dovedi la fel de dificilă ca şi descoperirea lui Patrice şi a lui Jody.

Mulder scoase capacul rezervorului de benzină şi ridică furtunul. Atunci uşa se deschise într-adevăr, dar, în locul „vânzătorului cu zâmbetul pe buze”, îşi făcu apariţia un bărbat scund şi burtos, cu un ciuf de păr încărunţit.

— Hei, nu pune mâna! se răsti burtosul pe un ton prevestitor de furtună. Aici nu-i autoservire.

Mulder se uită la furtunul din mână, pe urmă la firma pe care scria Mini Serve. Burtosul se apropie şi îi smulse furtunul ca pe o jucărie periculoasă din mâna unui copil. Apoi vârî capătul lui în rezervor, apăsă şi blocă clapa de acţionare, după care se dădu înapoi mândru, de parcă o asemenea operaţiune delicată nu putea fi dată decât pe mâna unui profesionist adevărat.

— Ce s-a întâmplat, domnule? întrebă Scully.

Burtosul le aruncă o privire furioasă, mai întâi ei, apoi lui Mulder, parcă ar fi fost neînchipuit de proşti.

— Californieni tâmpiţi.
Aruncând o ocheadă numerelor de înmatriculare ale maşinii închiriate, clătină din cap.
— Aici suntem în Oregon. Amatorii n-au voie să-şi pună singuri benzină.
Peste acoperişul maşinii, Mulder şi Scully schimbară o privire.
— Adevărul e că nu suntem californieni, spuse Mulder, vârând mâna în buzunar. Suntem agenţi federali. Lucrăm la FBI şi pot să vă asigur că pomparea benzinei e unul din cursurile cele mai serioase pe care trebuie să le absolvim la Quantico.
Îi prezentă iute legitimaţia, apoi arătă către Scully.
— Agentul Scully aici de faţă este aproape la fel de bine pregătit ca şi mine în umplerea rezervoarelor.
Burtosul îl măsură sceptic. Tricoul de bumbac îi era zdrenţuit şi pătat de ulei. Fălcile îi erau rase cu intermitenţe, ceea ce îi dădea o înfăţişare neîngrijită, de mântuială. Nu părea a fi genul care să-şi fi mânjit vreodată mâinile legând nodul unei cravate.
Scully scoase fotografia lui Patrice şi Jody Kennessy.
— Îi căutăm pe aceştia doi, spuse ea. O femeie în jur de treizeci şi cinci de ani şi fiul ei, de vreo doisprezece.
— Nu i-am văzut, zise bărbatul, concentrându-şi întreaga atenţie asupra furtunului.
Cifrele se roteau dându-se peste cap pe cadranul pompei.
— Au şi un câine, continuă Mulder. Un labrador negru.
— Nu i-am văzut, repetă omul.
— Dar nici nu v-aţi uitat la fotografie.
Scully îi împinse mai aproape sub nas poza, peste capota maşinii.
Bărbatul se uită atent la ea, apoi se întoarse la loc.
— Nu i-am văzut. Am altele mai bune de făcut decât să stau cu ochii pe fiecare străin care trece pe-aici.
Mulder ridică din sprâncene. După părerea lui, individul era exact genul de om care stătea cu ochii bine căscaţi la fiecare străin sau client care trecea pe-acolo – şi nu avea nicio îndoială că, înainte de căderea serii, toată lumea pe o rază de cincisprezece kilometri va afla că agenţii federali erau în căutarea cuiva prin pustietăţile coastei Oregonului.
— Nu ştiţi cumva unde am putea găsi o tabără de naturişti pe-aici prin apropiere? adăugă el. E posibil ca cei doi să fi fost duşi acolo, unde se găseşte un membru al familiei lor.
Burtosul îşi săltă sprâncenele.

— Ştiu că există câteva asemenea locuri în munţi, prin păduri, dar niciun om întreg la minte nu se apropie prea tare de ele.
Scully scoase o carte de vizită.
— Dacă aflaţi ceva, v-am rămâne recunoscători dacă ne-aţi da un telefon. Nu vrem să-i arestăm. Au nevoie de ajutor.
— Sigur, întotdeauna îmi fac datoria cu plăcere, spuse individul şi băgă cartea de vizită în buzunar făra măcar să se uite la ea.
Umplu rezervorul cu benzină până la o sumă rotundă, iar apoi, parcă din maliţie, mai lăsă să picure de încă vreo câţiva cenţi.
Mulder îi plăti, primi o chitanţă, după care el şi Scully se urcară la loc în maşină.
— Pe-aici lumea îşi păzeşte bine viaţa personală, zise Mulder. Mai ales în afara oraşelor mari, Oregonul are o reputaţie de rai al naturiştilor, al izolaţioniştilor şi al oricui altcuiva care nu se vrea deranjat.
Scully se uită în jos la fotografia pe care o ţinea în mâna, la chipul surâzător al lui Jody Kennessy, iar Mulder înţelese ce se petrecea în mintea ei.
— Mă întreb de ce a vrut fratele lui David Kennessy cu atâta ardoare să se facă nevăzut, spuse ea.

* * *

După alte patru ceasuri de bătut pe la uşi, opriri prin cafenele, magazine de suveniruri şi galerii de artă dosite pe drumuri lăturalnice, Mulder nu mai era deloc sigur că cercetările lor sistematice vor da vreun rezultat dacă nu obţineau informaţii mai concrete cu privire la locul unde se ascundea Darrin Kennessy.
Dar nu puteau decât fie să stea şi să se odihnească în camera de motel din Licoln City, fie să facă ceva. Mulder prefera să facă ceva. De obicei.
Puse mâna pe telefonul celular ca să încerce să-l sune pe Frank Quinton, medicul legist, şi să verifice rezultatele analizelor făcute ciudatei substanţe mucilaginoase, dar constată că telefonul nu funcţiona. Oftă. Pesemne că rataseră zeci de apeluri până acum. Munţii acoperiţi cu păduri erau foarte puţin populaţi, de cele mai multe ori fără instalaţii electrice. Releele de telefonie celulară erau prea rare pentru o bună recepţie. Strânse antena şi băgă telefonul la loc în buzunar.
— Am impresia că trebuie să ne descurcăm cu resurse proprii, Scully, spuse el.
Pinii întunecaţi străjuiau dominatori, de o parte şi de alta a drumului, asemenea boltei unei catedrale. Frunze ude, ace de molid şi o mâzgă alunecoasă acopereau asfaltul. Cineva îşi dăduse osteneala să ridice un gard neîntrerupt de sârmă ghimpată pe care din loc în loc atârnau pancarte pe care

scria „Accesul interzis”.
Mulder conducea încet, privind când într-o parte, când în alta.
— Nu-s prea prietenoşi.
— Ba chiar exagerează un pic, îl aprobă Scully. Oricine are nevoie de atâta linişte are ceva de ascuns. Crezi că ne apropiem de tabăra naturiştilor?
Cu colţul ochiului, Mulder zări mişcând o umbră neagră, un animal care se deplasa în salturi. Îşi încorda privirea în direcţia lui, apoi calcă tare frâna.
— Uite, Scully!
Îi arătă cu mâna, sigur de ceea ce văzuse printre copaci, dincolo de gardul de sârmă ghimpată: un câine negru cam de aceeaşi mărime cu cel dispărut, care îi privi curios şi pe urmă se pierdu pe sub arbori.
— Hai să controlăm. Poate că e Vader.
Opri maşina pe marginea îngustă a şoselei, acoperită cu pietriş, şi sări jos. Scully coborî în şanţ, făcând eforturi să îşi păstreze echilibrul.
Mulder o luă la goană către gard, împingând sârma ghimpată în jos, aplecându-se şi trecând în partea cealaltă. Se întoarse ca să-i ţină sârma şi lui Scully. Dintre copaci, câinele îi privi, înainte de a se îndepărta speriat, la trap.
— Aici, băiatu’! strigă Mulder şi încercă să fluiere.
Se aruncă pe urmele lui printre tufişuri. Câinele lătră, apoi se răsuci şi o rupse la fugă.
Scully venea în grabă pe urmele lui.
— Nu aşa convingi un câine speriat să vină la tine, spuse ea.
Mulder se opri să asculte, iar câinele lătră iar.
Chiar şi acolo, în adâncul pădurii, se vedeau frecvent pancartele pe care scria „Accesul interzis”, împreună cu altele: „Atenţie – Proprietate privată – Cei ce o încalcă vor fi daţi în judecată”. Din loc în loc, pancartele erau împroşcate cu urme de alice.
Grăbită, Scully îşi păstra totuşi simţurile treze, conştientă de capcanele numeroase şi de contramăsurile ilegale pentru care aceste grupuri de naturişti erau cunoscute. Puteau călca în orice clipă într-o capcană, se puteau împiedica de un fir metalic întins sau se puteau rostogoli în vreo groapă.
În fine, Mulder, care îşi continuase cursa pe urmele câinelui negru în susul dealului, aplecându-se pentru a evita copacii şi gâfâind cu răsuflarea tăiată, ajunse pe creastă. Un şir de pancarte pe care stătea scris „Pericol” marca întreaga zonă.
Scully îl ajunse din urmă, cu obrajii îmbujoraţi de fugă, şi împreună se opriră în vârful dealului.
— Mulder, avem probleme.

Pe neaşteptate, o mulţime de câini începură să latre din toate părţile. Scully văzu un gard de plasă dublat pe creastă cu sârmă ghimpata, care înconjura o tabără de locuinţe pe jumătate îngropate în pământ, buncăre, cabane din prefabricate şi barăci pentru pază.

Câinele negru se îndrepta în goană spre tabără.

Scully şi Mulder se opriră derapând în pământul moale de sub copaci în clipa în care din barăcile amplasate în cele patru colţuri ale taberei ieşiră bărbaţi înarmaţi. Alţii apăreau din restul locuinţelor. De la ferestre priveau temătoare femei care îşi trăgeau pe lângă ele copiii, apărându-i de ceea ce luau probabil drept un raid guvernamental surpriză. Bărbaţii începură să strige, agitându-şi puştile şi trăgând în aer focuri de avertisment.

Mulder îşi ridică imediat braţele. Alţi câţiva câini ieşiră în salturi din incinta taberei: ciobăneşti germani, rottweileri şi dobermani.

— Mulder, cred că i-am găsit pe naturiştii pe care îi căutam, spuse Scully.

NOUĂSPREZECE

Tabăra naturiştilor
Joi, 5:09 p.m.

— Suntem agenţi federali, anunţă Mulder. Vreau să vă arăt legitimaţia.

Cu o încetineală înnebunitoare, căută în buzunarul pardesiului.

Din nefericire, toate armele rămaseră aţintite asupra lui, ba parcă şi mai abitir. Înţelese că era posibil ca naturiştii să nu dorească să aibă de-a face cu nicio agenţie guvernamentală.

Un bărbat între două vârste, cu o barbă lungă, se apropie de gard şi îi măsură cu ochi neprietenoşi.

— Şi agenţii federali n-au învăţat să citească? întrebă el cu un glas ferm, inteligent. Aţi trecut pe lângă zeci de pancarte cu „Acces interzis" ca să ajungeţi aici. Aveţi mandat de percheziţie legal?

— Ne cerem scuze, spuse Scully. Încercam să prindem câinele, pe cel negru. Căutăm un bărbat pe nume Darrin Kennessy. Avem motive să credem că ştie ceva despre aceste persoane.

Băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase pozele.

— O femeie şi fiul ei.

— Dacă mai faceţi un pas, intraţi în câmpul minat, spuse bărbosul.

Restul naturiştilor continuau să-i măsoare pe Mulder şi pe Scully cu o suspiciune crescândă.

— Faceţi bine şi rămâneţi pe loc.

Lui Mulder nu-i venea să creadă că naturiştii şi-ar fi lăsat câinii să alerge liberi dacă tabăra ar fi fost într-adevăr înconjurată de un câmp minat… dar, pe de altă parte, ideea nu era chiar de respins. Parcă nu-i venea să-l contrazică pe omul acesta.

— Cine sunt? întrebă una dintre femei, la rândul ei ţinând în mâini o puşcă de calibru mare. Cei doi pe care îi căutaţi?

Părea cel puţin la fel de periculoasă ca şi bărbaţii.

— Şi ce treabă aveţi cu Darrin?

Mulder îşi păstră mina impasibilă, nelăsând să i se vadă încântarea la auzul veştii că dăduseră în sfârşit peste fratele lui David Kennessy.

— Băiatul e nepotul lui Darrin Kennessy. Are mare nevoie de tratament medical, zise Scully, ridicând glasul. Au un labrador negru. Am văzut câinele

dumneavoastră şi ne-am gândit că ar putea fi cel pe care îl căutăm.
Bărbosul rise.
— Ăsta-i un spaniel, nu un labrador negru, spuse el.
— Ce s-a întâmplat cu tatăl băiatului? întrebă femeia.
— A fost ucis de curind, răspunse Mulder. Laboratorul unde lucra – acelaşi unde a lucrat şi Darrin – a fost distrus într-un incendiu. Femeia şi copilul au dispărut. Speram să-i găsim aici, cu dumneavoastră.
— De ce-ar trebui să vă ajutăm? întrebă bărbosul. Sunteţi probabil cei împotriva cărora ne-a avertizat Darrin.
— Duceţi-vă şi aduceţi-l pe Darrin! strigă femeia peste umăr; apoi se uită la bărbos. El e cel care trebuie să hotărască. Şi-apoi, deţinem destul armament ca să avem grijă de ăştia doi, dacă e nevoie.
— Nu va fi nevoie, îi asigură Scully. Nu dorim decât nişte informaţii.
Un bărbat suplu, cu un păr des de culoarea scorţişoarei, apăru urcând treptele uneia dintre locuinţele pe jumătate îngropate. Nesigur, se apropie de bărbatul cu barbă şi de femeia înfuriată.
— Sunt Darrin Kennessy, fratele lui David, spuse el. Ce doriţi?
Prin gard, Mulder şi Scully îi explicară pe scurt situaţia, la auzul căreia Darrin se arătă profund tulburat.
— Aţi bănuit ceva cu mult înainte, nu-i aşa, înainte ca DyMar să fi fost distrus şi fratele dumneavoastră ucis? întrebă Mulder. Aţi părăsit centrul cu mai multe luni în urmă şi aţi venit aici pentru ca să… să vă ascundeţi?
Darrin se indignă.
— Am abandonat cercetarea pentru motive ideologice. Eram de părere că tehnologia o pornise într-o direcţie alarmantă şi nu mi-au plăcut unele dintre… sursele de finanţare pe care le utiliza fratele meu. Am vrut să mă distanţez de activitatea respectivă şi de acei asociaţi ai ei. Să mă despart definitiv de ei.
— Noi încercăm să ne ferim de oameni de felul ăsta, adăugă bărbosul. Încercăm să ne separăm total, să ne construim aici propria noastră existenţă. Vrem să creăm un loc protejat, cu vecini atenţi şi legături familiale puternice. Ne ajungem nouă înşine. Nu avem nevoie de intervenţia acelora ca dumneavoastră, a oamenilor cu costum şi cravată.
Mulder săltă bărbia.
— Aţi citit cumva din întâmplare *Manifestul lui Unibomber?*
Darrin Kennessy ricană:
— Tehnologia lui Unibomber mă dezgustă la fel de tare ca şi atrocităţile tehnologiilor moderne. Dar nu în totalitate, ci mai ales una dintre faţetele ei. Nanotehnologia.

Aşteptă timp de o fracţiune de secundă. Lui Mulder i se păru că straiele grosolane şi înfăţişarea rustică se modificau subtil, permiţându-i să vadă în spatele măştii pe cercetătorul specializat în computere, extrem de inteligent.

— Maşinării minuscule, capabile să se autoreproducă, suficient de mici pentru ca să activeze înăuntrul celulei umane, suficient de versatile pentru a putea asambla aproape orice… şi suficient de inteligente pentru a şti ce fac.

Mulder se uită la Scully.

— Lucrurile mari vin în ambalaje mici.

Ochii lui Darrin sclipeau de pasiune.

— Fiindcă fiecare nanomaşină este atât de mică, încât îşi poate mişca extrem de rapid părţile componente – gândiţi-vă la aripile unei păsări colibri. Un roi de nanomaşini ar putea intra într-o grămadă de deşeuri sau într-un rezervor cu apă de mare şi ar putea separa fiecare atom de aur, platină şi argint, sortându-le în recipiente adecvate, totul într-o tăcere desăvârşită, fără reziduuri sau privelişti neplăcute.

Scully se încruntă.

— Şi aceasta a fost activitatea dumneavoastră la DyMar?

— Ea a început cu mult înainte, răspunse Danin. Dar David şi cu mine ne-am împins ideile în direcţii mult mai incitante. În interiorul corpului omenesc, nanocercetaşii pot desfăşura aceeaşi activitate ca şi globulele albe, luptând împotriva bolilor, a bacteriilor şi a viruşilor. Dar, spre deosebire de globulele albe, aceşti nanodoctori vor putea şi să inspecteze lanţurile ADN, detectând celulele canceroase şi reprogramând ADN-ul în aşa fel încât să repare erorile sau mutaţiile descoperite. Ce-ar fi dacă am putea crea nişte aparate infinitezimale care, injectate într-un organism, să poată funcţiona ca nişte „poliţişti biologici”, roboţi submicroscopici care detectează şi repară avariile la nivel celular?

— Leacul pentru cancer, spuse Mulder.

— Şi pentru orice altceva.

Scully îi aruncă o privire destul de sceptică.

— Domnule Kennessy, am citit câteva materiale speculative în revistele de popularizare, dar nimic din care să reiasă că o asemenea descoperire în domeniul nanotehnologiei ar fi la mai puţin de câteva decenii depărtare.

— Progresul este adeseori mai aproape decât credem noi, îi răspunse el. Cercetătorii de la Universitatea Wisconsin au folosit tehnicile litografiei pentru a obţine o cutie de viteze cu o grosime de numai o zecime de milimetru. Inginerii de la AT&T Bell Laboratories au creat semiconductori din grupuri de numai şase până la doisprezece atomi. Cu ajutorul tehnicilor de scanare

microscopică, savanţii de la IBM Almaden Research Center au trasat harta completă a emisferei nordice a Pământului pe a cincizecea parte din diametrul unui fir de păr omenesc.

— Dar trebuie să existe o limită în miniaturizarea instrumentelor şi circuitelor, spuse Mulder.

Câinii începură să latre mai tare şi bărbatul cu barbă se aplecă să-i liniştească. Darrin Kennessy se încruntă, parcă sfâşiat între nevoia de a se ascunde, negând toate aceste cuceriri tehnologice, şi pasiunea limpede pentru activitatea pe care o abandonase.

— Asta presupune să abordezi problema în mod unilateral, împreună cu David, eu am început şi o abordare de jos în sus. O autoasamblare, aşa cum se întâmplă în natură. Cercetătorii de la Harvard au folosit aminoacizii şi proteinele ca fundament pentru nişte structuri noi, mai mici decât dimensiunile unei celule, de pildă. Folosindu-ne de cunoştinţele noastre combinate în domeniul tehnicilor de microminiaturizare siliconică şi auto asamblare biologică, am încercat să recuperăm acest handicap ajungând la o descoperire neaşteptată.

— Şi aţi ajuns?

— Poate. Totul părea să meargă foarte bine până în clipa când eu am abandonat domeniul. Presupun că fraierul de frate-meu nu s-a lăsat şi s-a jucat cu focul.

— De ce aţi părăsit cercetarea dacă lucrurile mergeau atât de bine?

— E aici şi o latură întunecată, domnule Mulder, continuă Darrin aruncând o privire tovarăşilor de tabără. Se fac greşeli. Un cercetător dă de obicei greş de zece ori înainte de a obţine succesul – face parte din felul nostru de a învăţa. Întrebarea este însă dacă ne putem permite un asemenea fel atunci când e vorba de nanotehnologie.

Femeia cu carabina mormăi ceva, dar îşi păstră comentariile pentru sine.

— Să presupunem că una dintre primele noastre nanomaşini – una foarte simplă, fără un program de protecţie –, spuse Darrin. Dacă ea se automultiplică, şi fiecare dintre copii se autocopiază la rândul ei, în circa zece ore vom avea şaizeci şi opt de miliarde de nanomaşini. În mai puţin de două zile, nanomaşinile scăpate de sub control pot pune stăpânire pe întregul Pământ, luând pe rând câte o moleculă! Două zile, de la început până la sfârşit. Care a fost ultima dată când aţi văzut un guvern luând o decizie atât de rapidă, chiar şi în momente de criză?

Nu era de mirare că cercetările lui Kennessy speriau cercurile bine solidificate ale puterii, îşi spuse Mulder. După cum nu era de mirare că aceşti oameni

încercaseră să pună capăt cu orice chip acestor cercetări.

— Dar de la DyMar aţi plecat înainte de a vă putea face publice rezultatele descoperirilor? întrebă Scully.

— Nimeni n-ar fi făcut publice asemenea rezultate, spuse Darrin pe un ton mustind de dispreţ. Ştiam că un asemenea lucru nu va fi niciodată pus la îndemâna societăţii. David se bătea cu pumnii în piept că va face totul public, că va da presei rezultatele primelor noastre teste pe şoareci de laborator şi animale mici, dar întotdeauna am încercat să-l temperăm, şi eu şi Jeremy Dorman.

Trase adânc aer în piept.

— Pesemne că s-a apropiat prea tare, dacă până la urmă au considerat că trebuie să-i dea foc la laborator şi să-i distrugă însemnările.

— Patrice şi Jody nu sunt aici cu dumneavoastră, nu? întrebă Scully, confirmându-şi bănuielile. Ştiţi unde sunt?

Darrin pufni dispreţuitor.

— Nu, drumurile noastre s-au despărţit. N-am mai vorbit cu niciunul dintre ei de când am venit aici în tabără, spuse el, arătând spre câini, spre barăcile gărzilor, spre sârma ghimpată. Tot ce e aici nu e destul de pitoresc pentru ei.

— Dar sunteţi unchiul lui Jody, zise Mulder.

— Singurul cu care copilul acela şi-a mai petrecut ceva timp a fost Jeremy Dorman. El a fost adevăratul lui unchi.

— Şi el a fost ucis în incendiul de la DyMar, spuse Scully.

— Nu era foarte important în ierarhie, spuse Danin Kennessy, dar se pricepea la afaceri. El a fost acela care a obţinut finanţarea iniţială şi care a făcut banii să continue să curgă. După plecarea mea, cred că a fost încântat să-mi ia locul pe lângă David.

Darrin se încruntă şi continuă.

— Dar n-am întreţinut niciun fel de legături cu ei, nici în trecut şi nici acum.

Părea profund tulburat, de parcă vestea morţii fratelui său abia acum îşi făcea efectul.

— Pe vremuri eram foarte apropiaţi, petreceam mult timp împreună în adâncul pădurii.

— Unde? întrebă Mulder.

— Patrice mi-a proiectat o cabană unde mă refugiam, departe de lume.

Scully se uită la Mulder, apoi la Darrin.

— Domnule Kennessy, ne puteţi îndruma către această cabană?

Darrin se încruntă din nou, neliniştit, stânjenit.

— E pe undeva pe lângă Colvain, pe nişte drumuri forestiere.

— Aveţi aici cartea mea de vizită, spuse Mulder. Pentru cazul în care cei doi apar sau aflaţi ceva despre ei.

Darrin îl privi întunecat.

— Aici nu avem telefoane.

Scully îl apucă pe Mulder de mânecă.

— Vă mulţumim pentru timpul acordat.

— Aveţi grijă la câmpul minat, le atrase atenţia bărbosul.

Obosit şi transpirat, Mulder era în acelaşi timp incitat de cele aflate.

Se întoarseră prin pădurea deasă, trecând pe lângă zecile de pancarte de avertizare, până la locul unde îşi parcaseră maşina, la marginea şoselei.

Lui Scully nu-i venea să creadă cele văzute.

— Sunt oameni care ar face orice ca să trăiască în comuniune cu natura, murmură ea.

DOUĂZECI

Cabana familiei Kennessy
Coast Range, Oregon
Joi, 11:47 p.m.

Auzind strigătul lui Jody, Patrice se trezi dintr-un somn agitat. Se ridică în şezut pe patul îngust de campanie aşezat în unicul dormitor al cabanei, azvârlind deoparte păturile cu iz de mucegai.

— Jody!

Cabana era întunecată şi prea tăcută – până când câinele lătră înăbuşit, o dată. Patrice clipi ca să-şi alunge somnul şi îşi dădu la o parte părul blond auriu din ochi. Se scutură de ultimele straturi de pături care parcă încercau să o împiedice să ajungă la copilul care avea nevoie de ea.

Pe drumul spre camera mare, se împiedică de un scaun vechi de lemn, îi trase un picior ca să-l dea din drum şi se lovi, după care se aruncă orbeşte în întuneric.

— Jody!

Razele lunii dădeau o lumină argintie, atât cât să se poată orienta o dată ce-şi va fi regăsit cumpătul. Pe canapeaua din încăperea principală, îşi văzu băieţelul scăldat în sudoare. Ultimii tăciuni ai focului pe care îl făcuseră în cămin străluceau în roşu-portocaliu, dând mai mult miros de lemn ars decât căldură. După căderea întunericului, fumul nu mai putea fi văzut.

Timp de o clipă, jăraticul îi aminti de incendiul de la DyMar, unde flăcările turbate îi înghiţiseră soţul. Se cutremură la gândul violenţei. David fusese ambiţios şi impulsiv şi poate că îşi asumase riscuri inutile. Dar crezuse cu tărie în ceea ce făcea şi încercase să dea tot ce avea mai bun.

Acum murise pentru descoperirea sa… iar Jody îşi pierduse tatăl.

Vader şedea cu capul ridicat alături de Jody, paznic întunecat, amuşinându-i îngrijorat pieptul. La vederea lui Patrice, începu să bată podeaua cu coada, lângă o pernă căzută. Labradorul negru îşi vârî botul între pături, scâncind.

Jody gemu şi scoase un nou strigăt speriat.

Patrice se opri, privind în jos la fiul ei. Vader se uita cu ochii căprui şi umezi, scâncind din nou, parcă întrebând-o de ce nu făcea ceva. Ea însă îl lăsă pe Jody să doarmă.

Coşmaruri, din nou coşmaruri.

De mai multe ori în cursul săptămânii care trecuse, Jody se trezise în cabana izolată, tăcută, speriat şi pierdut. De când începuse fuga lor disperată, avea motive întemeiate să fie speriat. Dar oare visele îşi aveau originea în teamă… sau în altceva?

Patrice îngenunche lângă el, iar Vader se repezi să o împungă cu botul în coaste, dornic să fie mângâiat. Îl bătu pe creştet, tare, aşa cum îi plăcuse întotdeauna.

— E bine, Vader, îi spuse ea, încercând să se liniştească mai degrabă pe sine decât câinele.

Atinse cu palma fruntea înfierbântată a lui Jody. Băiatul se mişcă, iar ea se întrebă dacă să-l trezească sau nu. Trupul lui era un câmp de bătălie, unul celular. Deşi David o negase în repetate rânduri, ea ştia foarte bine ce îi provoca febra.

Uneori Patrice se întreba dacă fiului ei nu i-ar fi fost mai bine să fi fost mort – şi se detesta pentru aceste gânduri.

Vader se îndreptă lipăind spre cămin, adulmecă şezutul unui scaun cu tapiţeria decolorată şi îndesată prea tare, apoi reveni la patul lui Jody aducând în gură o minge de tenis înmuiată de salivă. Voia să se joace, ca şi cum ar fi fost convins că în felul acesta putea repara totul.

Patrice se încruntă la el, întorcându-se cu spatele la canapea.

— Ai prea multă energie, să ştii.

Vader scânci, rozându-şi mingea.

Femeia îşi aminti cum stătea acasă, în sufrageria casei din Tigard – acum răvăşită şi întoarsă cu fundul în sus – împreună cu David. Chinuit de durerea provocată de cancer, Jody făcuse o baie lungă, fierbinte, apoi îşi luase medicamentele şi se dusese devreme la culcare, lăsându-şi părinţii singuri.

Dar Vader nu voia să se potolească şi, dacă prietenul lui nu dorea să se joace, atunci îi sâcâia pe adulţi. David se hârjonea cam fără chef cu labradorul negru, în timp ce Patrice îi urmărea cu un amestec de îndoială şi fascinaţie. Câinele familiei avea deja doisprezece ani, aceeaşi vârstă ca şi Jody, şi ar fi trebuit să fie cu mult mai potolit.

— Vader parcă-i iar căţel, spusese ea.

Câinele avusese o perioadă în care se comportase ca orice câine matur, dormind mai tot timpul, cu excepţia momentelor în care membrii familiei se întorceau acasă, când îi întâmpina cu sărutări umede şi dând entuziast din coadă. De la o vreme însă, animalul dovedea mai multă energie şi era mai jucăuş decât fusese de mulţi ani de zile.

— Mă-ntreb ce-o fi cu el.

Zâmbetul lui David, părul negru tuns scurt şi sprâncenele stufoase îi dădeau un aer poznaş.

— Nimic.

Patrice se ridicase, trăgându-şi mâna dintr-a lui.

— Iar l-ai luat pe Vader cu tine la laborator? Ce i-ai făcut?

Ridicase vocea şi cuvintele ieşeau împinse de o furie rece.

— Ce i-ai făcut?

Vader dăduse drumul jucăriei pe care o strângea între fălci şi o privise de parcă înnebunise. Ce-o apucase să ţipa aşa când se jucau?

David o ţintuise cu privirea. Săltase din sprincene cu o expresie de sinceritate.

— Nu i-am făcut nimic. Pe cuvânt.

Cu un lătrat, Vader îi întinsese iar jucăria, dând din coadă şi proptindu-şi bine labele în covor. David începuse să tragă, sprijinindu-se de canapea ca să aibă mai multă forţă.

— Uită-te la el. Cum poţi să crezi că are ceva?

Dar, în atâţia ani de când erau căsătoriţi, Patrice învăţase un lucru, pe care îl detesta. Ştia când David o minţea.

Soţul ei se concentrase complet asupra cercetărilor sale, avansând greu, ignorând toate regulile şi restricţiile. Nu se consulta prea des cu ea, ci continua să avanseze, făcând ceea ce credea cu tărie că era bine. Era felul în care David Kennessy făcea întotdeauna lucrurile.

Fusese prea concentrat, prea absorbit de activitatea lui pentru ca să observe întâmplările dubioase de la DyMar până când ajunsese să fie prea târziu. Ea însăşi băgase de seamă multe lucruri, oameni care pândeau în faţa casei lor noaptea, urmărind-o când ieşea cu David, declicuri suspecte pe linia telefonică… dar David îi înlăturase cu brutalitate temerile. Un om atât de inteligent, dar şi atât de nepăsător. Măcar în ultima clipă o sunase ca să o prevină.

Îl înşfăcase pe Jody şi fugise pe când protestatarii dădeau foc centrului de la DyMar, prinzându-l pe David în infernul acela, împreună cu Jeremy; ajunsese cu greu până la ascunzătoarea aceasta, cu fiul ei. Fiul ei *sănătos*.

Pe canapea, Jody îşi găsise un somn mai liniştit. Temperatura îi rămânea ridicată, dar Patrice ştia că nu putea face nimic în legătură cu ea. Îi aşeză mai bine păturile împrejur şi îi îndreptă pe frunte şuviţele de păr năclăite de sudoare.

Vader lăsă mingea de tenis să cadă cu o bufnitură pe podea, abandonând speranţa de joacă. Cu un suspin adânc, câinele se răsuci de trei ori în cerc în faţa canapelei şi îşi dădu drumul într-o poziţie confortabilă, păzindu-şi

stăpânul. Scoase un oftat lung şi greu, ca orice animal.

Reconfortata de devotamentul lui, Patrice se întoarse la patul ei de campanie, bucuroasă că până la urmă nu-şi trezise fiul. Măcar nu aprinsese luminile… lumini care i-ar fi putut da de gol în întuneric.

Lăsându-l pe Jody să doarmă, se întinse trează în pat, acum înfierbântată, în clipa următoare îngheţată. Tânjea după puţină odihnă, dar ştia că nu putea lăsa garda jos. Nici măcar o clipă.

Cu ochii închişi, Patrice îşi blestemă bărbatul, ascultând zgomotele de afară.

DOUĂZECI ŞI UNU

Morga Spitalului Mercy
Portland, Oregon
Vineri, 5:09 a.m.

Edmund se miră de viteza cu care sosiseră oficialii, dat fiind că veneau tocmai din Atlanta, Georgia. Comportamentul lor îl intimidase atât de tare, încât nici nu îndrăznise să le ceară să-i arate actele.

Se bucura doar că cineva părea să creadă în povestea lui.

După incidentul din noaptea trecută, Edmund sigilase sertarul cu numărul 4E şi coborâse la minimum temperatura, deşi mai nimeni nu se arătase interesat să vadă monştrii care lui îi dăduseră fiori. Aştepta să vorbească cu mentorul său, doctorul Quinton, ocupat acum cu analiza substanţei mucilaginoase extrase în timpul autopsiei. Îl aştepta pe medicul legist să sosească dintr-o clipă în alta şi apoi se va simţi răsplătit.

Dar mai întâi îşi făcuseră apariţia oficialii, oameni cu un aer şters, dar competent, cu un comportament care îl făcea pe Edmund să nu-i poată privi în ochi. Erau curaţi şi bine îmbrăcaţi, dar austeri.

— Suntem de la Centrul pentru Controlul Maladiilor, spuse unul dintre ei şi scoase o legitimaţie cu o insignă aurie şi o fotografie neclară.

Strânse legitimaţia şi o vârî înapoi în buzunarul costumului, prea repede pentru ca Edmund să poată distinge vreun cuvânt.

— CCM? bâigui Edmund. Aţi venit pentru…

— Este neapărat necesar să confiscăm probele de ţesuturi organice depozitate în dulapul frigorific al morgii dumneavoastră, spuse cel din stânga. Am înţeles că aţi avut un incident aici ieri.

— Şi încă cum, spuse Edmund. Aţi mai văzut vreodată aşa ceva? M-am uitat în toate cărţile mele de medicină…

— Proba trebuie distrusă, pentru mai multă siguranţă, adăugă cel din dreapta.

Edmund se simţea uşurat să ştie că altcineva preluase comanda, cineva care se va ocupa de-acum încolo de toate.

— Trebuie să vedem toate însemnările referitoare la victimă, la autopsie şi la orice alte probe aţi mai recoltat şi aţi păstrat, spuse cel din mijloc. De asemenea, vom steriliza fiecare centimetru al dulapurilor frigorifice.

— Credeţi că sunt contaminat? întreba Edmund.

— Puţin probabil. Simptomele s-ar fi manifestat imediat.
Edmund înghiţi în sec. Însă îşi cunoştea sarcinile.
— Dar… dar trebuie să cer aprobare, protestă el. Medicul legist e cel care are autoritatea.
— Aşa e, spuse Frank Quinton, intrând în morgă şi apreciind situaţia din ochi, după care chipul lui de bunic se întunecă. Ce se petrece aici?
Răspunse apăsat bărbatul din dreapta.
— Vă asigur, domnule doctor, că avem autoritate deplină în acest caz. Este o chestiune de securitate naţională şi de sănătate publica. Suntem foarte îngrijoraţi.
— Şi eu la fel, replică Quinton. Sunteţi colegi cu ceilalţi agenţi federali care au trecut pe-aici?
— Această… fază a operaţiunii iese de sub jurisdicţia lor, domnule doctor. E o descoperire ce poate fi extrem de periculoasă dacă nu se păstrează în condiţii speciale.
Ochii îi erau duri şi până şi medicul legist se simţi intimidat.
— Domnule doctor, interveni primul. Va trebui să aducem aici o echipă întreagă care să preia… materialele biologice din dulapul frigorific. O să încercăm să vă incomodăm cât mai puţin.
— Mda, presupun…
Glasul lui Quinton se pierdu tulburat, timp în care cei trei agenţi de la CCM îi scoteau pe amândoi din încăperea liniştită şi curată.
— Edmund, hai să bem o cafea, spuse în cele din urmă Quinton, privind neliniştit peste umăr.
Încântat de invitaţia medicului – era prima oară când se bucura de o asemenea şansă – Edmund se sui în ascensor şi coborî la cantina spitalului, încă făcând eforturi să îşi revină. Nu putea uita făptura cu multe tentacule încercând să iasă din sertarul frigorific al morgii.
În mod obişnuit, ar fi avut o mie de întrebări pentru medicul legist, verificând detalii, demonstrând toate amănuntele pe care le învăţase în nopţile de studiu din spital. Dar Quinton şedea tăcut şi reticent, privindu-şi mâinile, profund neliniştit. Scoase cartea de vizită pe care i-o dăduseră cei doi agenţi FBI, învârtind-o în mâini cu un aer preocupat.

* * *

Întorcându-se la subsol un ceas mai târziu, constatară că morga fusese curăţată şi sterilizată. Sertarul 4E fusese complet îndepărtat, împreună cu conţinutul său. Nu lăsaseră nicio hârtie, nicio însemnare.
— Nu avem nicio posibilitate să luăm legătura cu ei ca să aflăm rezultatele,

spuse Edmund.

Dar medicul legist clatină din cap.

— Poate că e mai bine.

DOUĂZECI ŞI DOI

Putina Diavolului
Coasta Oregonului
Vineri, 10:13 a.m.

Oceanul se arunca asupra stâncilor negre cu un bubuit sec ca de bolovani căzând de la o mare înălţime. În punctul de observaţie spectaculos, briza sufla rece, sărată şi umedă în faţa lui Scully.

— I se spune Putina Diavolului, zise Mulder, chiar dacă Scully era în stare să citească şi singură pancarta de semnalizare a punctului de observaţie.

La picioarele lor, apa se preschimba într-un vârtej înspumat, lăptos, după ce se avânta în spărtura din stâncă. Peşterile marine se prăbuşiseră, dând naştere unui fel de horn; pe măsură ce talazurile se furişau în intrarea strâmtă, aceasta concentra ca o pâlnie forţa apei şi o propulsa ca pe o coloană lichidă ieşită dintr-un tun de apă până la înălţimea stâncilor din apropiere, udându-i până la piele pe spectatorii neavizaţi.

Conform avertismentelor scrise peste tot, în locul acesta muriseră zeci de oameni; turişti naivi care încercau să ajungă la gura pâlniei, prinşi stând în locuri nepotrivite atunci când izbucnea neaşteptatul gheizer lichid. Trupurile lor fuseseră izbite de stâncile acoperite cu alge alunecoase sau pur şi simplu supte de ocean spre larg.

Autoturisme, microbuze şi maşini închiriate stăteau parcate în apropiere şi familiile, din statele vecine sau localnici, veneau să se uite la mare. Nelipsiţii pescăruşi ţipau pe deasupra capetelor.

O rulotă veche şedea deschisă pe post de tarabă, cu copertina de aluminiu zdrăngănind în vânt; un bărbat zâmbitor cu o şapcă de golf pe cap vindea crenvurşti încălziţi, o cafea acră, cartofi prăjiţi la pungă şi băuturi răcoritoare la cutie. De partea cealaltă a parcării, o femeie cu părul strâns în cozi, zgribulită într-o vestă de vânătoare, îşi privea preşurile făcute de mână fluturând energic, întinse pe o sârmă.

Luptându-se cu o durere de cap şi trăgând adânc în piept aerul răcoros şi sărat, Scully îşi încheie haina ca să păstreze căldura. Mulder se duse drept spre marginea stâncii, privind curios în jos şi aşteptând ca apa să-l stropească. Scully scoase telefonul mobil, bucuroasă să constate că aici, în sfârşit, semnalul era suficient de puternic. Formă numărul medicului legist din Portland.

— A, agent Scully! exclamă doctorul Quinton. Toată dimineaţa am încercat să vă sun.

— Aveţi vreun rezultat? întrebă ea.

După ce văzuse lamela cu sângele contaminat al câinelui, îl rugase pe legist să verifice proba pe care o recoltase la autopsia lui Vernon Ruckman, din substanţa mucilaginosă.

De lângă balustrada ce nu părea a fi prea solidă, Mulder urmărea fascinat un jet de apă ca o coadă de cocoş ţâşnind în aer, răsucindu-se peste buza falezei şi căzând înapoi în mare. Scully îi făcu semn să se întoarcă lângă ea, apăsând telefonul la ureche, concentrându-se asupra conversaţiei cu medicul legist.

— Aparent ceva… neobişnuit s-a întâmplat cu cadavrul din frigiderul morgii al victimei acestei boli, spuse Quinton parcă ezitând, căutându-şi cuvintele. Asistentul nostru a spus că a auzit zgomote, ceva care mişca înăuntrul sertarului sigilat. Sertar care a rămas sigilat, aşa cum l-aţi lăsat dumneavoastră.

— Nu se poate, spuse Scully. Omul acela nu putea să mai fie în viaţă. Chiar dacă boala nu i-ar fi indus decât o comă profundă, i-am făcut totuşi o autopsie.

Medicul legist spuse:

— Îl cunosc bine pe Edmund şi nu e genul care se sperie uşor. Uneori e pisălog, dar n-ar fi putut inventa o asemenea istorie. Mă gândeam să nu-l consider nebun, dar…

Quinton ezită din nou, iar Scully îşi apăsă mai tare telefonul pe ureche, făcând eforturi să îi prindă nuanţele din voce.

— Din nefericire, înainte de a putea face eu însumi o verificare, au venit nişte domni de la Centrul pentru Controlul Maladiilor care au sterilizat tot ce au găsit. Ca o măsură de precauţie, au luat cu ei şi sertarul frigorific.

— De la CCM? repetă neîncrezătoare Scully.

Lucrase de multe ori în cooperare cu cei de la CCM, profesionişti devotaţi, care urmau cu rigurozitate procedurile oficiale. Aici însă părea să fie altceva la mijloc, sau mai degrabă *altcineva*.

Acum o îngrijora şi mai tare ceea ce aflase ceva mai devreme în dimineaţa aceea, când sunase la Atlanta ca să verifice starea probei pe care ea însăşi o trimisese. Se părea că tehnicianul de laborator rătăcise mostra.

Mulder se apropie de ea, dându-şi părul ud pe spate, în ciuda vântului care continua să i-l ciufulească. O privi cu sprâncenele ridicate. Vorbind la telefon şi încercând să-şi păstreze tonul neutru, Scully se uită la el.

— Domnule doctor Quinton, aţi păstrat o probă din substanţa aceea pentru a o examina dumneavoastră înşivă. Aţi descoperit ceva interesant?

Medicul legist se gândi o clipă înainte de a răspunde. Scully auzi zgomotul de

pe linie, pârâiturile, un ton gâlgâit de fond. Se găseau probabil undeva la limita câmpului de recepţie pentru transmisiile celulare.

— Cred că e un fel de infecţie, zise Quinton în cele din urmă. Nişte particule minuscule pe care nu le-am mai văzut niciodată. Proba era practic înecată în ele. Mărite foarte mult, nu seamănă cu niciunul dintre microorganismele cunoscute. Sunt ca nişte cutii cubice, nişte forme geometrice…

Pe Scully o trecu un fior la auzul vorbelor lui, care veneau ca un ecou a ceea ce le spusese Darrin Kennessy în tabăra naturiştilor.

— Aţi mai văzut vreodată aşa ceva, agent Scully? insistă medicul la telefon. Sunteţi şi dumneavoastră medic.

Scully îşi drese glasul.

— Va trebui să mai discutăm despre asta, domnule doctor. Lăsaţi-mi timp să vorbesc cu partenerul meu şi să facem o confruntare a datelor. Vă mulţumesc pentru informaţie.

Încheie convorbirea, iar apoi se uită la Mulder. După ce îi relată pe scurt conversaţia, acesta dădu din cap.

— Grozav s-au grăbit să scape de cadavrul paznicului. Până la ultima fărâmă.

Scully rămase gânditoare, ascultând mugetul oceanului ce se lovea de pietrele de la picioarele lor.

— Nu seamănă deloc cu modalitatea în care procedează CCM-ul. Fără o hârtie oficială de primire, fără să lase un număr de telefon pentru cazul în care doctorul Quinton ar putea veni cu informaţii noi.

Mulder îşi încheie nasturii hainei, apărându-se de frig.

— Scully, eu nu cred că a fost CCM-ul. Cred că e foarte posibil să fi fost acelaşi grup care a aranjat distrugerea Laboratoarelor DyMar, aruncând vina asupra unei grupări de activişti pentru drepturile animalelor.

— Mulder, ce motiv ar putea avea cineva pentru o asemenea măsură extremă?

— Ai auzit ce spunea fratele lui Kennessy. Cercetările în domeniul nanotehnologiei. Într-un fel sau altul, ceva a scăpat de sub control, poate o dată cu un animal de laborator, purtător a ceva extrem de periculos. Substanţa mucilaginoasă prelevată de la paznicul mort pare să fie identică cu ceea ce am văzut în sângele câinelui…

Scully îşi puse mâinile în şold, în timp ce vântul mării îi răvăşea părul roşcat.

— Mulder, cred că trebuie să localizăm câinele ăla, ca şi pe Patrice şi pe Jody Kennessy.

În spatele lor, Putina Diavolului erupse din nou cu un bubuit sonor. Stropii umplură aerul. Un grup de copii rezemaţi de balustradă, împreună cu părinţii lor, izbucniră în urale şi hohote de râs la vederea spectacolului. Nimeni nu

părea să le dea atenţie vânzătorului din rulotă, femeii cu cozi sau covoarelor ei ţesute de mână.

— Sunt de acord, Scully. Şi, judecind după ce spunea doctorul legist, s-ar putea să nu fim singurii pe urmele lor.

DOUĂZECI ŞI TREI

Ţinutul Tillamook
Coast Range, Oregon
Vineri, 10:47 a.m.

Ploaia rece cădea în şuvoaie, muindu-l din cap până în picioare, acoperind drumul şi totul împrejur – dar necazurile lui Jeremy Dorman erau mult mai mari decât un pic de vreme proastă. Lumea exterioară era în totalitate o informaţie inutilă pentru el, o amorţeală irelevantă. Pădurea de terminaţii nervoase dinăuntrul său îi oferea destulă suferinţă pentru a umple o lume întreagă.

Avea hainele şi pantofii plini de apă, pielea îi era cenuşie şi lipicioasă, dar acestea erau chestiuni minore pe lângă bătălia dezlănţuită între celulele care îl compuneau. Epiderma îi era acoperită cu un strat din lichidul purtător, în care mişunau nanomaşinile care se tot înmulţeau.

Muşchii îi tresăreau şi vibrau, dar el continua să salte picioarele, să facă paşi, să se deplaseze. Creierul lui Dorman era acum ca un simplu pasager în trupul lui. Trebuia să depună un efort conştient ca să îşi facă încheieturile să se îndoaie şi membrele să se mişte, ca un păpuşar care mânuieşte o marionetă nouă şi complicată, legat la ochi şi cu mănuşi groase în mâini.

O maşină trecu zgomotos pe lângă el, împroşcându-l cu apă. Roţile dădură de o băltoacă formată într-o adâncitură a drumului şi îl acoperiră cu apă rece de ploaie din cap până în picioare. Luminile roşii din coadă se aprinseră o secundă când şoferul realiză ce făcuse, dar apoi, într-un gest răutăcios, individul claxonă de câteva ori şi îşi văzu mai departe de drum.

Dorman continua să înainteze cu greu pe marginea noroioasă a şoselei, fără să-i pese. Se concentra asupra obiectivului. Drumul lung şi sinuos şerpuia peste coastele împădurite. Nu avea idee câţi kilometri străbătuse de când ieşise din Portland, dar spera să găsească o modalitate de deplasare mai rapidă. Nu avea bani şi oricum nu ar fi îndrăznit să închirieze o maşină, riscând să fie identificat. Nimeni nu ştia că era încă în viaţă şi dorea ca lucrurile să rămână aşa. Şi nici nu s-ar fi putut încrede în trupul rebel sau în simţurile înşelătoare ca să conducă…

Trecu pe lângă o mică staţie de cântărire a camioanelor, un adăpost cu o poartă şi o lumină roşie de oprire. Geamurile erau acoperite cu mici obloane

opace şi pe o pancartă care părea că stă acolo de câteva luni scria „Staţia de cântărire închisă”.

Trecând mai departe cu paşi greoi, Dorman se uită cu jind la adăpost. Neîncălzit, fără mâncare sau provizii, dar era măcar uscat. Tare ar fi dorit să se adăpostească de ploaie un timp, să doarmă… dar avea toate şansele să nu se mai trezească niciodată. Funia se apropia rapid de par.

Îşi continuă drumul. Într-o parte se întindea un câmp cultivat cu cartofi şi îmbibat cu apă, în timp ce de partea cealaltă a drumului era o mlaştină. Dorman se îndreptă către panta lină ce urca dealul.

Forme stranii, fantomatice îi străbăteau câmpul vizual, ca paraziţii de pe un ecran de televizor. Nanomaşinile din organismul său îi bruiau iarăşi nervii optici, reparându-i, îmbunătăţindu-i… sau poate doar jucându-se. De câteva zile nu mai distingea culorile.

Dorman îşi încleştă fălcile, simţind durerea în oase. Aproape că îi făcea plăcere – durerea reală, nu cea fantomatică, efectul secundar al invaziei maşinăriilor cu autoprogramare.

Grăbi pasul, atât de concentrat asupra faptului că trebuia să înainteze, încât nici măcar nu auzi huruitul tare al camionului care se apropia.

Vehiculul se auzea tot mai tare, un camion pe jumătate încărcat cu trunchiuri de brad, despuiaţi de coajă şi cu cea mai mare parte a ramurilor amputate. Dorman se răsuci să-l vadă, apoi se trase mai aproape de marginea drumului. Şoferul îi făcu semn cu farurile.

Dorman auzi motorul mârâind pe când şoferul schimba într-o viteză inferioară. Frânele pneumatice suspinară şi camionul se opri la nici zece metri în faţa lui Dorman.

Rămase locului, nevrând să-şi creadă ochilor, nevrând să creadă că putea avea un asemenea noroc. Omul ăsta era dispus să-l ia în maşină. Dorman se repezi spre el, cu apa pleoscăindu-i în pantofi. Îşi încrucişă braţele la piept.

Şoferul se aplecă peste scaunul din dreapta şi întredeschise portiera. Ploaia continua să cadă şiroaie, lipăind pe buştenii uzi, ridicându-se în aburi de pe radiatorul fierbinte.

Dorman apucă de clanţă şi deschise uşa. Ridică piciorul ca să-l pună pe treaptă, dar piciorul refuză să îl asculte. În fine, îşi recăpătă echilibrul şi se săltă în cabină. Era ud leoarcă, epuizat de oboseală, îngheţat.

— Mamă, da’ ştiu că arăţi ca naiba, zise şoferul.

Era scund şi grăsuliu, cu un păr blond-murdar şi ochi albaştri.

— Mă şi simt ca naiba, răspunse Dorman, mirat că glasul încă îl asculta atât de bine.

— Atunci simte-te ca naiba aici, la adăpost. Ai un loc unde te duci, sau cutreieri la întâmplare?
— Am un loc, spuse Dorman. Şi încerc să ajung la el.
— Poţi să mergi cu mine până la ieşirea de pe autostradă. Mă numesc Wayne, Wayne Hykaway.
Dorman se uită la el bănuitor. Nu voia să-şi dezvăluie identitatea.
— Pe mine mă cheamă… David, zise el.
Trinti portiera camionului şi, vârându-şi mâinile în buzunarele murate ale hainei zdrenţăroase, se ghemui, retrăgându-se în sine.
Hykaway îi întinsese mâna, pe care o retrase repede când văzu că Dorman nu avea nicio intenţie să i-o strângă.
Interiorul cabinei era călduţ şi umed. Radiatorul trimitea valuri de aer cald. Ştergătoarele baleiau într-un efort de a curăţa parbrizul. Radioul transmitea ştiri cu ajutorul boxelor mult prea scumpe, marcat de paraziţii recepţiei proaste din pădure.
Camionagiul se luptă cu schimbătorul, reuşind în cele din urmă să bage din nou în viteză. Cu un geamăt şi o trepidaţie a motorului, maşina cu buşteni porni în sus pe şoseaua udă în direcţia copacilor.
În timp ce prindeau viteză, Dorman nu se gândea decât că fiecare minut, fiecare kilometru îl apropiau tot mai mult de ţintă. Omul acesta nu avea habar ce risc îşi asumase, dar Dorman trebuia să se concentreze asupra obiectivului ultim, acela de a-i găsi pe Patrice şi pe Jody – şi câinele. Oricare ar fi fost preţul.
Dorman şedea retras, lipit de uşa cabinei, încercând să-şi ignore sentimentul de vinovăţie şi teama. Apa i se scurgea pe chip şi clipi ca să o scuture. Îşi ţinea ochii lipiţi pe parbriz, urmărind ştergătoarele ticăind încoace şi-ncolo. Încerca să se ţină cât mai departe de Wayne Hykaway. Nu îndrăznea să-l lase să-l atingă. Nu putea să îşi asume riscul pe care l-ar fi presupus descoperirea unui alt cadavru.
Amabilul şofer închise radioul şi încercă în zadar să închege o conversaţie, dar, când Dorman se dovedi reticent, continuă să vorbească de unul singur. Povesti despre cărţile pe care îi plăcea să le citească, despre pasiunea pentru tehnicile de relaxare *tai chi,* despre cum odată fusese instructor pentru o grupă de şomeri.
Hykaway ţinea o mână pe volanul camionului mamut, iar cu cealaltă umbla la comenzile ventilatorului, la încălzire. Când rămase fără subiecte de conversaţie dădu din nou drumul la radio, schimbă postul, iar apoi îl închise dezgustat.
Dorman se concentră asupra corpului său, întorcându-şi toate gândurile spre

interior. Îşi simţea pielea mâncându-l şi înţepându-l, iar excrescenţele musculare mişcându-se cu o voinţă proprie. Îşi strânse coatele pe lângă trup, simţind stofa udă a hainei, dar şi substanţa alunecoasă, mâzga purtătoare a nanomaşinilor ieşindu-i prin pori.

După cincisprezece minute de tăcere ca în transă, şoferul începu să-i arunce priviri piezişe, parcă întrebându-se ce fel de psihopat luase din prostie cu el în maşină.

Dorman îi evită privirea, cu ochii pe geamul lateral – şi în clipa aceea fu cuprins de un spasm. Respira şuierat printre dinţi. Simţi ceva zvâcnind pe sub piele, ca o cârtiţă care i se furişa printre coaste.

— Hei, te simţi bine? îl întrebă şoferul.

— Da, îi răspunse Dorman, smulgându-şi cuvintele din fundul gâtlejului.

Strânse tare, până când, în fine, reuşi să recapete controlul asupra sistemelor sale biologice. Trase adânc câteva guri de aer. În fine, spasmele trecură.

Îşi simţea însă organele interne mişcându-se în continuare, în căutarea libertăţii, pulsând în locuri unde mişcarea nu ar fi trebuit să fie posibilă. Înăuntrul lui era o adevărată furtună.

Wayne Hykaway îi aruncă o nouă privire, după care îşi întoarse iar atenţia asupra şoselei ude. Mâinile îi erau încleştate şi albe pe volan.

Dorman rămase aşezat în tăcere, ghemuit lângă sprijinul dur al portierei. În jurul lui, pe scaun, începuse să se adune o băltoacă de mâzgă.

Ştia că îşi putea pierde oricând din nou controlul. Cu fiecare ceas îi era tot mai greu…

DOUĂZECI ŞI PATRU

Magazinul General şi Galeriile de Artă La Max
Colvain, Oregon
Vineri, 12:01 p.m.

Deja obosită de condus, Scully se bucură că avea ocazia să oprească şi să mai întrebe câteva persoane dacă îi văzuseră pe Patrice şi pe Jody Kennessy.

Mulder şedea pe locul din dreapta, mestecând nişte biscuiţi cu brânză dintr-o pungă pe care o ţinea în poală şi punându-şi firimituri pe haină. Îşi vârî nasul în harta împăturită a statului Oregon.

— Nu găsesc oraşul ăsta pe hartă, spuse el. Colvain, Oregon. Scully parcă în faţa unei clădiri vechi de şindrilă, cu o firmă pictată de mână şi atârnată cu un lanţ de un stâlp, afară. *Magazinul General şi Galeriile de Artă La Max.*

— Mulder, am intrat în oraş şi tot nu pot să-l găsesc.

Pe uşa grea de stejar a magazinului stătea o reclamă la ţigările Morley; clopoţelul de deasupra uşii se auzi zglobiu când făcură primii paşi pe podeaua de lemn tare.

— Era absolut normal să aibă şi clopoţel, constată Mulder, uitându-se în sus.

Răcitoare şi frigidere vechi, în stilul anilor ’50 – emailate, cu accesorii cromate – conţineau mai multe feluri de carne, sticle cu băuturi răcoritoare şi semipreparate congelate. În cutii, în jurul casei, stăteau trabucuri uriaşe Slim Jim şi o varietate aparent infinită de cărnuri afumate.

Pe umeraşe, alături de rafturile pline cu mărunţişuri, erau atârnate tricouri de bumbac. Mărunţişurile erau în majoritate făcute din lemn aromat de cedru şi pictate cu zicători isteţe despre vremea ploioasă din Oregon. Paharele cât un degetar, suporturile pentru tacâmuri, cărţile de joc şi inelele pentru chei completau lista sortimentelor.

Scully descoperi câteva acuarele simple agăţate strâmb pe peretele îndepărtat, deasupra frigiderului cu bere; etichetele cu preţurile atârnau de ramele aurii.

— Mă întreb dacă există vreo lege prin care fiecare oraş să fie obligat să aibă un anumit număr de galerii de artă, spuse.

În spatele casei de marcat, o femeie în vârstă şedea baricadată după stativele cu ziare şi suporturile de sârmă pentru gumă de mestecat, bomboane şi dropsuri cu mentă. Avea părul vopsit într-o nuanţă ţipătoare de roşii şi ochelari cu lentile groase, mânjite de amprente. Citea o revistă de scandal cu colţurile bine

îndoite, cu titluri ca; *Yeti apare în New Jersey, Extratereştrii în stadiu embrionar congelaţi în centrele guvernamentale* sau chiar *Cultul canibalismului în Arkansas.*

Mulder aruncă un ochi peste titluri şi săltă din sprâncene către Scully. Femeia cu păr roşu îi privi peste marginea ochelarilor.

— Pot să vă ajut cu ceva? Vreţi o hartă, sau ceva de băut?

Mulder îşi scoase legitimaţia şi insigna.

— Suntem agenţi federali. Poate ne îndrumaţi până la o cabană de pe-aici, prin apropiere, proprietatea unui domn Darrin Kennessy.

Scully produse mult vânturatele fotografii ale familiei Kennessy şi le întinse pe tejghea. Femeia închise iute revista şi o vârî lângă casa de marcat. Prin ochelarii murdari se uită în jos la poze.

— Îi căutăm pe aceştia doi, zise Scully, fără alte amănunte. Jody Kennessy surâdea optimist din fotografie, dar chipul îi era palid şi tras, părul îi căzuse aproape cu totul, iar pielea îi era cenuşie, bolnăvicioasă, după tratamentele chimice şi cu radiaţii.

Femeia îşi scoase ochelarii, îi şterse cu o batistă de hârtie, apoi îi puse la loc pe nas.

— Da, cred că i-am văzut. Cel puţin pe ea. E aici de o săptămână sau două.

Mulder ciuli urechile.

— Da, cam asta e perioada despre care vorbim.

Scully se apleacă uşor înainte, incapabilă să se abţină de la a-i spune femeii prea multe, pentru a obţine ajutorul ei.

— Băiatul e grav bolnav. E pe moarte, are leucemie. Are nevoie de tratament imediat. S-ar putea ca starea lui să se fi înrăutăţit considerabil de când a făcut fotografia asta.

Femeia se uită încă o dată la imaginea lui Jody.

— Păi atunci s-ar putea să mă înşel, spuse ea. Dacă îmi amintesc eu bine, băiatul pe care l-am văzut cu doamna asta părea perfect sănătos. S-ar putea să stea în cabana lui Kennessy. E goală de mai multă vreme.

Femeia se lăsă pe spate în scaunul care scârţâi metalic. Îşi împinse ochelarii mai sus pe nas.

— Pe-aici nu se-ntâmplă prea multe fără să aflăm.

— Ne-aţi putea îndruma spre cabană, doamnă? repetă Scully. Femeia cu părul roşu scoase un pix, dar nu se osteni să scrie indicaţiile.

— Vă întoarceţi vreo zece, unsprezece kilometri şi o luaţi pe un drum care se cheamă Aleea Locust Springs, mergeţi vreo jumate de kilometru şi o luaţi la stânga pe un drum forestier – a treia potecă pe dreapta.

Îşi pipăi şiragul de perle false.
— E cel mai bun lucru pe care l-am aflat până acum, spuse Scully încet, privindu-şi partenerul.
Gândul că îl va putea salva pe Jody Kennessy, că îl va putea ajuta în starea de slăbiciune în care se afla îi dădea puteri noi.
Ca agent FBI, Scully ar fi trebuit să îşi păstreze judecata limpede şi să nu se implice emoţional într-un caz, pentru ca să nu-i fie influenţată obiectivitatea. În cazul acesta însă nu se putea abţine. Ea şi Jody stăteau sub aceeaşi umbră a cancerului, iar legătura ei cu copilul pe care nu-l văzuse niciodată era prea puternică. Dorinţa de a-l ajuta era mult mai puternică decât anticipase Scully atunci când, împreună cu Mulder, părăsise Washingtonul pentru a investiga incendiul de la DyMar.
Clopoţelul de la uşă se auzi din nou şi înăuntru îşi făcu apariţia cu paşi mari un agent din poliţia statală, călcând cu cizmele grele pe podelele uzate ale magazinului general. Scully privi peste umăr la bărbatul care se îndreptă cu mişcări lejere spre răcitorul cu băuturi răcoritoare şi apucă o sticlă mare cu suc de portocale.
— Ca de obicei, Jared? strigă femeia de la casă, bătând deja.
— Crezi c-o să mai schimb acum, Maxie? răspunse el, iar ea îi azvârli un pachet de biscuiţi coloraţi artificial de pe standul cu gustări.
Poliţistul înclină politicos din cap în direcţia lui Mulder şi a lui Scully, observând atât fotografia, cât şi legitimaţia lui Mulder.
— Pot să vă ajut cu ceva?
— Suntem agenţi federali, domnule.
Ridică fotografiile pentru a i le arăta şi a-i cere ajutorul. Dacă i-ar putea escorta până la cabana izolată unde Patrice sau Jody erau poate ţinuţi prizonieri – brusc însă, aparatul de recepţie de la brâul lui Jared cârâi.
Vocea dispecerului se auzi alarmată, dar limpede şi profesională.
— Jared, răspunde, te rog. Avem un caz urgent. Un motociclist a găsit un cadavru pe autostradă, la aproape un kilometru de proprietatea lui Doyle.
Poliţistul înşfăcă aparatul.
— Sunt Penwick, spuse el. Cum adică un cadavru? În ce stare?
— Un şofer de camion, răspunse dispecerul. Trailerul cu buşteni e pe jumătate ieşit de pe drum. Tipul era căzut peste volan şi… ce să mai zic, e ciudat. Nu seamănă cu niciun alt accident pe care l-am văzut până acum.
Mulder îi aruncă o privire iute lui Scully, intrigat. Amândoi înţelegeau că totul suna foarte asemănător cu cazul lor.
— Tu ia-o înainte, Scully. Eu pot să merg la locul accidentului împreună cu

agentul… ăă, Penwick aici de faţă şi să arunc o privire. Dacă nu e nimic interesant, o să-l rog să mă aducă la cabană după tine.

Nedorind să se despartă de el, dar înţelegând că trebuia să investigheze ambele situaţii cât mai rapid cu putinţă, Scully dădu din cap.

— Ai grijă să iei toate măsurile de precauţie.

— Le iau, Scully.

Mulder se repezi la uşă.

Clopoţelul sună la ieşirea poliţistului, care strângea pachetul de biscuiţi şi sticla cu suc de portocale într-o mână, în timp ce confirma mesajul în aparatul de emisie. Strigă peste umăr:

— Pune-mi-le în cont, Maxie, îţi plătesc mai încolo!

Scully se grăbi pe urmele lor, lăsând uşa să se închidă cu un clinchet în spatele ei. Mulder şi poliţistul alergau către maşina parcată pieziş în faţa magazinului general.

Mulder îi strigă:

— Tu vezi dacă poţi să dai de ei. Află tot ce poţi. Te sun pe telefonul mobil.

Cele două portiere ale automobilului se trântiră şi poliţistul întoarse împroşcând cu pietriş şi porni pe şosea cu luminile roşii pâlpâind.

Scully se întoarse la maşina închiriată, scoţându-şi cheile. Privind în jos la aparatul de pe scaunul maşinii, constată nemulţumită că telefonul nu funcţiona. Erau din nou în afara câmpului activ.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Cabana familiei Kennessy
Coast Range, Oregon
Vineri, 12:58 p.m.

În faţa cabanei, Vader lătra. Se ridică şi începu să măsoare veranda, emiţând un mârâit gros din gâtlej.

Patrice îşi încordă atenţia şi se grăbi spre perdelele de dantelă. Gura i se uscă instantaneu. Îl avea pe Vader de doisprezece ani şi ştia că de data aceasta nu era un lătrat în joacă, după veveriţe.

De data aceasta câinele lătra ca să o avertizeze. Se aşteptase la această clipă. Se temuse de ea.

Afară, copacii ce mărgineau poiana se înălţau întunecaţi, acoperind claustrofobic dealurile care îi protejau. Trunchiurile aspre parcă se apropiaseră pe tăcute, ca o armată implacabilă… cum îşi închipuia că fusese gloata care înconjurase laboratorul.

Poiana acoperită cu iarbă şi plină de buruieni vălurea în boarea uşoară, încărcată cu umezeală în urma ultimelor ploi. Pe vremuri considerase că pajiştea era frumoasă, locul desăvârşit pentru a pune în cea mai bună lumină cabana – un loc superb, spusese Darrin, iar ea îi împărtăşise entuziasmul.

Acum însă, spaţiul deschis o făcea să se simtă expusă şi vulnerabilă.

Vader latră iar, apropiindu-se de marginea verandei, cu botul îndreptat către poteca ce se pierdea în pădure. Nările negre îi fremătau.

— Ce e, mami? întrebă Jody.

După expresia trasă de pe faţa lui, îşi dădea seama că îi era la fel de teamă ca şi ei. Îl instruise bine în ultimele două săptămâni.

— Vine cineva, spuse ea.

Adunându-şi tot curajul, stinse luminile în casă, lăsă perdelele să cadă peste ferestre şi deschise uşa, ieşind la pândă pe verandă. Se refugiaseră aici, dar o făcuseră fără niciun fel de pregătire. Fusese nevoită să mizeze pe această ascunzătoare, căci nu avea cu ea nicio puşcă, niciun fel de altă armă. Scotocise prin cabană, dar Darrin nu era adeptul armelor. Nu avea decât mâinile goale şi propria ei inventivitate. Vader se uită la ea peste umăr, apoi se întoarse iar spre potecă.

Jody se lipi de ea, încercând să vadă, dar îl împinse înapoi înăuntru.

— Mami, protestă el indignat, dar ea îl mustră cu degetul, afişând o expresie dură.

Copilul dădu repede înapoi.

Instinctul protector matern o copleşea ca un drog. Fusese neajutorată în faţa cancerului, fusese neajutorată atunci când tatăl lui fusese omorât de necunoscuţi din umbră care se pretindeau a fi activişti, aceiaşi oameni care le înregistrau convorbirile telefonice, care îi urmăreau şi care poate şi acum le luaseră urma. Dar acţionase pentru a-şi pune fiul în siguranţă şi până acum îl ţinuse în viaţă. Patrice Kennessy nu intenţiona să se lase acum păgubaşă.

Printre copaci apăru o siluetă care cobora pe jos poteca mărginită de pinii întunecaţi şi care se apropia având ca ţintă evidentă cabana.

Patrice nu mai avea timp să fugă.

Îl adusese pe Jody în sălbăticia regiunii de coastă tocmai datorită numărului mare de naturişti, de secte religioase sau extremiste – care toate ştiau cum să facă să fie lăsate în pace.

Fratele lui David însuşi intrase într-un asemenea grup, abandonând chiar şi această cabană pentru a găsi o izolare mai profundă, dar ea nu îndrăznise să îl caute pe Darrin şi să-i ceară protecţie. Cei care se aflau pe urmele lor se vor gândi la fratele lui David. Trebuia să facă lucruri la care ei nu se aşteptau.

Acum mintea îi lucra febril, încercând să revadă şi cea mai mică greşeală pe care o putuse face pentru a indica urmăritorilor unde se aflau ea şi Jody. Îşi aminti brusc că ultima dată când intrase într-un magazin alimentar văzuse pe pagina întâi a unui ziar din Oregon o fotografie a ruinelor incendiate, înconjurate cu gard, ale Laboratoarelor DyMar.

Surprinsă, tresărise şi făcuse un efort să îşi păstreze cumpătul, stând cu cumpărăturile în braţe în faţa ghidurilor TV, a bucăţilor de pastramă de vacă şi a rafturilor cu dulciuri. Femeia în vârstă, cu părul şocant de roşu, o privise din spatele ochelarilor cu lentile murdare. Nimeni, insistă Patrice faţă de ea însăşi, nu putea lega o asemenea coincidenţă şi nu va ţine minte o femeie care călătorea singură, împreună cu fiul ei în vârstă de doisprezece ani, nimeni nu putea stabili o legătură între asemenea detalii.

Dar femeia o măsurase prea insistent…

— Cine e, mami? întrebă Jody în şoaptă de lângă căminul rece. Vezi ceva?

Patrice se bucura acum că în dimineaţa aceea nu făcuse focul, căci fuiorul de fum alb-cenuşiu i-ar fi dat de gol şi mai tare.

Aveau un plan pentru o astfel de împrejurare, conform căruia amândoi trebuia să încerce să se strecoare nevăzuţi şi să se piardă printre copaci, ascunzându-se în munţii acoperiţi cu păduri. Dar nepoftitul îi luase pe nepregătite. Venise pe

jos, netrădat de zgomotul motorului. Acum niciunul dintre ei nu mai avea timp să fugă.

— Jody, tu stai aici. Ia-l pe Vader, duceţi-vă la uşa din dos şi rămâneţi acolo. Fii gata să fugi în pădure dacă trebuie, dar deocamdată aşteaptă.

Băiatul clipi spre ea, speriat.

— Dar nu pot să te las aici, mami.

— O să încerc să câştig un pic de timp pentru ca tu să ai un avans. Dacă nu ne vor răul, atunci nu ai de ce să te temi.

Chipul i se împietri, iar Jody roşi, pricepând ce voia să spună.

Patrice se întoarse la uşă, mijindu-şi ochii.

— Stai la adăpost şi aşteaptă până vine clipa potrivită.

Cu o expresie întunecată pe faţă, îşi încrucişă braţele la piept, aşteptând pe verandă apropierea oaspetelui. Groaza şi nevoia de a acţiona repede aproape o paralizau. Era clipa confruntării de care se temuse încă de când primise telefonul disperat al lui David.

Silueta era a unui bărbat cu umeri largi, care umbla şchiopătând greoi. Arăta de parcă trecuse pe jos printr-o spălătorie de maşini, ținând în braţe nişte canistre cu ulei deschise. Se îndreptă clătinându-se spre cabană, dar încremeni locului zărind-o pe verandă.

Vader mârâi.

Chiar şi de la distanţă, Patrice simţi privirea întunecată oprindu-se asupra ei, ochii care se înfipseseră în ochii ei. Se schimbase, trăsăturile feţei îi erau distorsionate – dar îl recunoscu. Simţi un val de uşurare, o senzaţie pe care nu o trăise de o bucată bună de vreme. În sfârşit, un prieten.

— Jeremy, spuse ea cu un suspin. Jeremy Dorman.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Cabana familiei Kennessy
Oregon Coast Range
Vineri, 1:14 p.m.

— Patrice! exclamă Dorman cu o voce răguşită, apoi se îndreptă spre ea cu pas accelerat, oarecum ameninţător.

Patrice cumpărase de câteva ori ziare de la automatele nesupravegheate de prin colţurile mai întunecoase şi citise că partenerul soţului ei murise la rândul său în focul de la DyMar, ucis de cei care aveau interesul să împiedice cercetările lui David în domeniul nanotehnologiei să ajungă la urechile publicului.

— Jeremy, te urmăresc şi pe tine? Cum de-ai scăpat?

Faptul că Jeremy Dorman fugise într-un fel sau altul îi dădu pentru o secundă speranţa că şi David supravieţuise. Era însă un gând pe care nu reuşea să-l prindă, care îi aluneca printre degetele minţii. Avea pentru el mii de întrebări, dar mai mult decât orice altceva se bucura să vadă un chip cunoscut, chipul cuiva care îi împărtăşea nenorocirea…

Ceva era însă în neregulă cu prezenţa lui Jeremy aici. Ştiuse să îi caute, pe ea şi pe Jody, la cabană. Patrice ştia că David vorbea mai mult decât ar fi trebuit. Nici măcar ascunzătoarea secretă a fratelui lui probabil că nu rămăsese prea multă vreme o taină, după orele îndelungate de conversaţie banală în laborator între David şi Jeremy.

Brusc o cuprinse îngrijorarea.

— Eşti urmărit? Dacă vin după noi aici, nu avem nicio armă…

— Patrice, o întrerupse el, sunt disperat. Te rog, ajută-mă. Înghiţi în sec… şi gâtlejul continuă să i se mişte mult după ce ar fi fost normal să se oprească.

— Trebuie să intru.

De aproape, bărbatul musculos părea foarte bolnav, aproape incapabil să se mai mişte, parcă afectat de o mie de suferinţe. Pielea lui avea un aspect straniu, umed – şi asta nu numai datorită umezelii din aer, ci era alunecos cumva. Ca o mâzgă.

— Jeremy, ce ţi s-a întâmplat?

Arătă spre uşă, întrebându-se de ce nu se simţea în largul ei. Dorman petrecuse mult timp cu familia, în special după ce Darrin abandonase

cercetarea şi se refugiase în tabăra naturiştilor.
— Arăţi îngrozitor.
— Am să-ţi spun multe, dar nu prea am timp. Uită-te la mine şi la felul în care arăt. E foarte important… Aveţi şi câinele aici?
Patrice rămase încremenită în loc; nu putu să facă mai mult decât să păşească înainte şi să apuce balustrada umedă, acoperită cu muşchi. De ce îl interesa Vader, ascuns înăuntru, împreună cu Jody? Chiar dacă era vorba despre Jeremy, Jeremy Dorman, tot simţea nevoia să fie prudentă.
— Vreau câteva răspunsuri mai întâi, îi spuse ea, fără să se clintească de pe verandă.
El se opri în loc, nesigur.
— Cum se face că ai supravieţuit incendiului de la DyMar? Cu toţii am crezut că ai murit.
— Ar fi trebuit să mor şi eu acolo, spuse Dorman cu voce grea.
— Cum adică ar fi trebuit să mori şi tu? La telefon, ultima data când m-a sunat, David mi-a spus că protestul de la DyMar era o înscenare şi că până la urmă nu avea nimic de-a face cu drepturile animalelor.
Ochii negri, cu pleoape grele ai lui Dorman o străpungeau.
— Am fost trădat, la fel ca şi David.
Făcu încă doi paşi, trăgându-se mai aproape.
— Cum adică?
După toate prin câte trecuse, lui Patrice i se părea că orice putea suna acum credibil.
Dorman dădu din cap.
— Aveau ordin să nu supravieţuiască nimeni, să nu rămână nicio însemnare a cercetărilor noastre asupra nanotehnologiei. Doar cenuşa.
Patrice rămase pe loc, arătându-i că nu dorea ca el să se apropie.
— David mi-a spus că totul se juca la un nivel guvernamental mult mai înalt decât crezuse el. Nu l-am crezut până nu m-am întors acasă, unde am găsit totul cu fundul în sus.
Dorman se opri clătinându-se la vreo trei metri de verandă, între buruienile de pe pajişte. Părăsi drumul pentru maşini şi o apucă pe poteca bătătorită care ducea până la uşa cabanei.
— Iar acum ştii că sunt pe urmele tale. Putem să ne ajutăm unul pe celălalt. Dar am nevoie de Vader. În sângele lui se află prototipurile stabile.
— Prototipuri? Ce tot spui?
— Prototipurile nanotehnologiei. Eu am fost nevoit să folosesc unele dintr-o generaţie mai veche, mai puţin perfecţionate, probe de la animalele mici de

laborator, dar care au manifestări… şocante. Numai că nu am avut de ales. Laboratorul luase foc, totul ardea. Ar fi trebuit să fiu lăsat să scap, dar aceasta a fost singura modalitate prin care puteam supravieţui – spuse el, privind-o rugător, apoi îşi cobori vocea. Dar nu funcţionează aşa cum ar fi trebuit. Cu sângele lui Vader, mai am o şansă să le reprogramez pentru mine.

Mintea lui Patrice era un vârtej. Ştiuse la ce lucra David şi bănuise că ceva era în neregulă cu labradorul negru.

— Unde-i Jody? întrebă Dorman, uitându-se dincolo de ea, prin perdele sau pe uşa pe jumătate deschisă.

— Hei, Jody, ieşi afară! E-n regulă!

Jody îl privise întotdeauna pe Dorman ca pe un prieten al tatălui său, un unchi-surogat – mai ales după plecarea lui Darrin. Jucau împreună jocuri video; Jeremy era probabil unicul adult care ştia la fel de multe despre Nintendo 64 ca şi Jody însuşi. Făceau schimb de informaţii şi de tehnici pentru *Wave Race, Mortal Combat Trilogy şi Shadows of the Empire.*

Înainte ca Patrice să se poată aduna şi înţelege exact cum stăteau lucrurile, Jody smuci uşa cabanei, însoţit de câinele negru.

— Jeremy!

Încântat, uşurat, Dorman îl zări pe Vader, dar câinele îl fixă dezvelindu-şi colţii. Mârâitul gros suna ca un ferăstrău electric în gâtlejul lui, de parcă Vader ar fi avut o socoteala veche cu Dorman.

Acesta însă nu-i dădea atenţie. El se uita la Jody – Jody sănătos – şi era uluit. Pielea pe chipul lui Dorman se tulbură, mişcându-se. Se crispă, obligând-o să revină la forma iniţială.

— Jody, te-ai… te-ai vindecat de cancer.

— E o minune, interveni îngheţat Patrice. O revenire spontană.

Expresia lacomă de pe chipul straniu, lucios al lui Dorman îi produse un nod în stomac.

— Nu, nu e o revenire spontană, nu-i aşa, Jody? Dumnezeule mare, le ai şi tu.

Pălind, copilul făcu un pas înapoi.

— Ştiu ce ţi-a făcut tatăl tău.

Dintr-un motiv sau altul, stătea cu privirile aţintite asupra lui Jody şi a câinelui.

Derutată, Patrice se uită la Jody, iar apoi, într-o fracţiune de secundă încărcată de teroare, înţelese proporţiile actului lui David, riscurile pe care şi le asumase, adevăratul motiv pentru care cercetările îl înfricoşaseră atât de tare pe Darrin. Starea bună a lui Jody nu se datora uneia dintre revenirile periodice. Toată munca lui David, devotamentul lui nebunesc, toate dăduseră roade până la

urmă. Descoperise leacul cancerului, fără să-i spună lui Patrice.

Dar, în spaţiul unei singure răsuflări, bucuria şi uşurarea incredibile îi fură întunecate de teama faţă de Jeremy Dorman. Teama pe care i-o stârneau privirile lacome pe care i le arunca lui Jody, trăsăturile lui anormal de mobile, controlul pe care părea să-l piardă.

— E chiar mai bine decât Vader, spuse Dorman cu ochii negri cuprinşi de flăcări, cu o privire stranie. Nu am nevoie decât de o probă de sânge de la fiul tău, Patrice. Doar puţin sânge. Nu mult.

Şocată şi dezorientată, Patrice se crispă, dar rămase locului pe verandă, fără să se mişte. Nu avea de gând să lasă pe nimeni să se atingă de fiul ei.

— Din sângele lui? Ce Dumnezeu…

— N-am timp să-ţi explic, Patrice. N-am ştiut că or să-l omoare pe David. Ştiam că vor să regizeze protestul şi să dea foc laboratorului, dar credeam că intenţionează să îl mute într-un loc mai retras.

Chipul i se contorsionă de furie.

— Urma ca eu să fiu cercetător principal în noul centru, dar au încercat să mă omoare şi pe mine!

Patrice simţea că mintea i-o lua razna; percepţia asupra realităţii îi era asaltată din prea multe părţi în acelaşi timp.

— Ştiai că vor să dea foc laboratorului? Ai făcut parte din conspiraţie.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Totul ar fi trebuit să rămână sub control. Şi pe mine m-au minţit.

— Ai lăsat ca David să fie ucis, ticălosule. Râvneai la gloria lui, la rezultatele muncii lui.

— Patrice… Jody, am să mor dacă nu mă ajutaţi. Acum, imediat.

Dorman se repezi în direcţia verandei, dar Patrice îi blocă drumul.

— Jody, treci înăuntru, acum. Nu putem avea încredere în el. L-a trădat pe tata.

Glasul îi era rece ca gheaţa, iar băiatul era deja speriat. Se întoarse iute ca să-i dea ascultare.

Dorman se opri la nici doi metri depărtare, ţintuind-o cu privirea.

— Nu face una ca asta. Nu înţelegi.

— Înţeleg că trebuie să îmi apăr fiul, după toate prin câte a trecut. Probabil că tot pentru oamenii aceia lucrezi, pentru cei care ne vânează. N-am să te las să te apropii de el.

Cu pumnii strânşi pe lângă ea, era gata să-l sfâşie în bucăţi cu mâinile goale.

— Jody, du-te şi ascunde-te în pădure! Ştii unde, acolo unde-am vorbit! strigă ea prin uşa întredeschisă. Hai, du-te!

Ceva se mişcă în pieptul lui Dorman. Acesta se ghemui, acoperindu-şi stomacul şi coastele. În fine, se ridică, cu ochii sticloşi şi înecaţi de panică.

— Nu… mai pot… aştepta, Patrice.

Se balansă, apropiindu-se.

Uşa din spate a cabanei se trânti. Jody fugise drept spre pădure. În sinea ei, Patrice îi mulţumi că nu stătuse să se contrazică. Se temuse că îi va lua partea lui Dorman, încercând să îl ajute.

Vader ocoli casa în salturi, pe urmele lui Jody, lătrând.

Fără a o lua în seamă pe Patrice, Dorman se întoarse către spatele casei.

— Jody, vino încoace, băiete!

Dezlipindu-se de verandă, dădu ocol cabanei pe o latură.

Patrice simţi un urlet animalic adunându-i-se în gâtlej.

— Lasă-mi copilul în pace!

Dorman se răsuci, scoţând un pistol din buzunarul pantalonilor. Îl apucă cu mâini tremurânde, ţinându-l în faţa ochilor ei uimiţi.

— Nu ştii ce faci, Patrice, spuse el. Habar n-ai ce se petrece. Aş putea pur şi simplu să împuşc câinele sau pe Jody, ca să fac rost de sângele de care am nevoie. Poate că aşa ar fi cel mai uşor până la urmă.

Controlul muscular pe care îl exercita era însă sporadic, în aşa fel încât nu putea ţine arma îndreptată constant asupra ei. Oricum, Patrice nu credea că o să împuşte pe cineva. Nu Jeremy Dorman.

Cu un strigăt, sări peste balustrada verandei, aruncându-se asupra lui, pregătită de luptă.

La vederea ei, Dorman se trase înapoi cu o expresie de groază întipărită pe chip.

— Nu! Nu mă atinge!

Dar ea se repezi peste el, smulgându-i pistolul din mână şi doborându-l la pământ.

— Jody, fugi! Nu te opri! strigă ea.

Dorman dădea din mâini şi din picioare, zvârcolindu-se, încercând să o îndepărteze de el.

— Nu, Patrice! Dă-te la o parte! Nu te apropia de mine!

Dar ea se lupta cu ghearele, cu pumnii. Pielea lui era umedă şi alunecoasă…

Fără o vorbă, Jody şi câinele o rupseră la fugă spre pădure.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Cabana familiei Kennessy
Vineri, 1:26 p.m.

Copacii deşi îşi întindeau ghearele spre el. Ramurile îi zgâriau faţa, îl trăgeau de păr, îi agăţau cămaşa – dar Jody continua să alerge. Ultimele cuvinte pe care le auzise fuseseră strigătul disperat al mamei sale: „Jody, fugi! Nu te opri!”

În ultimele două săptămâni Patrice îi băgase adânc spaima în suflet. Făcuseră planuri pentru tot felul de situaţii. Jody ştia foarte bine că pe urmele lui se aflau oameni puternici şi de temut. Cineva îi trădase tatăl şi dăduse foc centrului de cercetări.

El şi mama fugiseră în noapte, dormind în maşina parcată la marginea drumului, oprind când într-un loc, când în altul, până ajunseseră la cabană. Mama îi repetase de multe ori că nu trebuia să aibă încredere în nimeni – iar acum părea că până şi Jeremy Dorman intra în această categorie. Jeremy, care îi fusese ca un unchi, care se juca cu el ori de câte ori el şi tatăl lui se puteau smulge de la lucru.

Acum Jody nu mai gândea; nu făcea decât să reacţioneze. O rupse la fugă pe uşa din spate, traversând poiana, spre pădure. Vader se repezi printre copaci înaintea lui, lătrând, parcă deschizându-i drumul.

Cabana rămânea iute în urmă, iar Jody coti brusc la stânga, urcând dealul. Sări peste un trunchi de copac căzut, strivind crengi rupte şi făcându-şi loc printre tufele dese, ţepoase. Vârfurile pantofilor i se agăţau în tulpini de iederă, dar Jody continuă să alerge împiedicat.

În ultimele câteva săptămâni explorase pădurile acestea. Mama îl supraveghease îndeaproape, ca să fie sigură că nu dădea de bucluc sau că nu se rătăcea, dar Jody îşi găsise timp să cerceteze pe sub copaci. Ştia încotro trebuia să se îndrepte şi cum putea scăpa de urmăritori. Ştia pe unde mergea. Cunoştea câteva locuri tainice în pădure, dar nu-şi amintea niciunul destul de bun, sau de sigur. Mama îi poruncise să nu se oprească şi nu putea să nu o asculte.

Dacă o să câştig un pic de timp, o să-ţi dau un avans, îi spusese.

— Jody, stai!

* * *

Era glasul lui Jeremy Dorman, în care se auzea însă ceva straniu, sugrumat.

— Hei, Jody, nu-i nimic. Nu-ţi fac nimic.

Jody ezită, apoi îşi continuă goana. Vader lătră tare, trecând pe sub un alt trunchi căzut, iar pe urmă urcă în salturi o pantă. Jody îl urmă împiedicându-se.

— Vino-ncoace, băiete. Vreau să vorbesc cu tine! strigă Dorman din apropierea cabanei.

Jody ştia că abia intrase în pădure, în urmărirea lui.

Se opri o clipă, gâfâind. Încheieturile încă îl furnicau din când în când în mod ciudat, ca şi cum ar fi avut părţi ale corpului amorţite – dar disconfortul nu era nimic pe lângă ceea ce trăise înainte, când leucemia era în stadiul ei cel mai rău, când ar fi vrut din tot sufletul să moară numai ca să scape de durerile care îl străpungeau până în adâncul oaselor. Acum se simţea destul de sănătos pentru a duce la capăt efortul acesta – dar nu dorea să o ţină aşa prea mult. Pielea îl furnica şi sudoarea îi înţepa spinarea şi gâtul.

Îl auzi pe Dorman prăvălindu-se printre copaci, rupând crengi, alarmant de aproape. Cum de se putuse mişca atât de repede?

— Mama vrea să te vadă. E jos, la cabană.

Jody îşi dădu drumul în jos pe o pantă, într-o mică râpă unde, peste bolovani şi ramuri rupte, se strecura un pârâu. Cu două zile în urmă, în joacă, ţopăise de pe o piatră pe un trunchi de copac, apoi pe o bucată de pământ acoperită cu muşchi, traversând pârâul şi încercând să nu cadă. Acum o rupse la goană cât îl ţineau picioarele. Pe la jumătate, alunecă pe un pietroi acoperit cu muşchi şi piciorul drept îi intră în apa rece ca gheaţa care susura între maluri.

Ţipă înăbuşit, luat prin surprindere, îşi smulse piciorul ud leoarcă din apă şi îşi continuă traversarea. Mama îl prevenise mereu să nu se ude la picioare… acum însă Jody ştia că fuga era mult mai importantă decât orice altceva şi îi permitea orice fel de risc.

Dorman strigă iar:

— Jody, vino-ncoace!

Era ceva mai supărat, cuvintele păreau mai aspre.

— Hai, vino, te rog. Numai tu mă poţi ajuta. Haide, Jody, te implor!

Cu pantoful plin de apă, Jody urcă la loc malul. Inspira adânc ca să poată să fugă în continuare. Apucându-se de o ramură de brad şi umplându-se pe mâini de răşină lipicioasă, ieşi din râpă pe un teren ceva mai plat, ca să o ia din nou la goană.

Într-o parte avea o cicatrice care îi trimitea junghiuri ascuţite spre rinichi şi stomac, dar îşi apăsă locul dureros cu palma, ca să-şi continue fuga. Nu înţelegea ce se petrecea, dar se încredea în temerile sale şi în avertismentele mamei. Se jură să nu se lase prins de Jeremy Dorman.

Se opri gâfâind lângă un copac, aşteptând să îşi audă urmăritorul.

În josul pantei, de partea cealaltă a pârâului, zări silueta masivă a lui Jeremy Dorman, în cămaşa lui zdrenţuită. În ciuda distanţei, prin penumbra pădurii, ochii li se întâlniră.

La vederea străinului care îl privea din spatele ochilor lui Jeremy, Jody o rupse la goană cu puteri îndoite. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar respiraţia îi ieşea întretăiat. Se aruncă printre tufele ale căror gheare îl trăgeau înapoi. În urma lui, Dorman trecea fără greutate prin ele.

Jody urcă un deal, alunecând pe frunzele umede. Ştia că nu va putea face acest incredibil efort la nesfxrşit. Dorman nu părea să îşi încetinească urmărirea.

Se azvârli într-o mică râpă, îngroşată cu frunze moarte şi bolovani acoperiţi cu licheni. Copacii şi umbrele erau destul de dese în jurul lui pentru ca să ştie că Dorman nu-l putea vedea şi profită de ocazie pentru a se strecura într-o vizuină umedă de animal, între un ciot putrezit şi un pietroi crăpat. Crenguţele, viţele şi tufele mai mici trosniră sub el.

Încremeni în tăcere; plămânii stăteau să-i plesnească, pulsul i-o luase razna. Ascultă, aşteptând să audă apropierea celuilalt. Nu mai ştia nimic despre mama sa şi se temea să nu fie rănită, la cabană. Ce-i făcuse Dorman, ce sacrificiu făcuse pentru ca el să poată scăpa?

Paşi grei scrâşniră pe solul pădurii, dar Dorman încetase să strige. Jody îşi amintea jocurile de urmărire din sistemul Nintendo, îşi amintea cursele pe viaţă şi pe moarte prin păduri sau tărâmuri îndepărtate.

Dar aceasta era realitatea, iar în joc se afla mult mai mult decât numărul cel mai mare de puncte.

Dorman se apropia din ce în ce mai mult, dând la o parte tufe, scotocind prin ierburile pădurii. Jody stătea într-o tăcere tensionată, rugându-se ca ascunzătoarea să îi rămână nedescoperită.

Vader lătră în depărtare, iar Dorman se întrerupse, apoi schimbă direcţia. Jody profită de ocazie şi încercă să fugă, dar, pe când dădea la o parte una dintre ramurile căzute, împinse un buştean care stătea înr-un echilibru precar peste frunzele uscate.

Dorman încremeni din nou, după care se repezi spre ascunzătoarea lui Jody.

Băiatul trecu din nou aplecându-se pe sub trunchiul de copac, sări până la piatra alunecoasă şi ieşi în partea opusă a râpei. Se ridică şi o rupse iar la goană, ţinând capul plecat, împingând crengile din cale, în timp ce Dorman striga după el, luptându-se cu tufişurile. Jody riscă o privire peste umăr, ca să vadă cât de mult se apropiase de el urmăritorul.

Dorman ridică o mână grea, întinzând-o în direcţia lui. Jody recunoscu forma

revolverului în aceeaşi clipă în care văzu flama ieşindu-i pe ţeavă.

O bubuitură se răspândi cu ecou în pădure. O aşchie din scoarţa unui brad explodă la numai o jumătate de metru deasupra capului lui. Dorman trăsese în el!

— Vino imediat încoace, fir-ar să fie! răcni Dorman.

Muşcându-şi buzele pentru a-şi înăbuşi strigătul, Jody se pierdu printre tufe, în spatele copacului care îl apărase.

În adâncul pădurii îl auzi pe Vader lătrând, scheunând, de parcă l-ar fi încurajat. Jody avea mai multă încredere în câine decât va avea vreodată în Jeremy Dorman.

O luă din nou la fugă, ţinându-se de coaste. Capul îi bubuia, iar inima îi bătea ca motorul unei maşini de curse.

În urma lui, Dorman trecu lipăind prin pârâul rece, fără a încerca măcar să mai caute pietrele.

— Jody, vino-ncoace!

Jody alergă disperat către locul unde lătra câinele – şi unde, spera el, va fi în siguranţă.

DOUĂZECI ŞI OPT

Zona rurală a Oregonului
Vineri, 1:03 p.m.

Trailerul cu buşteni şedea pe jumătate răsturnat în şanţul puţin adânc, cu cabina răsucită într-un unghi curios, ca un monstru metalic cu spinarea frântă.

Apropiindu-se de el în maşina poliţiei, Mulder sesiză imediat că ceva nu era în ordine. Acesta era mai mult decât un accident de circulaţie obişnuit. O camionetă Ford roşie era parcată la margine, alături de camion, şi un bărbat îmbrăcat într-o pelerină de ploaie din plastic coborî de pe locul din dreapta chiar când ofiţerul Jared Penwick oprea maşina.

Examinând scena, Mulder zări urmele şerpuite ale cauciucurilor în iarba udă. Înainte de a se opri unde era acum, camionul derapase dintr-o parte în alta, scăpat de sub control. Câţiva stropi de ploaie pătară parbrizul maşinii şi Jared lăsă ştergătoarele să baleieze. Puse mâna pe aparatul de radio, apăsă pe butonul de emisie şi îl anunţă pe dispecer că ajunsese la locul accidentului.

Bărbatul din camionetă aştepta alături de vehiculul lui, ghemuit în mantaua de plastic, iar poliţistul se îndreptă spre el cu paşi ce scrâşneau pe pietriş. Mulder îl urmă, încheindu-şi pardesiul ca să-i ţină cald. Vântul şi ploaia îi răvăşeau părul, dar nu putea face nimic împotriva lor.

— Nu te-ai atins de nimic pe-aici, aşa-i, Dominic? întrebă Jared.

— Nici nu-mi trece prin cap să mă apropii, răspunse cel din camionetă, aruncându-i o privire bănuitoare lui Mulder. Tipul arată oribil.

— Dânsul e agentul Mulder, de la FBI.

— Treceam pe-aici, pe şosea, zise Dominic fără să-şi dezlipească ochii de la Mulder, aruncând totuşi o privire trailerului înclinat. Când am văzut camionul, m-am gândit că poate şoferul a derapat din cauza ploii. Sau, uneori, camionagiii opresc pe dreapta ca să tragă câte un pui de somn – bucata asta nu-i prea circulată, ştii bine – dar felul în care era parcată maşina era periculos. Şi nici triunghiul portocaliu nu-l pusese în spate, aşa cum ar fi trebuit. Mă gândeam să-i fac un pic de morală.

Dominic îşi scutură apa de pe faţă, înainte de a clătina din cap. Înghiţi în sec.

— Dar după aia am aruncat o privire în maşină. Doamne, Dumnezeule, în viaţa mea n-am văzut aşa ceva.

Mulder îl lăsă pe Jared de vorbă cu şoferul camionetei, iar el se apropie de

maşina cu buşteni. Apucă mânerul portierei dinspre şofer şi, prudent, se săltă pe treaptă.

În cabină, şoferul camionului zăcea pe spate cu braţele întinse, cu picioarele strânse şi genunchii vârâţi sub volan, ca un gândac stropit cu insecticid.

Chipul buhăit îi era contorsionat şi umflat, plin de excrescenţe şi cu falca de jos căzută. Albul ochilor îi era de un cenuşiu fumuriu, acoperit cu liniile roşii ale vinişoarelor sparte. Petele de un vineţiu închis îi ieşeau în evidenţă peste tot pe piele, de parcă sistemul vascular ar fi fost un teren bombardat în miniatură.

Geamul maşinii stătea bine închis. Ploaia continua să se scurgă de pe acoperişul înclinat al cabinei înspre geamul din dreapta. Pe dinăuntru, parbrizul era pe alocuri înceţoşat. Lui Mulder i se păru că vede aburul ridicându-se încet dinspre cadavru.

Încercând să îşi păstreze echilibrul, se răsuci către poliţistul care îl privea curios.

— Poţi să dai în urmărire numărul maşinii? întrebă Mulder. Vezi dacă reuşeşti să afli cine e şoferul şi eventual unde se ducea.

Întâlnea moartea hidoasă încă o dată, atât de aproape de locul unde se aflau probabil Patrice şi Jody Kennessy, atât de aproape de locul unde Scully se dusese în căutarea lor.

Poliţistul se trase mai aproape, privind la rândul său pe geamul din dreptul pasagerului, ca la un spectacol de circ la care te uiţi printr-o gaură în cortină.

— Dezgustător, spuse el. Ce-o fi păţit individul?

— Să nu atingă nimeni cadavrul până nu aducem mai multe ajutoare, spuse repede Mulder. Medicul legist din Portland a mai avut de-a face cu cazuri asemănătoare. Probabil că pe el ar fi cel mai bine să-l chemaţi, fiindcă va şti ce trebuie făcut.

Poliţistul şovăi, parcă ar mai fi avut de pus încă vreo câteva zeci de întrebări, dar se mulţumi să se întoarcă repede la aparatul de radio.

Mulder ocoli botul camionului, constatând felul în care cabina era răsucită spre dreapta, aproape desprinsă de rest. Buştenii retezaţi stăteau legaţi bine cu lanţuri pe trailerul lung.

Cuprins de convulsii, şoferul scosese camionul greu de pe şosea şi, din nefericire, piciorul îi alunecase de pe pedala de acceleraţie. Maşina se oprise într-un mal de pământ fără să intre în vreun copac sau să se răstoarne peste buza vreunei râpe.

Mulder rămase cu ochii la grilajul radiatorului, pe când ploaia se înteţea din nou. Apa i se prelingea în şiroaie subţiri pe spinare; mişcă din umeri, ridicându-şi gulerul pardesiului într-o încercare de a rămâne cât de cât uscat.

Continuând să dea târcoale camionului, coborî în şanţ. Pantofii îi pleoscăiau prin apă şi plantele i se încolăceau în jurul manşetelor de la pantaloni. Odată murat bine, îşi spuse el, nu mai avea importanţă dacă ploaia se înteţea sau nu.

În clipa aceea observă că uşa din dreapta atârna întredeschisă.

Încremeni, cântărind variantele posibile. Dacă mai fusese cineva în cabina aceea – cineva care călătorea împreună cu şoferul, poate un autostopist? Purtătorul acestui agent biologic letal?

Mulder se apropie cu grijă de uşa crăpată, căutând cu privirea în spate, printre copacii din apropiere, prin ierburi, întrebându-se dacă avea să descopere un al doilea cadavru, al pasagerului care suferise aceleaşi convulsii, dar reuşise să coboare şi se prăbuşise afară din maşină.

Nu găsi însă nimic. Ploaia se înteţea.

— Ce-ai găsit, agent Mulder? întrebă poliţistul.

— Mai caut încă, răspunse el. Stai pe loc.

Poliţistul strigă din nou.

— Legistul din Portland şi o echipă de poliţie sunt pe drum încoace. Curând o să fie aglomeraţie aici.

Apoi, bucuros să-l lase pe Mulder să-şi continue investigaţiile, Penwick se întoarse să stea de vorbă cu şoferul camionetei.

Mulder trase atent de uşa grea din dreapta, care se deschise cu un geamăt din balamale. Dădu înapoi un pas, ca să poată privi înăuntru.

Din unghiul acesta, şoferul mort părea chircit şi mai tare, şi mai contorsionat. Aburii condensaţi formaseră un halou pe parbriz şi pe geamul uşii de lângă el. Aerul avea un iz umed, lipsit însă de răceala acrie a morţii. Corpul nu era demult aici, în ciuda stării lui oribile.

Dar pe Mulder cel mai tare îl interesa locul din dreapta. Zări bucăţele şi scame dintr-o cămaşă ruptă sau sfâşiată. Pe tapiţeria scaunului se prelingeau şuviţe dintr-o substanţă stranie, translucidă. Un fel de… mâzgă întărită, asemănătoare cu cea pe care o văzuse la paznicul mort.

Înghiţi în sec, nedorind să se apropie, atent să nu atingă nimic. Era într-adevăr acelaşi lucru pe care îl întâlniseră şi înainte, la morgă. Mulder era convins că această toxină ciudată, acest agent letal, era rezultatul activităţii contestate a lui Kennessy.

Poate că şoferul camionului luase pe drum un pasager care îl contaminase, de la o distanţă atât de mică. După ce camionul se răsturnase şi şoferul murise, călătorul misterios scăpase, fugind.

Dar unde s-ar fi putut duce?

Zări un pătrat care părea de hârtie, la picioarele locului din dreapta. În primul

moment se gândi că era un ambalaj sau o etichetă, apoi însă realiză că era o fotografie, îndoită şi pe jumătate ascunsă în umbra scaunului.

Scoase din buzunar un pix şi se aplecă înainte, atent să nu atingă resturile de mâzgă. Era riscant, dar se simţea cuprins de un sentiment vecin cu panica. Cu pixul în mână, se întinse şi trase fotografia mai aproape. Marginile îi erau acoperite cu scame, de parcă fotografia ar fi căzut din buzunarul cămăşii în timpul unei încăierări violente.

Tot cu pixul întoarse poza cu faţa în sus. Era una pe care Mulder nu o mai văzuse până acum, dar recunoscu uşor chipul femeii şi al copilului. Le văzuse suficient de des în ultimele câteva zile, arătând alte asemenea poze la sute de oameni, în încercarea de a-i găsi pe Patrice şi pe Jody.

Asta însemna că acela care călătorise ca pasager în camion, acela care purta în el pesta nanotehnică, era la rândul lui pornit în căutare, legat cumva de femeie şi de fiul ei.

Şi se îndrepta către acelaşi loc unde se dusese şi Scully.

Mulder aruncă pixul în cabină, neîndrăznind să-l bage la loc în buzunar. În timp ce se întorcea grăbit către şosea, poliţistul îl strigă, făcându-i semn să se apropie.

— Agent Mulder!

Mulder se îndepărtă de camion, ud şi îngheţat, copleşit de o apăsare mai profundă. Cu gândurile în altă parte, se duse să vadă ce dorea Penwick.

— La câţiva kilometri în urmă pe şosea e o staţie de cântărire pentru camioane. Nu e deschisă prea des, dar trupele de supraveghere a traficului au instalat camere video cu comandă automată. I-am rugat să deruleze benzile, să vedem dacă au cumva imagini cu camionul ăsta.

Penwick zâmbi, iar Mulder îi aprobă din cap raţionamentul logic.

— În felul ăsta putem stabili măcar nişte repere în timp.

— Şi aţi găsit ceva? întrebă Mulder.

Poliţistul zâmbi iar.

— Două fragmente. Unul, în care camionul trece cu viteză – 10.52 a.m. Şi, cu câteva minute mai devreme, un bărbat, pe jos. Şoseaua nu e deloc aglomerată.

— Putem obţine imaginile video? întrebă Mulder interesat, strecurindu-se pe locul din faţă al maşinii poliţiei şi privind ecranul mic, montat sub bord pentru reţeaua de comunicaţii prin computer.

— M-am gândit că asta o să vrei, zise Penwick, apăsând pe taste. O aveam aici… aha, uite-o.

Prima imagine arăta camionul cu buşteni trecând pe şosea, evident acelaşi care stătea acum înţepenit în şanţ. Codul digital din partea de jos confirma

declaraţiile poliţistului.
Dar pe Mulder altceva îl interesa mai mult.
— Vreau să-l văd pe autostopist, pe tipul celălalt.
Îşi încruntă sprâncenele, trecând în revistă diferitele posibilităţi. Dacă agentul patogen nanotehnic era atât de periculos pe cât credea, şoferul nu putea supravieţui multă vreme în apropierea lui.
Noua imagine era ceva mai tulbure, dar arăta un bărbat care mergea pe marginea plină de noroi a şoselei, aparent nepăsător la ploaie. Se uită direct în obiectivul camerei din staţia de cântărire, de parcă ar fi vrut să se oprească acolo, la adăpost, apoi însă îşi continuă drumul.
Pentru Mulder însă ceea ce văzuse era de ajuns. Studiase toate fotografiile din dosar, dosarele suplimentare asupra laboratoarelor DyMar, fotografiile celor doi cercetători despre care se presupunea că pieriseră în incendiul devastator.
Era Jeremy Dorman, asistentul lui David Kennessy. Încă în viaţă.
Iar dacă fusese expus vreunui risc la DyMar, Dorman era probabil purtătorul unei substanţe care omorise deja doi oameni.
Coborî din maşina de patrulare, uitându-se alarmat la poliţist.
— Penwick, trebuie să stai aici şi să protejezi locul accidentului. E extrem de periculos. Nu lăsa pe nimeni să se apropie de cadavru şi nici măcar să urce în cabină fără echipament de protecţie adecvat.
— Sigur, răspunse poliţistul. Dar unde te duci?
Mulder se întoarse către Dominic.
— Domnule, sunt agent federal. Am nevoie de maşina dumneavoastră.
— De maşina mea?
— Trebuie să ajung la colega mea. Mă tem că e în mare pericol.
Înainte ca Dominic să-l poată contrazice, Mulder deschise portiera camionetei Ford şi întinse mâna stângă:
— Cheile, vă rog.
Dominic se uită întrebător la agentul de poliţie, dar Penwick ridică din umeri.
— I-am văzut legitimaţia. E cine zice că e.
Apoi îşi îndesă mai bine pălăria pe cap, apărându-se de ploaie.
— Nu te teme, Dominic. Te duc eu acasă.
Şoferul camionetei se încruntă, de parcă nu asta era partea care îl îngrijora. Mulder trânti portiera şi porni motorul vechi cu un murmur reconfortant. Luptându-se cu schimbătorul de viteze, încercă să îşi amintească cum trebuia acţionat ambreiajul şi apăsată pedala de acceleraţie.
— Să ai grijă de maşina mea! îi strigă Dominic. N-am chef să-mi pierd vremea târguindu-mă cu companiile de asigurări.

Mulder apăsă tare pe acceleraţie, rugându-se să o ajungă din urmă pe Scully la vreme.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Cabana familiei Kennessy
Coast Range, Oregon
Vineri, 1:45 p.m.

Scully se rătăcise pe drumurile forestiere întortocheate, dar, după ce întoarse din trei mişcări pe o porţiune de drum îngustă, găsi în cele din urmă poteca descrisă de Maxie de la magazinul general cu galerii de artă. Nu zări nicio cutie de scrisori, ci doar un reper reflectorizant pe care era înscris un număr criptic ce desemna o anume parcelă de pământ, pentru ca pompierii sau gunoierii să se poată orienta.

Nu era decât un drum privat tăiat printre tufele dese, care urca o creastă şi pe urmă se pierdea undeva, într-o vale ascunsă. Aici era însă: locul unde fuseseră aduşi, sau veniseră de bunăvoie, Patrice şi Jody Kennessy.

Scully înainta cât îndrăznea de repede prin băltoacele cu noroi şi peste denivelările potecii. Ajunsă pe creastă, descoperi pădurea, în stânga şi-n dreapta, prea aproape. Ramurile plesneau maşina şi-i zgâriau oglinzile retrovizoare.

Acceleră ca să treacă peste un hop destul de mare, un buştean îngropat demult în pământ, şi ajunse în vârf. Începu să coboare, iar burta maşinii scrâşni pe pietriş. Înaintea ei, într-un luminiş înconjurat din toate părţile de copaci deşi, şedea o cabană izolată. Un ascunziş perfect.

Căsuţa aceasta modestă, primitivă, i se părea şi mai greu accesibilă sau vizibilă decât tabăra naturiştilor pe care o vizitase împreună cu Mulder în ziua precedentă.

Continuă să se apropie cu prudenţă, observând maşina acoperită de noroi, parcată într-o latură a cabanei, unde un acoperiş de tablă ruginită o apăra de ploaie. Maşina era un Volvo, tipică pentru un tânăr cercetător cu ceva bani – nu camioneta hodorogită sau maşina de teren pe care ar fi cumpărat-o un locuitor obişnuit al munţilor acestora.

Inima începu să-i bată mai tare. Părea că acesta era locul: izolat, liniştit, neprimitor. La kilometri întregi depărtare de cel mai apropiat punct de ajutor, sau de un loc unde recepţia telefonică era posibilă. Aici te puteai ascunde, dar se putea întâmpla orice.

Opri maşina în faţa cabanei şi aşteptă câteva clipe. Era o situaţie periculoasă.

Venise singură, fără niciun ajutor. Nu ştia dacă Patrice şi Jody se ascundeau din proprie voinţă sau erau ţinuţi prizonieri de către cineva înarmat.

Coborând din maşină, Scully îşi simţi inima bătându-i tare. Se opri timp de o secundă în care culorile i se amestecară în faţa ochilor, apoi însă, inspirând adânc, se calmă şi trânti portiera maşinii.

— Hei!

Nu voia să se apropie tiptil. Oricine va fi fost în cabană o putea auzi şi poate că o văzuse deja încă de când începuse să coboare de pe creastă. Nu se putea furişa. Trebuia să rămână la vedere.

Rămase câteva secunde lângă maşină, aşteptând. Cu mâna stângă îşi scoase legitimaţia, păstrând dreapta pe pistolul Sig Sauer de la şold. Era pregătită pentru orice.

Mai mult decât orice altceva, îşi spuse, dorea să-l vadă pe Jody şi să se asigure că primea toate îngrijirile medicale de care avea nevoie.

— Hei, e cineva aici? strigă Scully, suficient de tare ca să se facă auzită de cei dinăuntru.

Făcu doi paşi, îndepărtându-se de maşină.

Cabana arăta ca o casă bântuită. Dintre ferestrele întunecate, unele erau acoperite cu perdele. Înăuntru nu se clintea nimic. Nu auzea niciun sunet… dar uşa era deschisă.

Lângă uşă distinse o urmă proaspăt făcută în lemnul tocului, aşchii albicioase, urma lăsată de un glonţ de calibru mic.

Urcă pe veranda cu scânduri lustruite.

— E cineva acasă? zise din nou. Sunt agent federal.

Pe când şovăia în faţa uşii, aruncă o privire în lateral şi zări o umbră culcată în ierburile înalte ale poienei. O siluetă omenească, neclintită.

Încremeni cu toate simţurile în alertă, apoi se apropie de balustrada verandei, privind peste ea. Era o femeie, întinsă pe burtă în iarba înaltă.

Coborî în goană treptele, dar se opri brusc, uitându-se în jos la femeia pe care, după părul blond şi trăsăturile fine, o recunoscu drept Patrice Kennessy. Asemănarea însă se oprea aici.

Scully îşi aminti făptura surâzătoare a cărei fotografie o privise de atât de multe ori – soţia unui cercetător talentat şi cunoscut, mama unui băieţel râzând fericit, înainte ca leucemia să-l fi atins.

Dar Patrice Kennessy nu mai era plină de viaţă, şi nici măcar nu mai fugea pentru a-şi proteja fiul. Acum zăcea chircită în poiană, cu capul întors spre Scully, cu o expresie de încrâncenare disperată pe chipul mort. Pielea îi era acoperită de petele a numeroase hemoragii subcutanate, deformată de

excrescenţe de toate formele şi dimensiunile. Ţinea ochii strâns închişi, pe pleoapele cărora Scully distingea hărţile minuscule ale vaselor de sânge. Mâinile îi erau întinse ca nişte gheare, de parcă ar fi murit luptându-se din toate puterile cu ceva oribil.

Scully rămase încremenită. Ajunsese prea târziu.

Se trase înapoi, conştientă că nu trebuia să se apropie sau să atingă cadavrul, probabil contagios. Patrice era deja moartă.

Acum, singurul lucru care mai rămânea de făcut era să-l găsească pe Jody şi să-l apere – asta dacă nu i se întâmplase şi lui ceva.

Ascultă vântul şuierând printre brazii înalţi, scoţând un zgomot ascuţit din acele care se frecau unul de altul. Norii de deasupra capului atârnau grei, ameninţând permanent cu ploaia. Auzi câteva păsări şi alte sunete ale pădurii, dar tăcerea şi părăsirea locului erau opresive, de jur împrejurul ei.

Atunci auzi câinele lătrând în pădure, un sunet ascuţit, agitat – urmat o clipă mai târziu de pocnitura inconfundabilă a unui pistol.

— Vino-ncoace imediat, fir-ar să fie!

Auzi cuvintele şi glasul estompat de distanţă, răguşit şi ameninţător.

— Jody, vino-ncoace!

Scully scoase pistolul şi se îndreptă spre pădure, pe urma glasurilor. Jody era acolo, fugea ca să-şi apere viaţa, fugea de un om care aducea cu el boala pe care i-o transmisese lui Patrice. Şi care acum era în urmărirea băiatului.

Scully trebuia să ajungă înaintea lui. O luă la goană în direcţia pădurii.

TREIZECI

Cabana familiei Kennessy
Coast Range, Oregon
Vineri, 1:59 p.m.

Oricât ar fi fugit Jody, Dorman se ţinea pe urmele lui. Singurul adăpost la care se putea gândi era cabana, acum nesfârşit de departe, în urmă. Căsuţa nu era cine ştie ce oază de linişte, dar nu-i venea în minte ceva mai bun. Măcar acolo va putea găsi vreo armă, ceva cu care să se apere.

Mama era o femeie inventivă, iar Jody o moştenea. În ultimele săptămâni învăţase multe de la ea.

Descrise un arc de cerc larg printre copaci, înconjurând luminişul şi apropiindu-se din nou de el, din direcţie opusă. Vader continua să latre în pădure, apropiindu-se din când în când de Jody şi apoi îndepărtându-se repede, gata parcă de joacă sau de vânătoare. Jody se întrebă dacă nu cumva labradorul negru credea că totul era un joc.

Continuă să avansese împleticit, în ciuda durerilor care îi săgetau genunchii. Coastele îi luaseră foc. Faţa îi era zgâriată de crengile ascuţite şi de acele de brad, dar nu lua seama la loviturile minore; acestea se vor vindeca repede. Avea gâtul uscat şi aerul nu-i ajungea.

Cât putea mai încet, înainta fără o potecă, fără îndrumare, dar după câteva săptămâni în care nu avusese altceva de făcut decât să se joace prin pădure, ştia să găsească din nou cabana. Vader se ţinea după el. Împreună puteau ieşi din încurcătura asta… împreună şi cu mama, dacă era bine.

De sus de pe creastă, văzu căsuţa şi luminişul din faţa ei. Ajunsese mai departe decât crezuse, dar acum zări pe alee încă o maşină. O maşină străină.

Se simţi străbătut de un fior de teamă. Mai era cineva care le dăduse de urmă! Unul dintre oamenii împotriva cărora îl avertizase mama. Chiar dacă reuşea să-l păcălească pe Jeremy Dorman şi să se întoarcă la cabană, oare acolo nu-l aşteptau alţii? Nu avea de unde şti.

Acum însă pericolul cel mare era foarte aproape.

Dorman venea în spatele lui ca un tanc, trecând prin tufe şi copaci, acoperind distanţa care îi despărţea. Lui Jody nu-i venea să creadă cât de mare era viteza cu care se mişca bărbatul cu umeri largi, mai ales că masivul asistent de laborator nu arăta deloc sănătos.

— Jody, te rog! Nu-ţi fac nimic, hai doar să stăm de vorbă o clipă.

Jody nu-şi irosi timpul să-i răspundă. O rupse la fugă înapoi, ţintind cabana, dar fu nevoit să se oprească brusc pe marginea unei pante abrupte, unde o alunecare de teren rupsese coasta lină a dealului. Doi copaci uriaşi fuseseră smulşi din rădăcini şi se prăbuşiseră, lăsând în urmă o groapă căscată, ca o rană deschisă.

Nu mai avea timp să ocolească. Dorman se apropia prea repede, gonind de-a lungul crestei, ţinându-se de trunchiurile copacilor şi împingându-se în ei.

Panta era prea abruptă. Nu putea coborî.

Auzi câinele lătrând din nou. Pe la jumătatea drumului în jos, puţin în stânga porţiunii unde pământul alunecase la vale, Vader stătea cu cele patru picioare răşchirate, cu blana plină de scaieţi şi buruieni. Lătră în sus la stăpânul său.

Fără altă soluţie, Jody se hotărî să-l urmeze. Se lăsă peste buza râpei şi începu să coboare, folosindu-şi mâinile, înfigându-şi degetele în pământul rece, călcând pe pietre care se mişcau, în căutare de sprijin. Auzi zgomot de crenguţe rupte şi de ramuri împinse la o parte de Dorman, care îl urma.

Jody încercă să se grăbească. Privi în sus şi zări silueta greoaie de pe marginea râpei. Scoase o exclamaţie de teamă – şi mâna îi alunecă.

Piciorul i se propti într-o piatră instabilă, care ieşi din pământul afânat ca un dinte putred din gingie. Îşi înghiţi un strigăt, în timp ce se ducea la vale.

Încercă să se prindă cu degetele, înfigându-şi-le în noroi, dar corpul continuă să-i alunece, rostogolindu-se, prăvălindu-se, cu hainele acoperite cu pământ şi noroi. În jurul lui, pietrele cădeau şi ele.

Pe când se prăvălea alunecând la vale, îl văzu pe Dorman pe marginea râpei, cu mâinile întinse ca nişte gheare, gata să se aplece şi să-l apuce – dar băiatul era deja prea departe, prăbuşindu-se din ce în ce mai repede.

Jody se răsuci, lovindu-se la coaste, apoi la cap – dar rămase conştient, îngrozit de gândul că şi-ar putea rupe un picior, în aşa fel încât să nu mai poată fugi de Dorman.

Pământ şi pietre veneau toate peste el, dar nu ţipă; nu scoase nici măcar un icnet. Şi ajunse în sfârşit în fundul râpei, unde se izbi de unul dintre trunchiurile prăbuşite. Rădăcinile pline de noroi se întindeau în afară ca o perie năclăită. Azvârlit fără milă în coaja aspră, rămase acolo gâfâind, căznindu-se să se mişte, să se ridice în picioare. Îl durea spatele.

Şi atunci, spre groaza sa, îl văzu pe Jeremy Dorman coborând în salturi mari panta abruptă, ţinându-şi în mod inexplicabil echilibrul. Picioarele îi aruncau în toate părţile praf şi pietriş, lăsând urme adânci în coasta moale de deal. Într-o încercare de a-l face pe Jody să rămână pe loc, flutură revolverul – nu că

băiatul s-ar mai fi putut ridica şi mişca destul de repede, chiar să fi vrut.

Dorman se opri derapând chiar deasupra lui. Chipul îi era congestionat… iar pielea părea că i se mişca singură, bolborosind ca o oală cu ceară fierbinte ce stătea să dea în clocot. Furia şi epuizarea îi dădeau o expresie contorsionată.

Ridică pistolul, apucându-l cu ambele mâini şi îndreptând ţeava către Jody. Arăta ca un ochi de ciclop, ca o viperă ucigaşă, cu gura căscată.

Dar umerii lui Dorman căzură, iar el rămase câteva clipe privind la copil.

— Jody, de ce îmi îngreunezi atâta sarcina? N-am suferit destul… tu n-ai suferit destul?

— Unde-i mama? vru să ştie Jody, cu răsuflarea tăiată.

Inima îi bătea ca un ciocan pneumatic şi aerul îl simţea rece-îngheţat în plămâni, ca pe nişte cuţite. Se strădui să se ridice în genunchi.

Dorman gesticulă iar cu revolverul.

— Nu vreau decât un pic de sânge de la tine, Jody, atâta tot. Sânge proaspăt.

— Te-am întrebat unde-i mama?! ţipă Jody.

Pe faţa lui Dorman parcă se înteţea furtuna. Şi copilul şi bărbatul se aţintiseră cu privirile atât de concentraţi, că niciunul nu auzi apropierea unei alte persoane.

— Staţi pe loc! Agent federal!

Dana Scully apăruse printre copaci la vreo cinci metri distanţă, cu picioarele depărtate şi cu braţele întinse, ţinând pistolul în poziţia regulamentară de tragere.

— Nu mişcaţi, spuse ea.

* * *

Scully urmase cu răsuflarea tăiată zgomotele, lătratul câinelui, cuvintele strigate cu furie. Ajunsă în dreptul bărbatului masiv care se apropiase mult prea mult de Jody Kennessy, înţelese că trebuia să îl împiedice pe acela care era purtătorul a ceva care semăna cu un cancer viral să se atingă de copil.

Atât omul cu atitudine ameninţătoare, cât şi băiatul de doisprezece ani aruncară o privire în lături, spre ea, uimiţi. Chipul lui Jody fu inundat de bucurie, urmată rapid de suspiciune.

— Eşti una dintre ei, şopti el.

Scully se întrebă cât îi spusese Patrice Kennessy, cât ştia Jody despre moartea tatălui lui şi despre posibila conspiraţie de la DyMar.

Ceea ce o uimea însă cel mai tare era felul în care arăta băiatul. Părea să fie sănătos, nu slăbit sau epuizat fizic, deloc palid sau suferind. Ar fi trebuit să se afle în ultima fază a unei leucemii limfoblastice terminale. Sigur, acum arăta obosit şi fără puteri, chinuit de frica permanentă şi de nesomn. Dar nu ca un

pacient care murea de un cancer terminal.
Cu aproape o lună în urmă, Jody era în pat, în pragul morţii. Iar acum alergase prin pădure, prins de omul acesta numai pentru că se împiedicase şi căzuse pe panta înclinată.
Bărbatul masiv se încruntă la Scully, iar apoi, ignorând-o, încercă să se apropie şi mai mult de copil.
— Am spus să nu mişcaţi, domnule, zise Scully.
La vederea revolverului pe care îl ţinea lejer în mână, se temu că l-ar putea lua ostatic pe Jody.
— Lăsaţi pistolul jos, îi ceru ea, şi identificaţi-vă.
Bărbatul o privi cu un asemenea dezgust lipsit de răbdare, încât o îngheţă.
— Habar n-ai ce se petrece aici, îi spuse el. Nu te băga.
Îşi întoarse iar privirile flămânde către Jody, prins în capcană, pe urmă, brusc, se răsuci din nou spre Scully.
— Sau eşti unul dintre ei? Aşa cum zice băiatul? Şi ai venit să ne anihilezi pe amândoi?
Înainte ca Scully să apuce să mai spună ceva sau să-şi continue întrebările, o siluetă neagră ieşi dintre tufe ca un berbec de asalt propulsat de rachete şi se repezi la bărbatul care îl ameninţa pe Jody.
Într-o clipă, Scully recunoscu animalul, labradorul negru care supravieţuise, nu se ştia cum, unui accident de maşină, scăpase din clinica veterinară şi fugise împreună cu Patrice şi cu Jody.
— Vader! strigă Jody.
Câinele se aruncă înainte. Labradorii negri nu erau folosiţi în general pentru atac, dar Vader simţise pesemne frica şi tensiunea din aer. Ştia cine era duşmanul şi cu el se lupta.
Bărbatul musculos se răsuci, surprins de ameninţarea neaşteptată, punând degetul pe trăgaci – dar câinele se aruncă peste el, mârâind din gâtlej, împiedicându-l să ochească. Bărbatul scoase un strigăt, ridică mâna liberă pentru a se apăra – şi cu cealaltă apăsă pe trăgaci.
Bubuitura umplu pădurea izolată, departe de drumul principal.
În loc să nimerească în capul lui Jody, glonţul de calibrul 38 i se înfipse în piept, înainte de a fi apucat să se ferească. Impactul împrăştie sânge în spatele lui, azvârlind trupul subţirel al copilului în copacul căzut, ca şi cum, cu ajutorul unei invizibile corzi de pian, cineva l-ar fi smucit puternic din spate. Jody scoase un strigăt şi se prelinse în josul trunchiului alunecos de ploaie.
Vader îl ţintuise pe atacator la pământ. Bărbatul încercă să se lupte, dar câinele, într-un acces de furie dezlănţuită, îl muşca de gât, de faţă.

Scully se repezi la copilul rănit, se lăsă în genunchi şi îl luă în braţe, susţinându-i capul.
— Ah, Dumnezeule mare!
Băiatul clipi din ochii larg deschişi, în a căror privire îndepărtată se citea uimirea. Din gură îi curgea sânge, pe care îl scuipă.
— Sunt atât de obosit.
Îi mângâie părul, incapabilă să se îndepărteze de el şi să-l salveze pe acela care îl împuşcase.
Câinele continua să mârâie, clămpănindu-şi fălcile, împungând cu botul gâtlejul individului, sfâşiindu-i tendoanele. Sângele se întindea pe jos. Omul aruncase pistolul şi bătea cu pumnii în coastele labradorului negru, încercând să-l împingă deoparte, din ce în ce mai slăbit.
Scully privea pata stacojie de sânge înspumat care înflorise în centrul pieptului lui Jody. O gaură rotundă, cu margini regulate, se detaşa într-o băltoacă vie, pulsândă.
După locul unde se afla rana, putea spune că un simplu prim-ajutor nu-i va fi băiatului de niciun folos.
— O, nu, spuse ea şi se aplecă, sfâşiindu-i cămaşa şi examinând rana glonţului care îi trecuse prin plămânul stâng şi, poate, îi atinsese inima: o rană gravă – o rană mortală.
Nu va supravieţui.
Pielea lui Jody căpăta o paloare cenuşie. Ochii îi erau închişi şi îşi pierduse cunoştinţa. Sângele continua să curgă din gaura făcută de glonţ.
Aplecându-se asupra lui, Scully goni orice urmă de compătimire, comutând mintal pe cunoştinţele ei medicale, apăsându-şi cu putere palma pe rană şi ţinând-o aşa, peste materialul cămăşii, pentru a opri scurgerea sângelui. Alături, auzea câinele care îşi continua atacul asupra bărbatului căzut – un atac de o violenţă extremă, o răzbunare personală, de parcă omul i-ar fi făcut cândva mult rău. Dar Scully se concentra asupra ajutorului dat băiatului. Trebuia să încetinească teribila sângerare a rănii deschise.

TREIZECI ŞI UNU

Cabana familiei Kennessy
Coast Range, Oregon
Vineri, 2:20 p.m.

Carnagiul neaşteptat o luase prin surprindere pe Scully şi timpul păru că se opreşte, iar pădurea că se strânge în jurul ei, încărcată de mirosul sângelui şi al prafului de puşcă. Cântecele păsărilor şi şuierul vântului încetaseră.

Mai şovăi doar o clipă înainte de a-şi aminti că era agent federal. Aplicând pansamentul improvizat, se ridică brusc de lângă băiatul rănit mortal şi alergă către câinele care continua să se lupte cu bărbatul căzut. Îl apucă pe Vader de blana de pe ceafă, nevoită să îşi adune toate forţele împotriva umerilor puternici şi a labelor mari din faţă pentru a-l smulge de-acolo. Victima plină de sânge zvâcnea spasmodic în noroiul amestecat cu frunze şi crengi.

Smuci câinele, târându-l.

Acesta continua să mârâie, iar Scully realiză cât era de periculos să se arunce asupra unui animal furios, care tocmai sfâşiase beregata unui om. Un ucigaş. Dar labradorul negru se supuse, îndepărtându-se şi aşezându-se cuminte în frunzişul pădurii. Botul îi era acoperit cu sânge înspumat, iar ochii întunecaţi îi străluceau încărcaţi de furie, încă fixaţi asupra siluetei întinse pe jos. La vederea colţilor înroşiţi, Scully se cutremură.

Se uită în jos la acela care îl ameninţase pe Jody şi care îl împuşcase. Beregata îi era o masă însângerată. Cămaşa îi atârna în zdrenţe, sfâşiată, de parcă ar fi explodat dinăuntru.

Deşi era în mod evident mort, mâna încă îi tresălta ca o broască pe masa de disecţie, iar pielea i se mişca de parcă pe dedesubt ar fi fost vie, culcuşul unei colonii mişcătoare de gândaci de bucătărie. Petice expuse luceau, umede şi gelatinoase… la fel ca substanţa mucilaginoasă pe care Scully o descoperise la autopsia lui Vernon Ruckman.

Epiderma avea o nuanţă maronie, neuniformă… dar echimozele îşi schimbau locul, apărând şi dispărând, hemoragii mobile care se vindecau şi dispăreau de la suprafaţă. Omul trebuie să fi fost purtătorul maladiei violente care îi ucisese pe Vernon Ruckman, pe Patrice Kennessy şi probabil că şi pe şoferul de camion al cărui accident îl investiga Mulder. Nu avea idee pe cine avea în faţă, dar chipul îi era într-un mod ciudat familiar. Probabil că avea vreo legătură cu

Laboratoarele DyMar, cu cercetările lui David Kennessy şi cu tratamentul radical al cancerului pe care intenţiona să îl perfecţioneze pentru fiul său.

În timpul care părea că îngheţase, Scully se uită la Vader, căutând semne ale bolii – aparent însă, distrugerea celulară nu se transmitea direct de la o specie la alta. Vader şedea cuminte, fără să dea din coadă, dar aşteptând concentrat reacţia ei. Scheună, parcă sfidând-o să pună la îndoială ceea ce făcuse în apărarea stăpânului său.

Scully se întoarse la Jody, care stătea întins, respirând greu şi continuând să piardă sânge din rană. Îi mai smulse o bucată din mâneca de la cămaşă şi apăsă puternic pânza pe gaura înspumată.

Era o rană de penetrare – glonţul nu ieşise pe partea cealaltă a corpului lui Jody, ci îi rămăsese înfipt undeva, în plămân, în inimă…

Scully nu-şi imagina că băiatul ar putea supravieţui, dar continuă să îi administreze îngrijirile, făcând ceea ce se pricepea mai bine. Îşi pierduse şi altă dată colegi sau alte persoane rănite în diverse cazuri, dar faţă de Jody resimţea o afinitate specială.

Copilul în vârstă de doisprezece ani suferea de o formă de cancer terminal; şi el şi Scully erau victime în jocul sorţii, ale unei celule care făcuse un salt mai mult decât ar fi trebuit. Jody îşi primise deja sentinţa de condamnare la moarte din partea propriului trup, dar Scully nu intenţiona să lase să i se fure şi ultima lună de viaţă numai din cauza unui accident tragic. Acesta era singurul lucru asupra căruia putea acţiona.

Se căută în buzunar şi scoase telefonul celular. Cu degete tremurânde, mânjite de sânge, formă numărul lui Mulder – dar nu-i răspunse decât zgomotul de fond. În pădurile izolate de pe deal era în afara câmpului activ. Încercă de trei ori, în speranţa unui semnal cât de slab, a unei deschideri electromagnetice întâmplătoare în ionosferă… dar fără noroc. Parcă cineva îi bruia dinadins telefonul. Scully era singură.

Se gândi să fugă înapoi la maşină şi să o aducă peste pajiştea accidentată cât mai aproape de râpă, apoi să alerge, să-l ia pe Jody în braţe şi să-l ducă la maşină. Era mai uşor aşa, dacă automobilul ar fi putut parcurge distanţa umedă, neregulată.

Dar asta însemna şi că trebuia să plece de lângă Jody. Se uită la sângele care îi acoperea mâinile după ce îi apăsase pansamentele pe rană, îi zări chipul palid şi înregistră respiraţia slabă, întretăiată. Nu, nu-l putea părăsi. Era posibil ca băiatul să moară înainte ca ea să se întoarcă cu maşina, iar ea îşi jurase să nu-l lase să moară singur.

— Am impresia că nu-mi rămâne decât să te duc eu, spuse încordată şi se

aplecă să-l ridice în braţe. Mai presus şi dincolo de ce-mi cere datoria.

Trupul lui Jody era slăbuţ şi uşor. Chiar dacă părea că învinsese în lupta cu consecinţele cele mai grave ale înfricoşătoarei boli, de îngrăşat nu se îngrăşase, aşa că îl putu ridica. Aveau noroc că se aflau aproape de cabană.

Vader scheună lângă ea, vrând să se apropie.

Mişcat din loc, Jody gemu. Încercă să nu-i provoace şi mai multe suferinţe, dar nu avea de ales: trebuia să-l ducă înapoi la automobilul în care se puteau îndrepta, în goana cea mai mare, spre cel mai apropiat spital… oriunde va fi fost el.

Abandonă trupul măcelărit şi plin de sânge al atacatorului pe pământul răscolit din pădure. Bărbatul cel voinic era mort, ucis sub ochii ei.

Ceva mai târziu, vor veni tehnicienii care vor examina cadavrul lui, ca şi pe acela al lui Patrice. Dar aceasta aparţinea viitorului. Aveau destul timp ca să pună totul cap la cap, să găsească o explicaţie fiecărei părticele.

Pentru moment, singurul lucru important pentru Scully era să asigure îngrijire medicală copilului.

Se simţea atât de neajutorată. Era sigură că, indiferent care va fi fost primul ajutor pe care i-l putea da – indiferent chiar şi de ce puteau face medicii chirurgi de la serviciul de urgenţă al spitalului unde urma să îl ducă – avea să fie prea puţin, prea târziu.

Dar refuză să renunţe.

În braţele ei, corpul lui Jody era cald, febril. Ba chiar incredibil de fierbinte. Dar Scully nu-şi putea irosi timpul căutând explicaţii. Îşi continuă drumul cât putu de repede, încercând să-l scoată din pădure şi să-l ducă acolo unde putea fi ajutat. Labradorul negru o urma lipit de călcâiele ei, tăcut şi îngrijorat.

Jody sângera fără întrerupere, lăsând stropi stacojii pe pământ, pe iarbă şi în fine în poiana în care stătea cabana. Concentrându-se pe drumul dinaintea ei, Scully se îndreptă către maşina închiriată. Trebuia să iasă de aici, trebuia să se grăbească.

Aruncă o privire în lături când trecu pe lângă trupul mutilat de boală al lui Patrice Kennessy. Se bucura că Jody nu îşi putea vedea mama în starea asta. Poate nici nu ştia ce i se întâmplase.

Scully ajunse la maşina, unde îl aşeză cu grijă pe copil pe jos, sprijinindu-l de bara de protecţie din spate; în timp ce deschidea portiera Vader lătră şi sări înăuntru, apoi lătră a doua oară, parcă îndemnând-o să se grăbească.

Scully ridică trupul moale al lui Jody şi îl aşeză cu blândeţe în maşină. Pansamentul improvizat căzuse, îmbibat până la refuz. Dar sângele din rana uriaşă îşi încetinise în mod miraculos scurgerea, coagulându-se. Scully se

întrebă îngrijorată dacă asta nu însemna cumva că inima îi bătea tot mai slab, aproape să se oprească. Mai puse nişte pânză pe rană şi sări în maşină, pornind motorul.

Parcurse într-o viteză nebunească aleea accidentată, urcând până în vârful dealului. Hârşâi din nou fundul şasiului înainte de a intra pe drumul forestier, dar de data aceasta acceleră, lăsând la o parte toate precauţiile.

Cabana izolată, cu crimele şi moartea care o înconjurau, rămase în urmă.

De pe bancheta din spate, Vader privea în urmă prin parbriz, fără să înceteze să latre.

TREIZECI ŞI DOI

Un sediu de birouri federale
Crystal City, Virginia
Vineri, 12:08 p.m.

În biroul simplu şi oficial al lui Adam Lentz sună telefonul, pe care acesta îl înşfăcă imediat. Foarte puţină lume ştia numărul lui direct, deci apelul trebuia să fie important, chiar dacă îl făcuse să tresară, smulgându-se studiului tăcut, intens al hărţilor şi releveelor reprezentând porţiunile nelocuite ale Oregonului.

— Alo, spuse el pe un ton neutru.

Lentz ascultă glasul de la celălalt capăt al firului, cuprins de un fior brusc.

— Da, domnule, spuse el. Tocmai mă pregăteam să vă trimit un raport.

Într-adevăr, alcătuise o hartă detaliată a cercetărilor în curs de desfăşurare, plus o listă la fel de detaliată a tuturor demersurilor făcute, a vânătorilor profesionişti şi anchetatorilor care scrutau zona muntoasă, împădurită din vestul Oregonului.

— Ba chiar am servieta încărcată şi biletul rezervat, spuse Lentz. Avionul pleacă spre Portland în mai puţin de o oră. Vreau să stabilesc acolo centrul mobil de comandă. Vreau să fiu la faţa locului, ca să mă ocup personal de tot.

Ascultă glasul, în care nu detectă nemulţumirea şi nici dispreţul, ci doar o undă vagă de sarcasm.

Nu voia un raport oficial. Nu în stadiul acesta. Chiar tindea să evite să pună lucrurile pe hârtie, astfel că Lentz îi făcu o scurtă prezentare verbală a tot ceea ce se făcuse pentru găsirea lui Patrice şi a lui Jody Kennessy, precum şi a câinelui lor.

Lentz privi hărţile topografice. Pe un ton neutru, enumeră unul după altul locurile unde echipele îşi concentraseră cercetările. Nu avea nevoie să facă eforturi ca să sune extravagant sau impresionant, ci doar competent.

În cele din urmă, de la cealaltă extremitate a convorbirii telefonice se făcu auzită o uşoară notă critică.

— Am crezut că toate probele cu nanomaşinile lui Kennessy au fost distruse. Aşa scria în raportul tău trecut, cel puţin. Era unul dintre obiectivele cele mai importante şi sunt nemulţumit să aflu că nu e aşa. Şi în plus, câinele – o mare greşeală.

Lentz înghiţi.

— Am convingerea că eforturile noastre la DyMar au dat rezultate. Am trimis echipele de sterilizare ca să recupereze toate urmele care nu arseseră. Am găsit seiful şi caseta video, dar atât.

— Da, spuse cel de la telefon, dar, judecind după starea cadavrului paznicului – ca şi a câtorva altele – suntem nevoiţi să presupunem că o parte din nanomaşini sunt în libertate.

— O să le găsim, răspunse Lentz. Facem tot ce putem ca să punem mâna pe fugari. Iar câinele nu va fi o problemă. La finele acestei misiuni vă asigur că nu va mai rămâne nicio urmă.

— Iar asta nu e o sugestie, zise glasul. E un ordin.

— Am înţeles, răspunse Lentz. Am restrâns aria de cercetare şi ne concentrăm acum asupra unei anume porţiuni a Oregonului rural.

În timp ce vorbea, rula hărţile şi împăturea restul documentelor, aşezându-le în servietă. Îşi privi ceasul. Avionul nu mai avea mult până la decolare. Nu ducea cu el decât bagajul pe care îl va lua în cabină şi documentele care îi permiteau să intre înaintea altor pasageri. Se va putea folosi de unul dintre locurile pe care liniile aeriene erau rugate să le păstreze pentru personalul important, militar, sau guvernamental. Hârtiile îi asigurau deplasarea dintr-un loc în altul fără ca numele său să apară pe vreuna dintre listele de pasageri. În activitatea lui, asemenea lucruri erau strict necesare.

— Şi încă ceva, spuse bărbatul de la telefon. Ţi-am mai spus-o, dar vreau să subliniez din nou. Te sfătuiesc să stai cu ochii pe agentul Mulder. Trimite o parte din echipă pe urmele lui, pas cu pas. Ascultaţi-i fiecare conversaţie. Aveţi deja destui oameni, dar Mulder dispune de un fel de… talent pentru efectele surpriză. Dacă vă ţineţi aproape de el, s-ar putea să vă ducă exact acolo unde vreţi să ajungeţi.

— Mulţumesc, domnule, spuse Lentz, uitându-se iar la ceas. Trebuie să ajung la Aeroportul Naţional. Păstrăm legătura, dar acum trebuie să fug. Am un avion de prins.

— Şi o misiune de îndeplinit, spuse celălalt fără urmă de căldură în glas.

TREIZECI ŞI TREI

Cabana familiei Kennessy
Vineri, 3:15 p.m.

Camioneta roşie rechiziţionată de Mulder se comporta surprinzător de bine. Cu roţile mari şi şasiul înalt, trecea ca un buldozer peste gropile, băltoacele şi crengile rupte care acopereau vechiul drum forestier şi aleea înclinată, plină de buruieni, care ducea până la cabana izolată.

După ce văzuse cadavrul şoferului şi imaginea lui Jeremy Dorman, despre care se presupunea că murise, pe banda video, ştia că trebuia să o găsească urgent pe Scully şi să o avertizeze. Dar cabana era tăcută şi goală, abandonată.

Lăsând camioneta şi pornind pe jos, descoperi urme proaspete de cauciucuri întipărite în noroiul moale, amestecat cu pietriş. Cineva venise de curând până aici cu maşina, apoi plecase din nou. Să fi părăsit Scully deja locul? Şi unde să se fi dus?

Dădu peste trupul femeii zăcând în iarbă şi ştiu fără putinţă de îndoială că era Patrice Kennessy.

Mulder se încruntă şi făcu un pas, îndepărtându-se de ea. Pielea lui Patrice suferise efectele aceleiaşi boli pe care tocmai o văzuse la camionagiul mort. Înghiţi în sec.

— Scully!

Începu să se mişte mai repede. Petele roşii de sânge de pe jos erau evidente, ca nişte monede stacojii împrăştiate la nimereală.

Cu fruntea acoperită de o peliculă de sudoare, Mulder o rupse la fugă, privind când înainte, când înapoi, urmând dâra sângerie către pădure.

Acum descoperi şi urme de pantofi. Ai lui Scully. Şi urmele unor labe de câine. Inima începu să-i bată mai tare.

Ajunse la baza unei pante abrupte, unde o alunecare de teren rupsese coasta dealului. Alături de trunchiul orizontal al unui copac, zări trupul plin de sânge al unui bărbat cu umeri largi, cu hainele rupte şi beregata sfâşiată, lăsând să se vadă osul dinăuntru.

Recunoscu silueta voinică din fotografiile personalului de la DyMar şi din banda video înregistrată la staţia de cântărire pentru camioane. Jeremy Dorman era acum cu certitudine mort.

Pe lângă mirosul de sânge, Mulder îl simţi şi pe cel de praf de puşcă. Mortul

avusese în mână un pistol. După miros, Mulder putea spune că se trăsese cu el nu demult – dar Dorman nu părea să fie în situaţia de a mai putea trage prea curând.

Mulder se aplecă pentru a examina rana căscată din beregata lui. Să-l fi atacat labradorul negru?

Dar, chiar sub ochii lui Mulder, laringele zdrenţuit al lui Dorman, muşchii şi pielea care îl acopereau se întindeau netezindu-se, ca şi cum cineva le-ar fi acoperit cu ceară. Rana din gât se umplu cu o substanţă translucidă, mucilaginoasă, care se prelingea peste pielea sfâşiată.

În jurul lui, Mulder descoperi semnele unei lupte, acolo unde pământul şi pietrele alunecaseră în jos pe pantă. Parcă cineva căzuse peste buza râpei, urmat de altcineva. Zări iar urmele labelor câinelui şi ale pantofilor lui Scully.

Şi nişte urme mai mici: ale băiatului?

— Scully! strigă el din nou, fără răspuns, în afara foşnetului brazilor şi a cântecului câtorva păsări.

Pădurea rămânea tăcută, furioasă sau temătoare. Mulder asculta, dar nu primi nicio replica.

În clipa aceea, mortul întins la pământ zvâcni, parcă împins de un arc.

Mâna lui stângă se încleşta ca o gheară pe pulpana pardesiului lui Mulder. Cu un strigăt, acesta se zbătu, dându-se înapoi, dar omul i se agăţa cu disperare de haină.

Fără să-şi schimbe expresia cadaverică, Jeremy Dorman ridică pistolul pe care îl ţinea în mână şi îl îndreptă ameninţător spre Mulder. Acesta se uită în jos şi văzu mâna încleştată, acoperită cu pielea în mişcare, în fierbere – infestată cu nanomaşini? – plină de mâzgă. O substanţă mucilaginoasă contagioasă… purtătoare a unei peste nanotehnice.

TREIZECI ŞI PATRU

În sălbăticia Oregonului
Vineri, 4:19 p.m.

La cel puţin şaptezeci de kilometri distanţă de cel mai apropiat spital, pe drumuri încâlcite prin pădurile din munţi, Scully încă nu ştia exact încotro se îndrepta. Gonea o dată cu soarele care scădea strălucind printre copaci, acoperit repede de norii care se închideau peste el.

Continua să gonească, apăsând la maximum pedala de acceleraţie, luptându-se cu curbele drumului de ţară şi îndreptându-se spre nord. Brazii întunecaţi treceau pe lângă ea rămânând în urmă, ca pereţii unui tunel.

De pe bancheta din spate, Vader scâncea nemulţumit. Mustăţile ţepoase îi erau acoperite cu sânge înspumat. Nu-şi pierduse timpul să-l mai cureţe. Îl adulmecă pe băieţelul ce stătea neclintit alături de el.

Scully îşi aminti modul brutal în care animalul atacase omul care aducea cu el boala, o ucisese pe Patrice Kennessy şi îl ameninţase pe băiat. Acum, în ciuda mărturiei sângelui care i se usca în blană, părea absolut loial şi devotat stăpânului lui.

Înainte de a pleca de la cabană, Scully verificase pulsul lui Jody. Era slab, iar respiraţia îi era superficială – dar copilul supravieţuia, agăţându-se cu tenacitate de viaţă. Părea să fi intrat în comă. În ultimele douăzeci de minute nu scosese niciun sunet, nici măcar nu gemuse. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, ca să se asigure.

Dintre copacii din dreapta drumului îi ieşi în cale un câine pe care îl zări doar cu colţul ochiului. Călcă brusc frâna şi trase de volan spre dreapta.

Câinele făcu un salt şi dispăru în tufe. Scully coti, aproape pierzând controlul maşinii pe drumul alunecos, recăpătându-l în ultima clipă. În urma ei, în oglindă, zări silueta întunecată a câinelui reapărând pe drum, neafectat de incident.

Pe bancheta din spate, Jody icni şi spinarea i se arcui într-un soi de convulsie. Scully opri brusc maşina în mijlocul drumului şi îşi desfăcu centura de siguranţă pentru a se putea întoarce, temându-se să nu constate că băiatul murise, împins dincolo de limitele rezistenţei sale.

Convulsia trecu într-o clipă, iar Jody începu să respire ceva mai uşor. Vader îl împunse cu botul în umăr şi îi linse rana din piept, scâncind.

Văzându-l liniştit pentru o vreme, Scully nu îndrăzni să mai piardă timpul. Băgă din nou în viteză şi demară violent, făcând cauciucurile să se învârtă în gol pe asfaltul acoperit cu frunze. Copacii înghiţeau curbele aflate înaintea ei, obligând-o să se concentreze mai degrabă asupra drumului decât a pacientului.

Aflat alături, telefonul avea înscris pe micul ecran acelaşi mesaj: Funcţionare întreruptă. Se simţea nespus de izolată, asemenea grupului de naturişti în mijlocul căruia se ascunsese unchiul lui Jody Kennessy. Oamenii aceia doreau să trăiască aşa, dar în clipa aceasta Scully ar fi preferat un spital mare, bine luminat, cu o grămadă de doctori şi alţi specialişti care să-i vină în ajutor.

Ar fi vrut ca Mulder să fie lângă ea. Ar fi vrut măcar să-l poată suna.

Când Jody tuşi, săltându-se pe scaunul din spate, arătând ameţit, dar altfel perfect sănătos, Scully aproape că ieşi cu maşina de pe şosea.

Vader latră, împungându-l cu botul, sărind pe el şi lingându-l, fericit să-l vadă pe Jody restabilit.

Scully frână brusc. Maşina încetini la marginea şoselei şi opri în dreptul unui drum de țară fără marcaj.

— Jody! strigă ea. Eşti bine.

— Mi-e foame, răspunse el, frecându-se la ochi.

Privi în jurul lui. Cămaşa îi rămăsese desfăcută şi, deşi acoperită cu sânge închegat, rana era acum închisă.

Scully deschise portiera şi se repezi în spatele maşinii, lăsând portiera căscată în urma ei. Semnalul sonor o admonestă pentru că lăsase cheile în contact. În spate, se aplecă, apucându-l pe Jody de umeri.

— Stai rezemat. Te simţi bine?

Îl atinse, examinându-i epiderma. Febra îi scăzuse, dar continua să fie cald.

— Cum îţi e?

Văzu pielea care se închisese peste rana de glonţ din pieptul lui, curată şi netedă, cu un aspect ca de plastic.

— Nu pot să cred, spuse ea.

— Avem ceva de mâncare? întrebă Jody.

Scully îşi aminti de biscuiţii cu brânză pe care Mulder îi lăsase pe scaunul din faţă şi ocoli maşina ca să-i aducă. Băiatul înşfăca lacom punga cu mâncare, băgând în gură pumni întregi, bucăţi de pe care pudra care îi acoperea i se aşeza pe buze şi pe degete.

Labradorul negru dădea din coadă, fâţâindu-se pe banchetă, cerând să i se acorde atenţie, dar Jody era preocupat mai mult de mâncare. Distrat, îl bătu pe Vader pe spate.

După ce termină biscuiţii, Jody se aplecă în afară, cercetând împrejurimile.

Scully văzu ceva sclipind. Cu un clinchet stins, o bucată de metal de desprinse din spatele lui şi căzu pe jos.

Scully se întinse peste el, iar Jody se strânse fără prea mult interes să-i facă loc. Ea ridică un proiectil, glonţul care îi rămăsese înfipt în corp. Îi săltă cămaşa la spate şi văzu un semn roşiatic, o cicatrice încreţită ce dispărea sub ochii ei. Ţinea între degete glonţul aplatizat, uluită.

— Jody, ştii ce ţi s-a întâmplat? îl întrebă ea.

Băiatul o privi, murdar de brânză la gură. Alături de el, Vader îşi puse botul pe umărul lui, clipind din ochii căprui şi mari, aparent absolut liniştit, bucuros că stăpânul i se întorsese la viaţă şi îi putea acorda din nou atenţie.

Jody ridică din umeri.

— E ceva ce mi-a făcut tata.

Căscă.

— Nanotehnologie… ba nu, el le zicea nanocrite. Poliţişti biologici, care să mă vindece de leucemie, să mă facă bine. M-a pus să-i promit că n-o să spun nimănui, nici măcar mamei.

Înainte ca ea să se poată gândi la ce întrebări să-i mai pună, Jody căscă iar şi ochii i se întunecară. Acum, că mâncase, o oboseală grozavă îl copleşea.

— Trebuie să mă odihnesc, spuse el şi, în ciuda încercărilor lui Scully de a-i mai pune câteva întrebări, nu mai putu răspunde nici uneia.

Clipi din pleoapele grele de câteva ori, apoi inspiră adânc şi se culcă pe banchetă, cufundându-se într-un somn profund şi odihnitor, diferit de coma provocată de şoc prin care trecuse mai înainte. Somnul acesta era vindecător, important pentru corpul său.

Scully se ridică şi se îndepărtă de maşină, ameţită de cele văzute. Semnalul sonor continua să îi amintească de portiera deschisă şi de cheile ce se legănau în contact.

Implicaţiile o uluiau, nu mai înţelegea nimic. Mulder bănuise. Ea însăşi ar fi fost mai sceptică, incapabilă să creadă că tehnologia celulară avansase până într-atât – dar văzuse cu ochii ei care erau puterile de recuperare ale lui Jody, asta pe lângă faptul că îşi revenise vizibil în urma cancerului care făcuse din el un invalid, slăbit şi scheletic, după cum arătau fotografiile şi informaţiile pe care le consultase.

Mişcându-se încet, ca prin ceaţă, Scully urcă din nou la volan. Capul îi bubuia. Încheieturile o dureau, dar încercă să se convingă că era efectul ultimelor zile de dormit prin hoteluri şi umblat pe drumuri de ţară, şi nu un simptom al cancerului, rezultat poate în urma răpirii şi a testelor… experimentelor pe care le făcuseră pe ea.

Îşi puse centura şi trase portiera, fie şi numai pentru a opri zgomotul acela sâcâitor. În spate, Vader oftă din rărunchi şi îşi aşeză capul în poala lui Jody. Coada îi bătea în cotiera capitonată, fixată pe uşă.

Porni, ceva mai încet de data aceasta, fără ţintă.

David Kennessy descoperise ceva extraordinar, ceva uimitor – îşi dădea seama acum câtă putere dădea aceasta centrului de la DyMar. Activitatea de cercetare în domeniul cancerului fusese finanţată din fonduri federale, iar activitatea lui era importantă pentru milioane de pacienţi care se îmbolnăveau anual de cancer – oameni ca ea.

Faptul că doctorul Kennessy îi administrase fiului său un tratament neconfirmat şi riscant era revoltător, împotriva regulilor eticii. Ca doctor, simpla idee că el trecuse peste toate examenele, peste capul tuturor grupurilor de control, peste analiza Departamentului Sănătăţii şi peste toate celelalte întrebări ce ar fi putut fi puse de grupările independente, o indigna.

În acelaşi timp însă, înţelegea durerea, nevoia disperată de a face ceva, orice, luând măsuri neortodoxe atunci când cele normale nu erau suficiente. Oare ce făcuse el era chiar atât de diferit de vindecarea prin rugăciune, de meditaţiile cu ajutorul cristalelor, sau de orice alte metode disperate pe care le încercau toţi pacienţii ajunşi în ultimul stadiu? Constatase că, pe măsură ce murea speranţa, creştea credulitatea. Când nu mai aveai ce pierde, ce rău făcea dacă încercai? Iar Jody Kennessy fusese pe moarte. Fără altă speranţă.

Dar vracii şi preoţii nu reprezentau o ameninţare pentru restul lumii, iar Scully înţelese, cu stomacul strâns parcă într-o gheară, că ameninţarea era mult mai gravă acum, după experimentele nanotehnologice ale lui Kennessy. La cea mai mică greşeală de ajustare sau adaptare a „poliţiştilor lui biologici” la celula de ADN uman, aceştia puteau deveni profund distructivi la nivel celular. „Nanocritele” se reproduceau şi se puteau transmite de la o persoană la alta. Totodată, puteau provoca manifestări aberante în alte organisme sănătoase, încurcându-le tiparul genetic.

Lucrul acesta putea fi o problemă numai dacă nanomaşinile nu funcţionau aşa cum ar fi trebuit… iar Kennessy fusese obligat să mizeze pe faptul că nu făcuse nicio greşeală.

Încleştându-şi dinţii, Scully îşi continuă drumul, trăgând în jos apărătoarea pentru soare, încercând să contracareze efectul umbrelor copacilor care dansau într-o reţea complicată pe parbrizul ei.

După cum arătau victimele pe care le văzuseră ea şi Mulder, se părea că undeva, cineva făcuse o greşeală, una mare de tot.

TREIZECI ŞI CINCI

Cabana familiei Kennessy
Coast Range, Oregon
Vineri, 4:23 p.m.

Rănile din gâtlejul lui Jeremy Dorman se închiseseră; dinspre el emana o febră aproape palpabilă, o căldură pulsândă, care radia din pielea şi corpul lui.

Bărbatul care ar fi trebuit să fie mort deschise gura, formând cuvinte, dar coardele vocale nu scoteau mai mult decât câteva bolboroseli şoptite. Făcu semn cu revolverul şi şuieră, folosindu-se mai mult de răsuflarea modulată:

— Arma… arunc-o.

Mulder băgă încet mâna sub haină şi găsi pistolul în tocul plat. Îi dădu drumul să cadă cu o bufnitură pe jos. Acesta nimeri într-o băltoacă de noroi, alunecă într-o parte şi se opri într-un smoc de ace de brad uscate.

— Nanotehnologia, spuse Mulder, încercând să-şi controleze mirarea din glas. Te vindeci.

— Eşti unul dintre ei, zise Dorman cu o voce aspră, gâfâită. Unul dintre oamenii aceia.

Dădu drumul pardesiului lui Mulder, lăsând pe el o dâră de mâzgă care se impregna în ţesătură, întinzându-se, mişcându-se ca o amoebă.

— Pot să-mi scot pardesiul? întrebă Mulder, încercând să nu lase să i se audă teama.

— Dă-i drumul.

Dorman se ridică în picioare, tot cu revolverul în mână. Mulder se dezbrăcă de pardesiu, păstrând pe el doar sacoul sport de culoare închisă.

— Cum m-ai găsit? întrebă Dorman. Cine eşti?

— Sunt de la FBI. Mă numesc Mulder. Îi caut pe Patrice şi pe Jody Kennessy. Pe ei îi urmăream, nu pe dumneata… Deşi tare mi-ar plăcea să ştiu cum ai scăpat din incendiul de la DyMar, domnule Dorman.

Bărbatul pufni pe nas.

— FBI. Ştiam eu că şi voi sunteţi amestecaţi în conspiraţie, încercaţi să suprimaţi informaţia, să ne distrugeţi descoperirile. Aţi crezut că am murit. Aţi crezut că m-aţi omorât.

În orice alte împrejurări, Mulder ar fi izbucnit în râs.

— Până acum, nimeni nu m-a mai acuzat că aş fi implicat într-o conspiraţie.

Te asigur că nu am auzit nici despre dumneata, nici despre David Kennessy şi nici despre Laboratoarele DyMar până la distrugerea centrului.

Se opri.

— Eşti contaminat cu ceva rezultat din descoperirile lui Kennessy, aşa-i?

— Eu sunt descoperirea! replică Dorman, ridicând vocea, încă aspră şi nesigură.

Ceva în pieptul lui se mişcă pe sub acoperământul zdrenţuit al cămăşii. Mulder văzu forme încolăcindu-se ca nişte şerpi, excrescenţe straniu colorate care tresăreau sub piele şi apoi se calmau, recontopindu-se cu masa musculară.

— Am impresia că descoperirea mai are nevoie de ajustări pe ici, pe colo, comentă Mulder.

Dorman îi făcu semn cu revolverul să se întoarcă.

— Ai venit cu maşina?

Mulder dădu din cap, cu gândul la camionetă hârbuită.

— Oarecum.

— Plecăm de-aici. Trebuie să mă ajuţi să-l găsesc pe Jody, sau măcar câinele. Sunt cu cealaltă… cu femeia. Care m-a lăsat aici, crezând că sunt mort.

— Având în vedere felul în care îţi arăta gâtul, era o concluzie logică, spuse Mulder, mascându-şi bucuria la auzul veştii că Scully trecuse pe acolo şi că era încă în viaţă.

— Iar tu o să mă ajuţi, agent Mulder, zise Dorman, în vocea căruia se strecurase de-acum o notă ameninţătoare. Prin tine o să ajung la ei.

— Ca să-i omori aşa cum i-ai omorât şi pe Patrice Kennessy, pe şoferul camionului sau pe paznic? întrebă Mulder.

Dorman se crispă în timp ce un nou spasm îi cuprindea corpul.

— N-am vrut. A trebuit.

Îşi întoarse ochii înapoi către Mulder.

— Dar, dacă nu mă ajuţi, o să ţi se întâmple şi ţie acelaşi lucru. Nu încerca să mă atingi.

— Crede-mă, domnule Dorman – aruncă o privire rănilor acoperite cu mâzgă – nici nu-mi trece prin gând să te ating.

— Nu vreau să fac rău nimănui, zise Dorman, cu chipul schimonosit de suferinţă. Nu vreau. Nimic din ce s-a întâmplat n-a fost din voia mea… dar îmi e din ce în ce mai greu să nu fac rău altora. Dacă pun mâna pe câteva picături de sânge proaspăt – de preferat al băiatului, dar şi al câinelui s-ar putea să fie suficient – nimeni n-o să mai păţească nimic, iar eu o să mă pot face bine. Totul e foarte simplu şi toată lumea are doar de câştigat.

Pentru prima dată, Mulder lăsă să i se vadă scepticismul. Ştia că animalul

fusese folosit pentru experienţe, dar ce căuta băiatul în toată povestea asta?
— Şi ce rezolvi cu asta? Nu pricep.
Dorman îi aruncă o privire încărcată de dispreţ.
— Sigur că nu înţelegi, agent Mulder.
— Atunci explică-mi, zise Mulder. Ai o parte din maşinăriile alea nanotehnologice în dumneata, nu-i aşa?
— David le spunea „nanocrite” – foarte drăguţ.
— Şi câinele le are în sânge, continuă Mulder pe ghicite. Puse la punct de Darrin şi David Kennessy pentru cancerul lui Jody.
— Aparent, nanocritele lui Jody funcţionează perfect.
Ochii negri ai lui Dorman aruncau fulgere.
— S-a şi vindecat de leucemie.
Mulder încremeni dedesubtul ramurilor încâlcite, umbroase ale pădurii, încercând să digere informaţia.
— Dar dacă şi câinele şi copilul sunt purtători, dacă labradorul se face bine după un accident, iar Jody e acum sănătos, cum se face că dumneata mai ai puţin şi te dezintegrezi? Cum se face că aduci moartea oricui te atinge?
Dorman aproape că strigă:
— Pentru că nanocritele lor funcţionează perfect! Spre deosebire de ale mele.
Îi făcu semn lui Mulder să pornească spre ieşirea din pădure, înapoi până la cabana izolată unde parcase camioneta.
— N-am mai avut timp. Laboratorul ardea, iar eu trebuia să mor, la fel ca şi David. Am fost trădat! Am luat… ce-am mai găsit.
Mulder făcu ochii mari, întorcându-se să-l privească peste umăr.
— Ai folosit nişte nanocrite dintr-o generaţie mai veche, netestate. Ţi le-ai injectat ca să te vindeci de răni, să supravieţuieşti, în timp ce toată lumea te credea mort.
Dorman ricană.
— Câinele a fost primul nostru succes adevărat. Acum îmi dau seama că David trebuie să fi luat o probă proaspătă de nanocrite virgine, pe care i-a injectat-o fiului lui. Jody era oricum aproape mort din cauza leucemiei, aşa că ce importanţă mai avea? Mă îndoiesc că Patrice a ştiut ceva. Dar, după ce l-am văzut azi pe Jody… e vindecat. E sănătos. În corpul lui nanocritele au reacţionat perfect.
În lumina slabă a pădurii, pielea lui Dorman tresălta şi viermuia.
— Spre deosebire de dumneata, observă Mulder.
— David era prea speriat ca să lase ceva de valoare la îndemâna oricui. Măcar atâta lucru învăţase de la frate-său. Eu nu aveam acces decât la ce rămânea în

depozitul criogenic. Unele dintre prototipurile noastre dăduseră rezultate… alarmante. Ar fi trebuit să fiu mai prudent, dar clădirea ardea deja în jurul meu. Când au pătruns în sistemul meu, maşinile au început să se reproducă şi s-au adaptat factorilor genetici, structurii celulelor mele. Am crezut că o să meargă.

În timp ce intrau în luminiş, mintea lui Mulder gonea cu toată viteza înainte, cântărind toate posibilităţile.

— Deci DyMar a fost aruncat în aer pentru că cei care vă finanţau cercetările nu doreau ca rezultatele lor să iasă la iveală. Nu voiau ca David Kennessy să facă testări pe câine sau pe copilul lui.

Glasul lui Dorman avea acum o nuanţă ciudată.

— Leacul tuturor bolilor, şansa nemuririi – cum să nu vrea să o păstreze numai pentru ei? Intenţionau să mute probele într-un laborator izolat, unde să continue în secret cercetările.

Continuă în şoaptă.

— Acolo eu trebuia să conduc lucrările, dar au hotărât să mă elimine şi pe mine, la fel ca pe David şi pe toţi ceilalţi.

Vântură din nou revolverul, iar Mulder păşi atent, înghiţind în sec, pe măsură ce începea să înţeleagă ce se petrecuse.

Nanocritele prototip se adaptaseră iniţial la ADN-ul animalelor de laborator, dar, când Dorman şi le injectase fără să se gândească prea mult, cercetaşii celulari fuseseră nevoiţi să se adapteze din nou la un tip complet diferit de structură genetică: poliţişti biologici, cu instrucţiuni care se băteau cap în cap. Schimbarea radicală dăduse complet peste cap maşinăriile şi aşa instabile.

Mulder îşi continuă speculaţiile.

— Deci, nanocritele dumitale sunt acum derutate de programarea contradictorie. Şi când ajung în corpul unei a treia persoane, deci într-o nouă structură genetică, o iau razna de tot. Asta provoacă o formă virală de cancer ori de câte ori atingi pe câte cineva, o blocare a sistemului nervos care se răspândeşte prin organismul uman ca focul într-o pădure uscată.

— Dacă aşa crezi, mormăi Dorman gros. Eu, unul, nu prea am timp să fac o mulţime de analize.

Mulder se încruntă.

— Substanţa asta mucilaginoasă – arătă prudent spre gâtul lui Dorman, lucios de mâzgă – e substanţa purtătoare pentru nanocrite?

Dorman dădu din cap.

— E infestată cu ele. Dacă cineva se atinge de lichidul acesta, nanomaşinile îi pătrund imediat în corp…

Camioneta roşie, hârbuită, stătea parcată pe aleea plină de noroi, acum chiar

în faţa lor. Îndreptându-se spre ea, Dorman ocoli trupul căzut al lui Patrice Kennessy.

— Şi acum, cu dumneata se întâmplă ce s-a întâmplat şi cu victimele dumitale, numai că mult mai încet, spuse Mulder. Trupul ţi se dezintegrează şi crezi că sângele lui Jody are să te ajute cumva.

Dorman oftă, pierzându-şi răbdarea.

— Nanomaşinile din sistemul lui sunt perfect stabile. Asta îmi trebuie. Funcţionează aşa cum ar trebui, nu marcate de erori contradictorii ca ale mele. Şi nanocritele câinelui sunt bune, dar ale lui Jody sunt deja adaptate ADN-ului uman.

Dorman inspiră adânc, iar Mulder pricepu că omul nu avea niciun motiv să creadă în propria teorie; spera, împotriva oricărei evidenţe, că speculaţia lui se va dovedi corectă.

— Dacă pot să fac o transfuzie de nanomaşini stabile, ele vor fi mai puternice decât cele bolnave ale mele. Vor prelua controlul în corpul meu şi vor furniza structuri noi.

Îl privi intens pe Mulder, de parcă ar fi vrut să îl ia pe agentul FBI de umeri şi să-l scuture.

— E chiar atât de rău?

Ajunşi lângă camioneta parcată în faţa cabanei, Dorman îi ceru lui Mulder să scoată cheile.

— Le-am lăsat în contact, spuse Mulder.

— Ce fire încrezătoare.

— Nu-i maşina mea, se scuză Mulder, ezitând şi încercând să hotărască ce avea de făcut mai departe.

Dorman smuci uşa care scârţâia.

— Bun, hai să mergem.

Se strecură pe scaunul din dreapta, rămânând cât îi permitea de departe portiera, evitând contactul.

— Trebuie să-i găsim.

Mulder porni maşina, închis în acelaşi vehicul cu omul a cărui atingere aducea moartea instantanee.

TREIZECI ŞI ŞASE

Postul de comandă temporar al echipei tactice
Districtul Oregon
Vineri, 6:10 p.m.

Pentru Adam Lentz şi echipa lui de profesionişti, urmele lăsate de fugari erau ca nişte paşi plini de noroi făcuţi pe un covor alb ca zăpada.

Nu îi cunoştea pe membrii echipei pe nume, dar ştia ce putea face fiecare, ştia că fuseseră selectaţi cu atenţie pentru această misiune şi pentru altele asemănătoare. Grupul s-ar fi putut descurca şi fără el, dar Lentz dorea să fie de faţă, să-i ţină sub control… să fie sigur că, la sfârşit, laudele le primea cine trebuia.

În profesia lui nu existau avansări oficiale, premii sau trofee. Rezultatele muncii lui nu-i aduceau nici măcar măriri de salariu ca atare, deşi banii nu fuseseră niciodată prea importanţi pentru el. Avea multe surse de venit.

Discret şi profesional, zburase cu avionul până la Portland. Fusese întâmpinat la aeroport şi dus la locul de întâlnire. Ceilalţi membri ai echipei se reuneau la unul dintre dispeceratele locale de poliţie, prima etapă a călătoriei.

Microbuzul în care se găsea instalaţia de decontaminare ultramodernă sosise escortat de un automobil negru. Bărbaţi în costume negre, cu cravată, se revărsară din el, îndreptându-se către locul unde un camion mare, care căra buşteni, derapase, ieşind de pe şosea. Raportul venise prin radio, iar echipa lui Lentz se grăbise să răspundă.

Unul dintre poliţiştii locali, Jared Penwick, rămăsese la locul accidentului. Cu el, ghemuit pe locul din faţă al maşinii de patrulare – în mod evident, nu un prizonier – şedea un bărbat în vârstă, care purta o şapcă roşie, cu cozoroc mare şi o pelerină de ploaie. Avea o înfăţişare supărată, îngrijorată.

Bărbaţii în negru îşi fluturară legitimaţiile, anunţându-se ca echipă operativă trimisă de guvernul federal. Toţi erau înarmaţi cu pistoale şi se mişcau rapid, la unison.

Uşile microbuzului se deschiseră cu un pocnet şi din el coborâră câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în costume pentru decontaminare, asemănătoare celor spaţiale, înarmaţi cu saci de plastic şi injectoare cu spumă. Ultimul din şir ducea un aruncător de flăcări.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă Penwick, îndreptându-se spre ei.

— Suntem echipa oficială de decontaminare, răspunse Lentz, fără să se ostenească să-şi arate legitimaţia. V-am fi recunoscători dacă ne-aţi acorda tot sprijinul.

Rămase cu stoicism în afara zonei de risc, în timp ce echipa deschidea uşa cabinei camionului şi învelea victima în foliile de plastic. Împrăştiară peste tot un strat gros de spumă acidă, folosind metodele de decontaminare cele mai drastice. În curând trupul camionagiului era împachetat, cu mâinile şi picioarele strânse în aşa fel încât să poată fi învelit, ca o omidă muribundă într-un cocon.

Poliţistul urmărea totul cu ochii mari.

— Hei, nu puteţi aşa, pur şi simplu…

— În acest fel eliminăm riscul contaminării, domnule. Dumneavoastră sau domnul de colo – arătă către bărbatul cu pelerină – aţi deschis cabina sau aţi urcat înăuntru?

— Nu, spuse Penwick, dar cu noi a fost şi un agent FBI, Mulder. Unul din oamenii voştri, presupun?

Lentz nu-i răspunse.

Poliţistul continuă:

— A rechiziţionat camioneta omului ăstuia şi s-a dus. Zicea că trebuie să se întâlnească cu colega lui, care avea şi ea o legătură cu chestia asta. Aşteptăm aici de – se uită la ceas – aproape o oră.

— De-aici încolo ne ocupăm noi de tot, domnule. Să nu vă faceţi griji.

Lentz făcu câţiva paşi înapoi, punându-şi mâna la ochi, în timp ce colegul lui cu aruncătorul de flăcări împrăştia benzină în formă gelatinoasă prin cabina camionului şi îi dădea foc cu o bufnitură urmată de o pălălaie.

— Sfinte Sisoe! exclamă bărbatul cu pelerină.

Trânti uşa maşinii de poliţie în clipa în care peste ei se rostogolea un val de căldură, aruncând nori de abur ridicaţi din frunzişul ud şi din asfaltul şoselei.

— Ar trebui să vă daţi înapoi, îi sugeră Lentz poliţistului. Rezervorul de benzină o să explodeze în câteva clipe.

Se traseră iute la adăpost. Restul echipei terminase de ambalat cadavrul camionagiului şi îl depozitase într-un compartiment steril al microbuzului de decontaminare. De îndată ce vor urca toţi în microbuz, îşi vor scoate costumele de protecţie şi le vor incinera.

Camionul mare ardea ca o torţă incandescentă în după-amiaza cenuşie şi ploioasă. Rezervorul de benzină explodă cu un bubuit asurzitor şi toţi se trântiră la pământ, evitând resturile care zburau prin aer, înainte de a se întoarce la activităţile lor.

— Spuneaţi ceva de agentul Mulder, continuă Lentz, revenind lângă poliţist. Ne puteţi spune încotro s-a îndreptat?

— Sigur, ştiu unde s-a dus, răspunse Penwick, fascinat de camionul care ardea şi de modul eficient în care bărbaţii în negru şterseseră toate urmele.

Focul pocnea şi trosnea, scoțând un fum negru, cu un miros pătrunzător de benzină, chimicale şi frunze ude.

Poliţistul îl îndrumă pe Lentz către cabana lui Darrin Kennessy. Lentz nu notă nimic, dar memoră totul. Trebui să se stăpânească să nu clatine din cap.

O urmă ca de picioare murdare pe un covor alb ca zăpada…

Bărbaţii se urcară la loc în automobilul negru, în timp ce restul echipei sigila microbuzul şi şoferul pornea motorul.

— Hei!

Bătrânul cu pelerină deschise portiera maşinii de patrulare şi coborî. Strigă în urma lui Lentz:

— Când îmi aduceţi înapoi camioneta?

Dacă imaginea lui Fox Mulder conducând o camionetă roşie şi hodorogită i se părea amuzantă, Lentz nu o lăsă să se vadă.

— Vom face tot ce ne stă în putinţă, domnule. Nu trebuie să fiţi îngrijorat.

Lenz urcă în automobil şi echipa porni în goană către cabana izolată a familiei Kennessy.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Pe drumurile lăturalnice ale Oregonului
Vineri, 6:17 p.m.

Cu un suspin scurt de pe bancheta din spate, Jody se trezi din nou în amurg, proaspăt, complet vindecat – şi gata să vorbească.

— Cine sunteţi, doamnă? întrebă el, făcând-o pe Scully să tresară iar.

Se trezise brusc şi total. Vader se ridică alături de el, fericit că totul era iar frumos pe lume.

— Mă numesc Dana Scully, îi răspunse ea, atentă la drumul care se întuneca. Dana, spune-mi Dana. Te căutam. Am vrut să mă asigur că ajungi la un spital înainte ca simptomele cancerului să se agraveze.

— N-am nevoie de spital, îi spuse el cu o intonaţie cântată în glas, din care reieşea că, după părerea lui, răspunsul era limpede. Acum nu mai am.

Scully continua să conducă în lumina slabă a amurgului. Nu reuşise încă să ia legătura cu Mulder.

— Şi cum se face că nu mai ai nevoie de spital? întrebă ea. Jody, ţi-am văzut fişa medicală.

— Am fost bolnav. Cancer.

Închise ochii, făcând un efort să-şi amintească.

— Leucemie limfoblastică acută, aşa-i spune, sau LLA. Tata zicea că există o mulţime de denumiri pentru el, pentru cancerul sângelui.

— Adică celulele din sângele tău nu mai funcţionează cum trebuie, explică Scully. Nu mai funcţionează cum trebuie şi le omoară pe cele care funcţionează.

— Dar acum sunt bine… sau aproape, spuse Jody sigur pe sine.

Îl bătu pe Vader pe creştet, apoi îl îmbrăţişă. Labradorul negru era în al nouălea cer de fericire.

Deşi bănuia care erau răspunsurile, lui Scully îi venea greu să accepte realitatea.

Pe neaşteptate, Jody aţinti asupra ei o privire bănuitoare.

— Eşti dintre cei care ne urmăresc? Cei de care se temea mama?

— Nu, răspunse Scully. Eu am încercat să te scap de oamenii aceia. Mi-a fost foarte greu să te găsesc, Jody. Mama ta a acţionat cu multă pricepere.

Îşi muşcă buzele, realizând care avea să fie întrebarea următoare… pe care

băiatul o puse privind în jur, dându-şi brusc seama unde se afla.

— Hei, ce s-a întâmplat cu mama? Unde e? Jeremy o urmărea, iar ea mi-a spus să fug.

— Jeremy? întrebă Scully, detestându-se pentru că ocolea atât de evident răspunsul la întrebarea lui.

— Jeremy Dorman, zise Jody, de parcă era o informaţie pe care ea ar fi trebuit să o cunoască deja. Asistentul lui tata. Am crezut că a murit şi el în incendiu, dar n-a murit. Numai că am impresia că ceva nu e în regulă cu el. Zicea că are nevoie de sângele meu.

Băiatul îşi lăsă capul în jos, mângâind câinele cu gesturi mecanice.

— Jeremy i-a făcut ceva lui mami, nu-i aşa?

Inspirând adânc, Scully încetini. Nu voia să trebuiască să fie atentă la curbele strânse sau la gropile de pe drum în timp ce îi spunea lui Jody că mama lui murise.

— Cred că a încercat să te apere, zise ea, dar omul acela, domnul Dorman, care venise după tine…

Se întrerupse, în timp ce mintea ei căuta febril cuvintele cele mai potrivite.

— … domnul Dorman e bolnav. Suferă de un fel de maladie. Ai făcut bine că nu l-ai lăsat să pună mâna pe tine.

— Şi mami a luat boala? întrebă Jody.

Scully dădu din cap, privind drept înainte, dar sperând că el o va vedea răspunzându-i.

— Da.

— Nu cred că e o boală, zise Jody cu un glas puternic, curajos. Cred că Jeremy are în el nanocritele. Le-a furat de la laborator… dar în el nu merg aşa cum trebuie. Nanocritele ucid pe alţi oameni. Am văzut eu cum arăta.

— De aceea te caută? întrebă Scully.

O impresionau inteligenţa şi stăpânirea lui după chinul prin care trecuse, dar toată povestea suna incredibil. Şi totuşi, după tot ceea ce văzuse cu ochii ei, cum ar fi putut copilul să inventeze?

Jody oftă şi umerii i se chirciră.

— Probabil că oamenii aceia îl caută şi pe el. Noi suntem purtătorii ultimelor mostre rămase, le avem în noi. E cineva care nu vrea ca ele să se răspândească.

Clipi, iar Scully îi văzu ochii în oglinda retrovizoare, strălucind în întunericul tot mai adânc. Părea speriat şi inocent. Se gândi la cancerul care făcea ravagii în trupul lui şi la soarta lui, asemănătoare cu a ei, dar cu un grad de risc mult mai mare.

— Crezi că sunt un pericol, Dana? Or să moară oameni din cauza mea?

— Nu, spuse Scully. Eu te-am atins şi n-am păţit nimic. O să am grijă să nu ţi se întâmple nimic rău.

Băiatul nu răspunse – era greu de ghicit dacă vorbele ei aveau efectul liniştitor pe care mizase.

— „Nanocritele" astea, Jody. Ce ţi-a spus tata despre ele?

— Mi-a spus că sunt ca nişte poliţişti care patrulează prin corpul meu, căutând celulele stricate ca să le repare, pe rând, spuse Jody. Tot ele pot să mă apere când mă lovesc.

— Sau când eşti împuşcat.

Scully îşi dădea seama că, dacă nanomaşinile puteau repara o leucemie profund instaurată, o rană de glonţ era pentru ele o simplă operaţiune de reconstrucţie. Puteau foarte uşor să stopeze sângerarea, să astupe găurile şi să refacă pielea.

O leucemie acută însă reprezenta un obiectiv mult mai dificil. Poliţiştii biologici vor avea de cercetat miliarde de celule din corpul lui Jody, un efort de restructurare uriaş. Era ca diferenţa dintre o bucată de leucoplast şi un vaccin.

— Nu mă duci la spital, nu-i aşa? întrebă Jody. Nu am voie să ies în public. Lumea nu trebuie să ştie de mine.

Scully medita. Tare ar fi vrut să poată sta de vorbă cu Mulder. Dacă nanotehnologia lui Kennessy era într-adevăr viabilă – după cum se părea din dovezile pe care le avea dinaintea ochilor – Jody şi câinele erau tot ce rămăsese din cercetările de la DyMar. Totul în afara lor fusese sistematic distrus, iar cei doi de pe bancheta din spate erau purtătorii în viaţă ai nanocritelor funcţionale… pe care cineva dorea să le elimine.

Dacă ducea copilul la spital şi îl lăsa în grija unor oameni care nu ştiau nimic despre cele întâmplate, putea face o mare greşeală. Şi Scully nu se îndoia că, nu peste multă vreme, Jody şi Vader aveau să cadă în mâinile celor care provocaseră distrugerile de la DyMar.

Scully ştia că nu putea lăsa ca băiatul să fie găsit şi răpit, făcut să dispară de pe faţa pământului. Jody Kennessy nu putea fi ascuns după uşă, ca un gunoi. Se simţea prea aproape de el.

— Nu, Jody, îi spuse ea. Nu ai de ce să te temi. O să am grijă să fii în siguranţă.

TREIZECI ŞI OPT

Pe drumurile lăturalnice ale Oregonului
Vineri, 6:24 p.m.

Înconjurat de murmurul motorului şi de umbrele tot mai adânci ale înserării, Mulder nu avea nevoie să se uite la Jeremy Dorman, nu voia să vadă zvârcolirile greţoase şi mişcările inexplicabile ale trupului său.

După o perioadă îndelungată de inconfort, nelinişte şi dureri abia conţinute, Dorman părea gata să îşi piardă cunoştinţa. Mulder vedea că fostul cercetător, omul care îi înfruntase pe – şi care aparent fusese ucis de – ceilalţi conspiratori, trăia o stare disperată. Era limpede că nu mai avea multe zile. Corpul nu-i mai putea funcţiona multă vreme, profund afectat cum era.

Dacă Dorman nu primea repede ajutor, nu mai avea niciun sens.

Dar Mulder nu ştia cât să creadă din istorisirea lui stranie. În ce măsură fusese el însuşi responsabil pentru dezastrul de la DyMar?

Dorman ridică ochii cu pleoape grele şi observă antena telefonului celular iţindu-se din buzunarul sacoului lui Mulder. Se ridică brusc.

— Telefonul, Mulder. Ai un telefon mobil!

Mulder clipi.

— Ce-i cu el?

— Foloseşte-l. Sună-ţi colega. Aşa putem da de ei.

Până acum, Mulder încercase să evite să-l aducă pe bărbatul acesta cu diformităţi monstruoase în apropierea lui Scully sau a copilului nevinovat pe care îl avea în grijă – acum însă nu mai vedea cum ar fi putut continua, doar prin puterea vorbelor.

— Scoate telefonul, agent Mulder, mârâi Dorman pe un ton în care se citea clar ameninţarea. Acum, pe loc.

Mulder prinse volanul cu mâna stângă, mişcând de el dintr-o parte în alta pentru a compensa neregularităţile drumului. Scoase telefonul şi trase de antenă cu dinţii. Cu o doză de uşurare, constată că aparatul era în continuare scos din funcţiune.

— Nu se poate, spuse el şi întoarse telefonul în aşa fel încât Dorman să-l poată vedea. Ştii cât de departe suntem aici. Nu există prin apropiere nici relee, nici staţii de amplificare.

Inspiră adânc.

— Crede-mă, domnule Dorman, am vrut să o sun de mai multe ori.

Bărbatul masiv se rezemă de portieră până făcu cotiera să trosnească. Cu vârful degetului, încercă să şteargă o pată imaginară de pe geamul maşinii; degetul lăsă o dâră de mâzgă lipicioasă şi translucidă pe sticlă.

Mulder îşi ţinea privirile aţintite asupra şoselei. Lumina farurilor străpungea ceaţa.

Când se întoarse spre Mulder, ochii lui Dorman păreau să strălucească puternic în întuneric.

— Jody o să mă ajute. Ştiu că o să mă ajute.

Copacii întunecaţi zburau pe lângă ei în amurg.

— El şi cu mine am fost prieteni buni. I-am fost ca un unchi. Ne jucam, vorbeam despre tot felul de lucruri. Tatăl lui era veşnic ocupat, iar unchiul lui – neisprăvitul ăla – i-a trimis pe toţi la dracu' după ce s-a certat cu David şi a fugit să-şi ascundă capul în nisip. Dar Jody ştie că n-o să-i fac niciodată rău. Trebuie să ştie asta, indiferent ce s-a întâmplat.

Arătă cu un gest telefonul aşezat între ei, pe banchetă.

— Mai încearcă o dată, Mulder. Sună-ţi colega. Te rog.

Sinceritatea şi disperarea din glasul lui Dorman îi dădură fiori lui Mulder. Încet, fără vreo urmă de speranţă că va funcţiona, ridică aparatul şi formă numărul lui Scully.

De data aceasta, spre uimirea lui, telefonul sună.

TREIZECI ŞI NOUĂ

Postul de comandă temporar al echipei tactice
Districtul Oregon
Vineri, 6:36 p.m.

În timp ce cele două vehicule îşi croiau drum cu greutate pe poteca accidentată şi noroioasă, lui Lentz nu-i venea să creadă uşurinţa cu care refuzaseră până acum să vadă legătura evidentă.

Ceva mai devreme, verificaseră enclava naturistă unde Darrin, fratele lui David Kennessy, îşi găsise adăpost, crezându-se invizibil şi apărat. Dar Patrice nu se ascunsese acolo. Nu se vedea nicio urmă a câinelui, sau a băieţelului de doisprezece ani.

În schimb, venise în partea aceasta de lume, la această cabană, care aparţinuse fratelui lui Kennessy, achiziţionată cu mult timp în urmă şi aparent abandonată. Concentrat asupra pistei false pe care o reprezentase enclava naturistă, Lentz nu depistase această ascunzătoare pe niciuna dintre cercetările făcute pe computer, în încercarea de a găsi posibila ascunzătoare a lui Patrice.

Cabana aceasta era locul cel mai bun unde s-ar fi putut adăposti Patrice, împreună cu copilul şi cu câinele ei.

Acum însă se părea că altcineva dăduse de ei înaintea lui.

Echipa întreagă ţâşni iar din maşini, de data aceasta cu tot armamentul pregătit, cu puştile automate şi lansatoarele de grenade îndreptate spre clădirea mică şi tăcută.

Aşteptară. Nu mişca nimeni – nici cei aflaţi înăuntru, nici membrii echipei. Erau ca un set de soldaţi de plastic, încremeniţi pe veşnicie în poziţiile lor de atac.

— Hai mai aproape, spuse Lentz fără să ridice glasul.

În aerul încă umed, vorbele i se auzeau cu o claritate desăvârşită. Membrii echipei se mişcară cu paşi uşori, schimbându-şi poziţiile, trăgându-se mai aproape, strângând laţul în jurul cabanei. Alţii sprintară ocolind, pentru a închide cercul.

Lenz aruncă o privire în jur, convins că toţi oamenii lui observaseră cele două seturi de urme proaspete de cauciucuri care marcau aleea. Agentul Mulder trecuse deja pe-acolo, la fel ca şi partenera lui, Scully.

Cineva scoase un strigăt, arătând spre un petic de iarbă deasă şi buruieni, nu

departe de verandă. Lentz şi restul se grăbiră să se apropie, pentru a descoperi trupul unei femei întins pe pământ, acoperit cu urmele vineţii ale ravagiilor infecţiei nanotehnice. Fusese atinsă. Boala o ajunsese şi pe ea.

Pesta virală se răspândea şi, cu fiecare victimă, şansele de a o eradica deveneau tot mai slabe. Membrii echipei reuşiseră abia în ultima clipă să împiedice un dezastru la morga Spitalului Mercy, unde nanomaşinile îşi continuaseră opera asupra primei victime, reanimând discreţionar doar o parte din sistemele vitale ale cadavrului.

Datoria lui Lentz era să facă în aşa fel încât o asemenea ameninţare să nu mai apară niciodată.

— Au plecat, spuse el. Dar avem de făcut un pic de curăţenie aici.

Ordonă echipei care venise cu microbuzul să îmbrace costume noi de protecţie şi să facă pregătirile pentru o nouă sterilizare.

Lentz se trase înapoi şi inspiră adânc, inhalând aerul răşinos al pădurii din apropiere, mireasma umedă a poienii curate şi proaspete. Se întoarse spre unul din oamenii lui:

— Ardeţi complet cabana. Aveţi grijă să nu rămână nimic din ea.

Se răsuci din nou, pentru a vedea echipa înfăşurând trupul lui Patrice Kennessy în folie de plastic şi spumă. Cineva puse mâna pe echipamentul de pompare şi începu să stropească cu benzină gelatinoasă pereţii exteriori ai cabanei, apoi făcu un efort suplimentar şi împroşcă şi locul pe pajişte unde stătuse cadavrul lui Patrice.

Lentz nu se mai osteni să aştepte să vadă incendiul. Reveni la maşină, unde, prin intermediul aparaturii radio, era conectat la reţelele de sateliţi, la antenele de recepţie, la sistemele de urmărire a telefoanelor celulare şi la aparatele de bruiaj şi de decodificare.

Alţi membri ai escadronului tactic stăteau cu ochii pe agentul Mulder, iar acum Lentz ceru să i se transmită toate informaţiile pe care le aveau referitoare la el.

Poate că Mulder era acela care îi putea conduce acolo unde doreau să ajungă.

PATRUZECI

Pe drumurile lăturalnice ale Oregonului
Vineri, 6:47 p.m.

Telefonul lui Scully începu să sune în întunericul tăcut al banchetei din fată a maşinii, precum chiţăitul unei veveriţe electronice. Îl înşfăcă grăbită, ştiind cine trebuia să fie, uşurată că putea lua din nou legătura cu partenerul ei.

Pe locul din spate, Jody rămase tăcut, curios. Câinele scheună, dar se linişti imediat. Scully trase de antenă, continuând să conducă cu o singură mână.

— Scully, eu sunt.

Glasul lui Mulder venea pe un val de zgomote de fond, dar se distingea destul de limpede.

— Mulder, de câteva ceasuri încerc să dau de tine, spuse ea repede, înainte ca el să apuce să continue. Ascultă-mă, e foarte important. Jody Kennessy e cu mine. S-a vindecat de leucemie şi dispune de o capacitate de regenerare uluitoare, dar e în primejdie. Amândoi suntem.

Continuă gâtuit:

— Mulder, copilul nu e purtătorul bolii, ci al leacului.

— Ştiu, Scully. E nanotehnologia lui Kennessy. Purtătorul bolii e Jeremy Dorman… care stă aici, lângă mine… un pic cam prea aproape, dar în clipa asta nu prea am de ales.

Dorman trăia! Nu-şi putea crede urechilor. Văzuse cadavrul plin de sânge, cu mâna zvâcnind spasmodic. Nu exista fiinţă umană care să poată supravieţui unor asemenea răni.

— Mulder, am văzut câinele cum l-a atacat, cum i-a sfâşiat beregata…

Dar, îşi aminti Scully, n-ar fi crezut niciodată că tânărul Jody ar fi putut supravieţui rănii de glonţ pe care o suferise.

— Şi Dorman poartă în el nanomaşinile, spuse Mulder, dar ale lui funcţionează aberant. Şi chiar spectaculos, dacă pot să spun aşa.

Jody se aplecă înainte, preocupat.

— Ce se întâmplă, Dana? Ne urmăreşte cineva?

— A pus mâna pe partenerul meu, îi şopti ea.

Vocea lui Mulder continua să vorbească.

— Nanocritele astea sunt nişte chestii uimitoare, cu nişte capacităţi de refacere remarcabile, după cum am văzut amândoi. Nici nu mă mai mir că

cineva vrea să le ţină secrete.
— Mulder, am văzut ce s-a întâmplat la DyMar. Ştim că acolo a venit cineva care a confiscat toate probele care aveau legătură cu paznicul mort din morga spitalului. Nu intenţionez să las ca Jody Kennessy sau câinele să fie capturaţi, făcuţi prizonieri şi pe urmă eliminaţi în vreun fel.
— Cred că nici Dorman nu vrea asta, spuse Mulder. Vrea să ne întâlnim.
Scully auzi o conversaţie înăbuşită la capătul celălalt, iar apoi pe Dorman spunând ceva pe un ton ameninţător. Îşi aminti glasul răguşit, dispreţuitor din confruntarea pe care o avusese cu el în pădure, cu puţin înainte să-l împuşte din greşeală pe Jody.
— Ba chiar insistă.
Scully opri într-un intrând de la marginea şoselei. Copacii se răreau, devenind tot mai mici; se uită în jos, la orăşelul ce se zărea în valea nu prea adâncă. Nu observase numele lui, dar, judecind după direcţia în care se îndrepta, ştia că se apropia de suburbiile din jurul Portlandului.
— Mulder, eşti bine? întrebă ea.
— Dorman are nevoie de ceva de la Jody. De puţin sânge.
Scully îl întrerupse.
— L-am mai împiedicat o dată… sau măcar am încercat. N-o să-l las să-i facă rău lui Jody.
Mulder tăcu timp de câteva clipe pe linie, apoi Scully auzi ceva ce părea a fi o busculadă.
— Mulder! Eşti bine? strigă ea, întrebându-se ce se petrecea, cât de departe era de el şi dacă-l putea ajuta.
Mulder nu-i răspunse.

* * *

În timp ce Mulder încerca să se gândească la ceva de spus, Dorman îşi pierdu răbdarea şi se întinse să-i smulgă telefonul din mână.
— Hei! exclamă el, trăgându-se înapoi, ferindu-se de atingerea individului acoperit de mâzga lucioasă.
Dorman luă telefonul celular şi şi-l lipi de chipul în permanentă mişcare. Pielea obrajilor îi sclipea, mişunând. Mucusul de pe mâna sa stângă lăsa pete lipicioase pe plasticul negru.
— Agent Scully, spune-i lui Jody că-mi pare rău că am tras în el, rosti Dorman în telefon. Dar ştiam că o să se facă bine, la fel ca şi câinele. Nu vreau să-i fac rău. Nu vreau să fac rău nimănui.
Ridică mâna şi aprinse lumina din capota maşinii, pentru ca Mulder să-i vadă expresia hotărâtă de pe chip şi revolverul pe care încă îl strângea în palmă.

— Trebuie să-i transmiţi puştiului ceva. Trebuie să-i explic.

Mulder ştia că discuţia lui cu Scully luase sfârşit. Nu mai putea atinge telefonul, pentru că, dacă o făcea, nanocritele aveau să îi pătrundă în organism şi să îl preschimbe într-o epavă care să se zvârcolească în convulsii, ca toate celelalte victime ale lui Dorman.

Acesta înghiţi în sec şi, după expresia chinuită de pe faţa lui în umbrele gălbui aruncate de beculeţul din capotă, Mulder înţelese că îi părea sincer rău pentru tot ce se întâmplase.

— Spune-i că mama lui a murit… şi că a fost din cauza mea. Dar a fost un accident. Încerca să îl apere pe el. Nu a ştiut că o simplă atingere poate fi mortală.

Strânse din buze.

— Nanocritele din organismul meu funcţionează prost, foarte prost. Pe ea nu au vindecat-o, aşa cum se întâmplă în cazul lui Jody – mamei lui i-au distrus toate sistemele vitale, iar ea a murit. N-am putut să fac nimic.

Vorbea din ce în ce mai repede.

— Am avertizat-o să stea la distanţă, dar… – inspiră adânc – a fost prea iute. Jody ştie cât putea fi de dură mama lui.

Dorman ridică privirile, întorcându-şi spre Mulder ochii strălucitori, pe jumătate acoperiţi.

Mulder îşi vedea de volan. Camioneta roşie trecu peste o groapă, făcând să zdrăngăne şuruburile slăbite ale remorcii. Spera ca la următorul hop să se desfacă de tot şi să-l scape de zgomotul sâcâitor.

— Ascultă-mă, agent Scully.

Glasul lui Dorman suna blând; coardele vocale sfâşiate se refăcuseră frumuşel.

— Nanocritele lui Jody merg perfect – de-aia am nevoie de sângele lui. Cred că cele pe care i le-a dat tatăl lui le-ar putea repara pe ale mele. E singura mea şansă.

Dorman se crispă, cuprins de o nouă convulsie, şi încercă să nu icnească în telefon. Mâna în care ţinea revolverul îi zvâcni într-un spasm. Mulder trăgea nădejde că degetele n-or să i se încleşteze pe trăgaci, făcând o gaură în acoperişul maşinii.

— Ai văzut cum arăt, spuse el. Jody îşi aminteşte cum eram, cât de bine ne înţelegeam. El şi cu mine jucam *Mario Kart,* sau *Cruisin' U.S.A.* Aminteşte-i de singura dată când l-am lăsat să mă bată.

Se sprijini de banchetă, strângându-şi uşor gura într-un zâmbet, poate nostalgic, poate lacom.

— David Kennessy avea dreptate. Oamenii guvernului sunt pe urmele noastre. Vor să distrugă tot ce am creat – dar am fugit, la fel ca şi Jody şi Vader. Numai că noi suntem destinaţi să fim eliminaţi. Eu voi muri în mai puţin de o zi, dacă nanocritele nu se repară. Dacă nu mă întâlnesc cu Jody.

Mulder se uită la el. Bărbatul îngrozitor de suferind, cu umeri largi, era foarte convingător. Prin telefon auzea glasuri slabe, o conversaţie – probabil pe Jody vorbind cu Scully. După expresia de pe chipul lui Dorman, se părea că Jody se lăsa înduplecat de argumentele lui. Şi de ce nu? Dorman era tot ce îl mai lega pe băiat de trecutul lui. Copilul de doisprezece ani îi dădea crezare. Uşurat, Dorman lăsă umerii să i se prăbuşească.

Mulder îşi simţi stomacul strângându-i-se, încă nesigur dacă să-l creadă sau nu pe Dorman.

În fine, Dorman mormăi din nou în telefon.

— Da, agent Scully. Hai să mergem toţi înapoi la DyMar. Laboratorul e ars şi părăsit, dar măcar e un teren neutru. Ştiu că acolo nu mă poţi păcăli.

Lăsă revolverul în poală, mai calm şi mai încrezător.

— Trebuie să pricepi cât sunt de disperat – e singurul motiv pentru care fac toate astea. Dar nu voi ezita. Dacă nu-l aduci pe Jody la întâlnire, îţi omor partenerul.

Ridică din sprâncene.

— Nici măcar nu am nevoie de pistol. N-am nevoie decât să-l ating.

Într-un fel de provocare pentru Mulder, dădu drumul pistolului să cadă pe bancheta roasă, între ei.

— Să fii la DyMar.

Apăsă pe butonul care întrerupea contactul.

Se uită la urmele lipicioase de pe telefon şi se încruntă, dezamăgit. Coborî geamul şi azvârli aparatul afară. Acesta ricoşă pe pietriş şi se sparse în bucăţi.

— Cred că n-o să mai avem nevoie de el.

PATRUZECI ŞI UNU

Centrul mobil de comandă tactică
Nord-vestul statului Oregon
Vineri, 7:01 p.m.

Antenele de satelit montate pe capota microbuzului stăteau înclinate la azimuturi diferite, pentru a asigura contactul cu sateliţi diferiţi. Procesoarele de semnal filtrau amestecul complex de mesaje emise de sute şi mii de cetăţeni care nu bănuiau nimic.

Microbuzul stătea parcat la capătul unui mic drum nepavat care se sfârşea într-o groapă de gunoi. Resturi biologice, lemne, gunoi menajer şi cioturi de copaci cu rădăcini şedeau într-o grămadă uriaşă, ca baricada unui revoluţionar. Vreunul dintre fermierii din împrejurimi prefera să îşi aducă aici resturile, decât să plătească ridicarea şi depozitarea lor la groapa de gunoi a ţinutului. Pancarte pe care scria „Proprietate privată” şi „Nu intraţi” constituiau avertismente neputincioase; Adam Lentz avea la îndemână mijloace de intimidare mult mai serioase.

De o vreme încoace însă, nimeni nu mai trecuse pe acolo, în special după căderea întunericului. Echipa de supraveghere profesionistă avea întreaga zonă pe mână – şi, cu toată aparatura cu care era dotat microbuzul, aveau aproape întreaga Americă în vârful degetelor.

Crengile acoperite cu ace ţepoase de brad furnizau plasa de camuflaj de deasupra capului, în timp ce norii groşi întunecau noaptea, făcând-o de nepătruns şi acoperind stelele – dar nici copacii, nici norii nu puteau împiedica transmisiile prin satelit.

Computerele instalate la bordul centrului mobil de comandă tactică scanau mii de frecvenţe, verificau transmisiile cu ajutorul algoritmilor de recunoaştere a emisiei vocale, căutau cuvinte-cheie, ascultau mai ales anume puncte de transmisie.

Supravegherea invizibilă dura de câteva ore fără succes, dar Adam Lentz nu era omul care să se dea bătut. Dacă el nu deschidea subiectul, restul echipei nu ar fi îndrăznit să facă niciun fel de comentariu pe tema aceasta.

De asemenea, Lentz nu era nici omul care să-şi piardă prea uşor răbdarea. Şi-o cultivase de-a lungul anilor, când răbdarea şi lipsa sentimentelor, precum şi absenţa mustrărilor de cuget, îi permiseseră să acceadă până la această poziţie,

încă anonimă, dar importantă în ierarhia puterii. Chiar dacă nu erau prea mulţi aceia care înţelegeau ce se petrecea, Lentz era mulţumit cu locul lui în lume şi cu importanţa activităţii sale.

Cu toate acestea, ar fi fost mult mai liniştit dacă ar fi putut da de urma agentului Fox Mulder.

— N-are de unde să ştie că îl căutăm, murmură Lentz.

Cel care stătea la consolă îl privi cu un chip ca de piatră, fără să arate niciun fel de surpriză.

— Am fost foarte discreţi, spuse el.

Lentz bătu cu degetele în bord, dus pe gânduri. Ştia că Scully şi Mulder se despărţiseră. Mulder văzuse cadavrul camionagiului, pe care echipa lui Lentz îl eliminase fără urmă. Şi Mulder şi Scully trecuseră pe la cabana izolată a lui Darrin, din poiană, care – împreună cu trupul lui Patrice Kennessy – era acum doar o grămadă de cenuşă fumegândă.

Apoi dispăruseră, iar Lentz era convins că fie Mulder, fie Scully îl luaseră cu ei pe copil şi câinele lui infestat cu nanomaşini.

Mai exista însă un factor care răspândea maladia. Patrice Kennessy şi băiatul se temeau de ceva. Oare câinele începuse să aibă manifestări aberante? Oare nanomaşinile din corpul lui – pe care Lentz le urmărise cu o asemenea claritate brutală în demonstraţia înregistrată pe video – o luaseră razna, distrugând fiinţe omeneşti?

Perspectiva îi dădea până şi lui fiori şi ştia că superiorii lui aveau dreptate să vrea ca asemenea cercetări periculoase să nu fie lăsate să iasă la iveală. Numai oamenii responsabili, *autorizaţi,* trebuiau să ştie despre ele.

Era sarcina lui să readucă ordinea în lume.

Afară, insectele nopţii, trezite la viaţă în pădurile Oregonului, scoteau un bâzâit continuu. Greieri, licurici… Lentz nu le ştia pe numele ştiinţifice. Nu-l interesase niciodată prea mult viaţa sălbăticiunilor. Activitatea ca de stup a oamenilor fusese în general suficientă pentru a-i capta întreaga atenţie.

Se lăsă pe spate, în aşteptare, încercând să-şi limpezească mintea, golind-o de toate gândurile.

Om apăsat de multe poveri, tensiuni şi taine sumbre, Lentz găsea extrem de odihnitoare clipele când îşi putea goli complet mintea. Acum nu avea de făcut niciun plan, nu avea de elaborat nicio schemă. Întotdeauna îşi aborda misiunile pe rând, în etape.

Iar în cazul acesta nu putea trece la etapa următoare până nu primea veşti despre agentul Mulder.

Cel de la pupitrul de comandă se ridică brusc.

— Intră, spuse el.

îşi puse căştile pe urechi şi apăsă pe câteva taste ale aparatului de recepţie.

— Numărul de transmisie confirmat, frecvenţa confirmată.

Aproape că îşi permise un zâmbet şi se întoarse spre Lentz.

— Tiparul emisiei vocale confirmat. E agentul Mulder. Înregistrez.

Îi întinse căştile lui Lentz, care şi le puse repede. Tehnicianul manevră comenzile aparatului de înregistrare.

Lentz ascultă conversaţia hârâită şi distorsionată dintre Mulder şi Scully. În ciuda capacităţii remarcabile de a-şi controla propriile reacţii, ochii i se căscau tot mai mari, iar sprâncenele i se ridicau.

Da, Scully avea în custodie băieţelul şi câinele – iar copilul se vindecase de o rană foarte gravă… dar ştirea cea mai uimitoare era că trădătorul organizaţiei, Jeremy Dorman, nu fusese până la urmă ucis în incendiul de la DyMar. Mai trăia încă şi constituia o ameninţare… iar acum Dorman era şi el purtătorul nanotehnologiei ucigaşe.

Dar şi băiatul era! Pesta se răspândea.

După o serie de ameninţări şi explicaţii, Dorman şi Scully reuşiră să stabilească o oră şi un loc de întâlnire. Mulder şi Scully, Dorman, Jody şi câinele îi vor cădea toţi în braţe – dacă Lentz şi echipa lui reuşeau să pregătească din timp capcana.

Imediat după terminarea transmisiei celulare, Lentz îşi puse echipa în mişcare.

Toţi membrii acestei echipe ştiau cum să ajungă la locul unde era laboratorul incendiat. La urma urmelor, fiecare dintre aceşti mercenari făcuse parte din aşa-zisul grup de protest care provocase distrugerea centrului de cercetări. Azvârliseră cu mâna lor bombele incendiare, amplasaseră detonatoarele şi aruncaseră în aer clădirea, în aşa fel încât să nu mai rămână din ea decât un schelet fragil.

— Mai întâi trebuie să ajungem acolo, spuse Lentz.

Microbuzul în care se afla staţia mobilă demară ca un rechin ucigaş pe drumul de pământ, intrând pe şoseaua alunecoasă din pricina frunzelor căzute, accelerând în sus spre coastă, într-o viteză departe de limita siguranţei.

Dar un simplu accident de circulaţie nu era suficient ca să-l îngrijoreze pe Adam Lentz în clipa aceea.

PATRUZECI ŞI DOI

Ruinele Laboratoarelor DyMar
Vineri, 8:45 p.m.

Înapoi în casa bântuită, îşi spuse Scully, urcând aleea abruptă care ducea până la ruinele înnegrite ale Laboratoarelor DyMar.

Din spatele norilor, luna răspândea o lumină sidefie, o strălucire tremurată pe cerul acoperit. Pe dealurile care înconjurau DyMar-ul, pădurea era cândva o baricadă paşnică, protectoare – acum însă lui Scully copacii i se păreau ameninţători, un adăpost pentru mişcările tainice ale inamicului, poate pentru alţi protestatari violenţi… sau pentru cei de care Jody se temea că erau pe urmele lui şi ale mamei lui.

— Rămâi în maşină, Jody.

Se apropie de gardul părăginit de sârmă, ridicat pentru a-i împiedica pe nepoftiţi să pătrundă în zona periculoasă. Acum nu-l mai păzea nimeni.

Dealul de pe care se zărea întreg oraşul Portland constituia o proprietate imobiliară de mâna întâi, dar în lumina diluată a lunii nu se vedeau decât ruinele înnegrite, ca scheletul doborât al unui balaur. Locul era pustiu, primejdios şi cu toate acestea incitant.

În timp ce trecea de poarta larg deschisă şi parcă prea îmbietoare a gardului de sârmă, Scully auzi trântindu-se portiera unei maşini. Se răsuci în loc, aşteptindu-se să-l vadă pe Mulder şi pe cel care îl capturase, bărbatul masiv care îl împuşcase pe Jody – dar nu era decât copilul, care coborâse din maşină şi acum se uita împrejur, curios. Labradorul negru ţopăia alături de el, bucuros că era în libertate, încântat că stăpânul său era iar sănătos.

— Ai grijă, Jody! îi strigă ea.

— Vin după tine, îi răspunse el şi, înainte să-l poată mustra, adăugă: Nu vreau să rămân singur.

Scully n-ar fi vrut să-l vadă intrând cu ea printre ruinele arse, dar nici nu-l putea condamna.

— Bine. Haide atunci.

Jody mări pasul ca să o ajungă din urmă, în timp ce Vader sălta înaintea lui, în joacă.

— Ţine câinele lângă tine, îl avertiză ea.

Dinspre scheletul instabil se auzeau sunete stinse ale bucăţilor care-şi găseau

locul, părţi incinerate ale structurii cedând în faţa timpului şi a legilor gravitaţiei. Briza umedă nu stârnea cenuşa, dar lemnul înnegrit tot scârţia şi gemea.

O parte din pereţii de structură rămăseseră intacţi, dar păreau gata să se prăbuşească în orice clipă. O bucată de podea se surpase căzând la subsol, dar într-un sector zidurile de beton erau încă în picioare, acoperite cu emailul pe care flăcările făcuseră băşici şi murdare de funingine.

Câteva buldozere şedeau ca nişte balene monstruoase în afara perimetrului clădirii. Un excavator pneumatic, câteva barăci de şantier şi latrine portabile fuseseră instalate de firma care se angajase să şteargă şi ultimele rămăşiţe ale Laboratoarelor DyMar de pe faţa pământului.

Lui Scully i se păru că aude un zgomot şi se îndreptă cu grijă spre buldozer. În spatele echipamentului greu erau aşezate butoaiele cu motorină. Echipa de demolare era pregătită să înceapă munca – şi se întrebă dacă graba neobişnuită de a nivela locul nu avea vreo legătură cu planurile de acoperire despre care vorbea Dorman.

În clipa aceea, Scully observă un dulap de metal care fusese forţat. O zgârietură argintie rămăsese acolo unde ranga rupsese lacătul, chiar sub anunţul „Pericol. Explozibil”.

Brusc, întunericul i se păru mult mai ameninţător, tăcerea mai artificială. Aerul îi lăsa în nări o dâră umedă şi rece, încărcată de acreala otrăvită a arsurii învechite.

— Jody, stai aproape de mine, spuse ea.

Inima îi batea şi toate simţurile îi erau treze. Această întâlnire dintre băiat şi Jeremy Dorman avea să fie tensionată şi primejdioasă. Dar va avea grijă ca băiatul să treacă de ea cu bine.

Auzi un alt motor apropiindu-se, un vehicul care urca dealul hurducându-se şi gâfâind, scrâşnind din cauciucuri pe pietriş. Farurile gemene sclipeau în noapte ca doi bănuţi.

— Stai lângă mine.

Puse o mână protectoare pe umărul lui Jody şi împreună rămaseră la marginea clădirii arse.

Era camioneta roşie, cârpită cu vopsea de altă culoare şi ruginită pe laturi. Şasiul gemu scârţâind, în timp ce portiera dinspre şofer se deschise şi Mulder se dădu jos din maşină.

Dintre toate lucrurile incredibile pe care le văzuse la Fox Mulder, faptul că îşi vedea partenerul, îmbrăcat ca întotdeauna la patru ace, conducând o camionetă veche şi rablagită era unul dintre cele mai neaşteptate.

— Închipuie-ţi, să dau de tine tocmai aici, Scully, zise Mulder.

O siluetă mai voinică se dădu jos pe uşa din dreapta. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul, dar nici măcar umbrele nu puteau ascunde faptul că în mişcările lui era ceva anormal, după cum nu-i puteau ascunde membrele, cărora păreau să le fi crescut încheieturi suplimentare, sau faptul că oboseala şi suferinţa erau pe cale să-l doboare.

Jeremy Dorman nu arătase prea bine nici înainte, dar acum starea lui se înrăutăţise.

Scully făcu un pas înainte, rămânând însă în faţa lui Jody.

— Eşti bine, Mulder?

— Deocamdată, îi răspunse el.

Dorman făcu un pas mai aproape de Mulder, care se trase într-o parte, încercând să păstreze distanţa. Bărbatul cu umeri largi ţinea în mână un revolver… dar arma părea să fie cel mai puţin ameninţător amănunt legat de el.

Scully îşi scoase la rândul ei pistolul. Ţintea bine şi avea desăvârşită încredere în sine. Îndreptă ţeava direct spre Dorman.

— Dă-i drumul lui Mulder, acum, spuse ea. Mulder, îndepărtează-te de el.

Mulder parcurse doi sau trei paşi, dar încet, nevrând să îl provoace pe Dorman.

— Mă tem că nu-i pot înapoia arma partenerului dumitale, zise Dorman. Vezi, am atins-o şi acum n-o mai poate folosi nimeni.

— La fel mi-am pierdut şi pardesiul şi telefonul mobil, completă Mulder. Gândeşte-te la câtă hârţogăraie mă aşteaptă.

Jody păşi ezitant înainte, ţinându-se aproape, în urma lui Scully.

— Jeremy, de ce faci toate astea? întrebă el. Eşti la fel de rău… la fel de rău ca şi ei.

Umerii lui Dorman căzură, amintindu-i lui Scully de Lenny, bietul retardat din *Oameni şi şoareci,* care strivea tot ceea ce-i era drag, fără să ştie cum şi de ce.

— Îmi pare rău, Jody, spuse el, întinzând o mână, în timp ce în cealaltă ţinea pistolul. Vezi şi tu ce-mi face chestia asta. A trebuit să vin aici. Tu mă poţi ajuta. E singurul mod la care mă pot gândi şi în care să supravieţuiesc.

Jody nu răspunse.

— Mai sunt şi alţii pe urmele noastre, Jody, continuă Dorman.

Se mai apropie cu un pas. Scully rămase pe loc, rămânând ca o barieră între ei.

— Reprezentaţii guvernamentali ne vânează. Oameni care vor să îngroape descoperirea tatălui tău, pentru ca niciun bolnav de cancer să nu mai poată fi

ajutat. Nimeni nu se va mai vindeca, aşa ca tine. Oamenii aceştia vor să păstreze secretul doar pentru ei.

Vorbea cu atâta patimă, încât pielea feţei i se mişca din pricina emoţiei.

— Protestatarii care ţi-au omorât tatăl, care au dat foc întregului centru de-aici nu erau simpli activişti pentru drepturile animalelor. Ei au fost manipulaţi de aceia despre care ţi-am vorbit. Totul a fost plănuit. E o conspiraţie. Ei sunt cei care ţi-au ucis de fapt tatăl.

În clipa aceea, ca la un semn, apărură alte siluete, ca nişte umbre, bărbaţi îmbrăcaţi în negru care ieşeau din interiorul perimetrului înconjurat cu gardul de sârmă. Veneau dinspre drumul de acces şi dintre copaci. Un alt grup îşi făcu apariţia în sus pe alee, cu lanternele puternice aprinse.

— Noi dispunem de dovezi care duc în altă direcţie, domnule Dorman, spuse unul dintre ei, care părea să îi conducă. Suntem sosiţi în ajutorul vostru, agent Mulder. De-aici încolo ne ocupăm noi de această situaţie.

Dorman îşi aruncă privirile sălbatice în jur, ţintuindu-l pe Mulder cu ură, de parcă agentul l-ar fi trădat.

— De unde ştiţi cum ne cheamă? întrebă Mulder.

Scully dădu înapoi, până când îl prinse pe Jody de mână.

— Nu-i chiar atât de simplu, spuse ea. Nu vom renunţa la custodia copilului.

— Mă tem că va trebui, spuse şeful grupului. Vă asigur că jurisdicţia noastră în acest caz o depăşeşte pe a voastră.

Ceilalţi se apropiară; costumele lor negre erau cel mai bun camuflaj în umbrele aruncate de clădirea incendiată.

— Identificaţi-vă, spuse Scully.

— Oamenii ăştia nu au cărţi de vizită, Scully, spuse Mulder.

Jody îl privi pe cel care vorbise.

— Ce-ai vrut să spui? întrebă el cu ochi arzători. Cum adică, nu ei l-au ucis pe tata?

Cel din frunte îl cântări pe Jody, ca un entomolog care evalua un specimen rar.

— Domnul Dorman nu ţi-a explicat ce s-a petrecut cu adevărat cu tatăl tău?

Glasul îi suna batjocoritor.

— Să nu îndrăzneşti, Lentz, interveni Dorman.

Avea vocea încărcată de ură. Ridică pistolul, dar Lentz nu păru impresionat de ameninţare.

— Jeremy ţi-a ucis tatăl, Jody, nu noi.

— Ticălosule! urlă disperat Dorman.

Scully fu prea uluită ca să mai reacţioneze, dar îi era clar că Dorman

înţelesese că nu mai avea nicio şansă să-l convingă pe băiat să îl ajute.

Cu un răcnet, vânturându-şi braţele prea flexibile, Dorman ridică pistolul, ochindu-l pe Lentz.

Dar ceilalţi componenţi ai echipei fură mai rapizi. Îşi apucară iute armele şi deschiseră focul.

PATRUZECI ŞI TREI

Ruinele Laboratoarelor DyMar
Vineri, 9:03 p.m.

Grindina gloanţelor de calibru mic îl izbi pe Jeremy Dorman, care îşi azvârli braţele în lături într-un urlet de durere – în clipa în care organismul lui îşi pierdea brusc şi cu desăvârşire controlul.

Şi Mulder şi Scully se aruncară într-o parte, reacţionând aşa cum fuseseră învăţaţi. Jody scoase un strigăt, în timp ce Scully îl trăgea după ea, furişându-se către adăpostul pe care i-l oferea echipamentul masiv de construcţie.

Mulder se îndepărtă la rândul său, strigându-le agenţilor să oprească focul, dar nimeni nu-i acordă vreun pic de atenţie.

Dorman însuşi rămase ţinta tirului dezlănţuit. Ştiuse că oamenii aceştia doreau să îl elimine, deşi probabil că nu fuseseră conştienţi de existenţa lui până atunci. Nu ştiau ce modificări se petrecuseră pe dinăuntrul lui… şi în ce fel era diferit acum.

Adam Lentz îl mai trădase o dată: aceia din organizaţie care îi promiseseră că va avea propriul său laborator, că îşi va putea continua cercetările în domeniul nanotehnologiei, încercaseră deja să îl distrugă. Acum se înfiinţaseră aici ca să ducă treaba până la capăt.

Anticorpii în momentul în care îl nimereau două proiectile fierbinţi, unul sus în umăr şi celălalt în partea stângă a cutiei toracice, durerea, adrenalina şi furia sfărâmară şi ultimele bariere ale controlului asupra propriului organism. Eliberă sistemele care făcuseră ravagii în structura sa genetică, în reţelele musculare şi nervoase. Scoase un urlet dezarticulat de mânie.

Şi trupul *i se modifică.*

Epiderma i se întinse ca pe o tobă în vibraţie. Pe dinăuntru, muşchii i se zvârcoleau convulsiv. Excrescenţele tumorale demente care îi apăruseră dintre coaste, pe piele, pe gât se dezlănţuiră, izbucnind prin cămaşa deja zdrenţuită.

Această pădure de excrescenţe mai scăpase o dată de sub control, în timp ce era închis împreună cu şoferul în cabina camionului care căra buşteni. Pierderea controlului fusese însă nimic pe lângă haosul biologic nestăpânit în care se zbătea acum, permisul de liberă trecere pentru reorganizare pe care nanocritele îl descoperiseră în codurile sale ADN cele mai primitive.

Umerii îi gemură, bicepşii i se umflară, iar braţele i se îndoiră, curbate. O

nouă tumoare îi apăru din gâtlej, de la baza limbii. Pielea de pe faţă şi de pe gât i se scurgea ca plasticul topit.

Bărbaţii în negru continuau să tragă în el, acum de frică, încercând să se apere, dar integritatea corporală a lui Dorman se făcuse fărâme, lăsând loc mutaţiilor, capabilă să absoarbă loviturile precum lutul moale.

De acolo de unde se afla, în fruntea grupului, Adam Lentz reacţionă cu viteză, retrăgându-se la adăpostul tirului neîntrerupt.

Dorman se repezi înainte, atacându-l pe cel mai apropiat bărbat în negru cu un braţ răsucit, în timp ce tentaculele îi izvorau din restul corpului într-o masă hidoasă, primară. Mintea îi era un vârtej, tulburată de durere, de zgomote irelevante şi de imagini conflictuale. Semnalele nervoase pe care încerca să le transmită muşchilor aveau prea puţin efect. Acum trupul diform şi rebel rupsese orice barieră, scăpat complet de sub control.

Profesionalismul calm al agentului guvernamental degenera rapid într-un urlet, în timp ce, ca într-o explozie, mulţimea de excrescenţe cărnoase, de tentacule cu gheare, i se încolăceau ca într-un coşmar de aberaţii biologice în jurul braţelor, al pieptului şi al gâtului. Dorman strânse sugrumând, până când omul trosni ca o surcică în încleştarea lui.

Un nou glonţ îi zdrobi lui Dorman femurul, dar, înainte de a apuca să se prăbuşească, nanomaşinile lipiră osul la loc, permiţându-i să se arunce înainte şi să înşface o nouă victimă.

Mâzga translucidă acoperea corpul lui Dorman, ca un vehicul de transport pentru nanocritele mişunătoare. Nu avea nevoie decât să îşi atingă duşmanii şi pesta celulară avea să le distrugă instantaneu sistemele – dar trupul dezlănţuit simţea şi o plăcere uriaşă în a le fringe gâturile, în a le strivi traheele sau în a le strânge cutiile toracice ca pe nişte armonici.

Un unic tentacul îi ieşi zvârcolindu-se pe gură, ca limba lungă a unui şarpe, plesnind aerul. Nu mai ştia cum să interpreteze informaţiile pe care i le furnizau propriile simţuri. Nu avea idee cât de multă – sau de puţină – umanitate mai rămăsese în el.

Căci acum nu mai vedea decât duşmanii, pe cei care conspiraseră, care îl trădaseră – iar creierul care vibra dezintegrându-se nu se mai gândea decât cum să îi ucidă.

Chiar în timp ce îşi continua lupta însă, Dorman se simţi dezorientat. Imaginile din faţa ochilor lui erau tulburi şi deformate. Agenţii care îl înconjurau aduseră arme suplimentare. Loviturile gloanţelor îl împinseră şi Dorman dădu înapoi împiedicându-se.

O scânteie dintr-un colţ îndepărtat al minţii îl făcu să îşi amintească de

laboratoarele de la DyMar, de încăperile unde Darrin şi David Kennessy îşi desfăşuraseră activitatea lor fantastică – activitate care îi adusese acum în acest prag al dezastrului.

Ca un animal rănit ce fuge să se ascundă în bârlog, Jeremy Dorman se repezi spre ruinele incinerate, căutând protecţie.

Iar oamenii înarmaţi îl urmară în goană.

PATRUZECI ŞI PATRU

Ruinele Laboratoarelor DyMar
Vineri, 9:19 p.m.

În clipa apariţiei atât de oportune a lui Lentz şi a echipei lui, Mulder înţelese că oamenii aceştia nu veneau ca „întăriri”, ci ca echipă de curăţenie, făcând parte din aceeaşi conspiraţie împotriva căreia el şi Scully luptau fără întrerupere. Ei îi urmăriseră pe Patrice şi pe Jody, ei regizaseră protestul violent în urma căruia arsese laboratorul, ei răvăşiseră totul în casa familiei Kennessy şi confiscaseră probele de la morga spitalului.

Mulder prefera oricând să se descurce fără felul acesta de „întăriri”.

Când începuseră împuşcăturile, se temuse că el, Scully şi Jody aveau să cadă seceraţi de ploaia de gloanţe. Se aplecă într-o parte, căutând adăpost. Mulţumită lui Dorman, acum nu mai avea pistol, dar Scully era încă înarmată.

— Scully, stai cu băiatul! strigă el.

Auzi sunetul umed şi greu al gloanţelor care intrau în carne, iar Dorman urlă de durere.

Mulder se târî pe pământul înnegrit, ascunzându-se în spatele bârnelor căzute şi al pereţilor prăbuşiţi. Ridică privirile, în timp ce vaierul modulat emis de fugarul încolţit se preschimba într-un răcnet animalic, nearticulat.

Jeremy Dorman se transforma într-un monstru chiar sub ochii lui.

Toate ororile evoluţiei celulare necontrolate, cancerul malign întinzându-se cu o voinţă proprie, totul se desfăşura ca o creatură nedefinită, până acum adormită înăuntrul celulelor lui Dorman. Acum ieşea la suprafaţă, fără nicio coordonare. *Ca un cartier de săraci aprobat de un consiliu local mituit, îşi spuse el.*

Iar atacul celular se dezlănţuia într-o minte de animal de pradă, al cărei singur ţel era acela de a ataca şi a distruge.

Din locul în care se afla, Scully nu vedea amănuntele. Îl apăra pe Jody cu propriul ei corp, alergând la adăpostul celui mai apropiat buldozer. Cu sunetul ascuţit al metalului pe metal, gloanţele ricoşau din lateralele blindate ale maşinăriei. Scully se aruncă în umbră, îmbrâncindu-l pe Jody în ascunzătoare.

Mulder rămase aplecat, alergând pe lângă grămezile de cărămizi sparte şi de grinzi căzute. Pătrunse în refugiul nesigur al scheletului eviscerat al Laboratoarelor DyMar.

Dorman – sau ceea ce rămăsese din el – reuşi să mai înşface doi dintre agenţii atacatori şi să-i omoare, folosind o combinaţie de braţe şi tentacule, împreună cu maladia incredibil de virulentă ce sălăşluia în mâzga care îi acoperea epiderma.

Focurile de armă continuau să răsune ca o maşină de făcut floricele ce nu mai putea fi oprită. Gămălii galbene de lumină zburau prin aer ca nişte licurici. Mulder constată că bărbaţii în negru se împrăştiaseră pentru a înconjura perimetrul. Strângeau cercul, împingându-l pe Dorman înapoi spre ruine.

Ca şi cum aceasta ar fi făcut parte dintr-un plan.

Mulder trecu aplecat pe sub o arcadă suspendată, plină de colţi ascuţiţi de sticlă spartă, care rămăsese nu se ştia cum în picioare, supravieţuind exploziilor şi incendiului.

Pe deasupra buldozerului, Jody scoase un strigăt de disperare, în timp ce câinele dădea drumul unui şir lung de lătrături şi mârâituri care zgâriau nervii. Ridicând capul, Mulder zări o umbră întunecată, labradorul negru intrând în goană printre ruine. Lătrând şi încercând să muşte, Vader se năpusti pe urmele lui Dorman.

Restul agenţilor lui Lentz împânziră labirintul de dărâmături, mult mai prudenţi acum. Dorman rezistase grindinei de gloanţe şi ucisese deja pe câţiva dintre ei. Doi duceau cu ei lanterne ca nişte ochi palizi, strălucitori ce aruncau suliţe albicioase în beznă. Cenuşa se scutura din locurile unde Dorman stârnise resturile. Mulder simţea mirosul acru de funingine şi plastic ars.

Unul dintre agenţi îl ţintui pe Dorman în lumina lanternei, încercând să îl facă să încremenească, asemenea unui cerb prins în lumina farurilor unei maşini. Cu un geamăt, monstrul se aruncă în lături, spre o coloană de susţinere, dărâmând un stâlp de lemn carbonizat, provocând o ploaie de blocuri de beton.

Agentul cu lanterna încercă să se ferească dând înapoi, dar dărâmăturile îi prinseră un picior. O parte a peretelui se prăbuşi. Mulder auzi pocnetul ca de bambus al osului rupt. Apoi bărbatul în negru, atât de calm atunci când îşi vâna victima, ţipă de durere; avea o voce subţire, piţigăiată.

Undeva în interiorul clădirii arse, câinele lătră.

Mulder încercă să rămână la adăpost, dar nu putea să nu facă zgomot împiedicându-se în cărămizile împrăştiate şi scrâşnind pe cioburile de sticlă. Se aruncă în spatele unui birou răsturnat, ars, în timp ce focurile continuau.

Un glonţ se înfipse în piesa de mobilier, iar Mulder scoase un şuierat de uimire. Afară, în lumina cenuşiu-perlată a lunii înfăşurate în ceaţă, o văzu pe Scully. Încerca să îl oprească pe băiat, ţinându-l de cămaşă. Jody striga în continuare după câine, în timp ce focurile de armă punctau noaptea cu ţiuituri

ascuţite. Scully îl împinse pe copil în jos chiar în clipa în care un nou baraj de gloanţe se abătea asupra buldozerului.

Un alt glonţ se izbi de biroul în spatele căruia se ascundea Mulder.

Înţelese că împuşcăturile nu puteau fi accidentale, chiar dacă păreau. Pentru aceia care înconjuraseră DyMar-ul şi încercau să îi ucidă pe Dorman şi pe Jody s-ar fi putut dovedi „avantajos” dacă agenţii Mulder şi Scully erau prinşi în focul încrucişat.

PATRUZECI ŞI CINCI

Infernul de la DyMar
Vineri, 9:38 p.m.

Capcana se închisese. Nu atât de curat cum nădăjduise Adam Lentz, poate, dar cu aceleaşi rezultate… chiar dacă şi cu mai multă mizerie.

Dar mizeria putea fi înlăturată.

Focurile de armă răsunau în noapte cu pocnete ascuţite, dar niciuna dintre aceste împuşcături nu reuşise să îl doboare definitiv pe Jeremy Dorman, ţinta lor imediată. Deşi membrii echipei lui Lentz aveau instrucţiuni ferme să folosească toată forţa necesară pentru a-i captura pe băiat şi câinele lui, agenta Scully îl apărase pe tânărul Jody Kennessy. Îl protejase folosind tot ce învăţase la Academia FBI de la Quantico.

Dar Lentz şi oamenii săi absolviseră alte cursuri de instructaj, mai dure, la nişte şcoli mai… puţin acreditate.

După izbucnirea iniţială a împuşcăturilor, i se păruse că îl văzuse pe agentul Mulder fugind să se ascundă în clădirea pustiită. Nu conta. Totul se va rezolva la timpul cuvenit.

Oribila transformare a lui Jeremy Dorman captase întreaga atenţie a echipei. Văzându-şi câţiva dintre colegi măcelăriţi de furia ucigaşă a monstrului, o porniseră în urmărirea lui, cu chipuri întunecate şi gânduri asasine.

Deşi el însuşi se ferise din calea lui Dorman şi a bolii pe care o purta cu el, Lentz era totuşi dezamăgit de viteza cu care eficienţa rece a echipei sale se împrăştiase, lăsând loc unui val de sete de răzbunare. Fusese convins că aceşti oameni erau cei mai buni profesionişti din întreaga lume. Dacă era aşa, atunci lumea va trebui să găsească alţii mai buni.

Auzi ţipătul ascuţit al încă unuia, dintre ruinele incendiate. Echipa îl prinsese pe Dorman înăuntrul carcasei instabile. Din acest punct de vedere măcar, totul mergea aşa cum sperase.

Lentz se opri în dreptul celui mai apropiat vehicul tactic, pipăi pe locul din faţă şi scoase telecomanda care declanşa demolarea. Dar trebuia să aştepte clipa prielnică.

Echipa ajunsese cu douăzeci şi cinci de minute bune înaintea lui Scully şi a băiatului, dar Lentz nu dorise să facă o mişcare prematură. Era mult mai bine să aştepte ca toată lumea să ajungă la locul de întâlnire.

Agenţii de demolări aleşi pe sprinceană de Lentz folosiseră capsele explozive depozitate pe şantier, ca şi alte materiale incendiare şi explozive pe care le aduseseră în microbuzul de decontaminare. Lucrând în structura aceea precară, oamenii săi instalaseră containere sigilate, pline cu benzină gelatinoasă, în subsol. Explodând, ele îşi vor trimite flăcările la nivelurile rămase şi vor incinera şi restul clădirii DyMar. Din care nu va mai rămâne nicio urmă.

Lentz nu dorea neapărat să îşi arunce în aer echipa care îl urmase prosteşte pe Dorman înăuntru, într-un joc de-a şoarecele şi pisica printre zidurile care abia se mai ţineau în picioare. Dar de oamenii aceştia se putea lipsi. Fiecare dintre ei ştiuse exact la ce se putea aştepta atunci când semnase contractul.

Şi agentul Mulder dispăruse înăuntru, iar Lentz bănuia că o parte din împuşcături îi erau destinate. Componenţii echipei îşi asumaseră probabil sarcina de a elimina toţi martorii.

Lentz primise instrucţiuni clare conform cărora Mulder nu trebuia ucis. El şi Scully, partenera lui, erau deja elemente ale unui plan mai mare; Lentz trebuia doar să ia hotărârile necesare la faţa locului. Trebuia să stabilească nişte priorităţi – iar vederea lucrului aceluia care se dezlănţuise înăuntrul corpului lui Dorman îi dăduse tăria necesară ca să ia cele mai dure decizii. Dacă era nevoie, Lentz va găsi nişte scuze faţă de superiorii săi. Mai târziu.

Atât Mulder, cât şi Scully ştiau prea multe, la urma urmelor, şi această armă, această descoperire, acest blestem al nanotehnologiei agresive trebuia ţinut sub control cu orice chip. Nu erau mulţi oamenii cărora li se putea da o asemenea putere pe mână.

Unul dintre oamenii rămaşi se repezi la microbuzul de decontaminare blindat. Avea ochii sticloşi; sudoarea îi acoperea fruntea cu broboane. Gâfâia, privind în jur cu disperare.

Lentz îi aruncă o privire şi se răsti la el:

— Stăpâneşte-te!

Efectul fu ca un şoc electric care îl străbătu pe agent. Se opri, clătinându-se o secundă şi înghiţind în sec. Rămase drept, respiraţia lui îşi recăpătă ritmul normal aproape instantaneu, iar el îşi drese glasul, aşteptând noi ordine.

Lentz ridică telecomanda în mână.

— Totul e gata?

Omul se uită la butoanele de comandă din microbuz. Clipi şi răspunse iute. Vorbele curgeau la fel de rapid şi de sacadat ca şi împuşcăturile care străpungeau întunericul.

— Aveţi tot ce trebuie, domnule. Telecomanda va declanşa capsele şi ce a mai rămas din explozibili. Pe un circuit paralel va lua foc benzina gelatinoasă.

Apăsaţi pe butonul roşu. E tot ce mai trebuie să faceţi.

Lentz dădu scurt din cap către el.

— Mulţumesc.

Mai privi o dată scheletul înnegrit al clădirii şi apăsă pe butonul indicat.

Laboratoarele DyMar izbucniră din nou în flăcări.

PATRUZECI ŞI ŞASE

Ruinele Laboratoarelor DyMar
Vineri, 9:47 p.m.

Unda de şoc dărâmă o parte din grinzile rămase şi zidul de beton, odată solid. Biroul de metal îl apărase pe Mulder de partea cea mai violentă a exploziei, dar şuvoiul de presiune a aerului fierbinte împingea bucata de mobilier în perete, aproape strivindu-l.

Flăcările se ridicau drept în sus, strălucind galbene şi portocalii, cu mişcări iuţi, ca fermecate. Fusese convins că tot ce ar fi putut arde se consumase în primul incendiu, cu două săptămâni în urmă. Apărându-şi ochii de lumina crudă şi de aerul încins, Mulder înţelese din dimensiunile pârjolului că cineva aranjase ca ruinele să se transforme instantaneu într-un infern.

Bărbaţii în negru plănuiseră toate astea.

La auzul urletului de groază şi durere îşi ridică prudent capul, clipind din ochii înlăcrimaţi în suflul ca de furnal al iadului. Îl descoperi pe unul dintre cei care îl vânaseră împiedicându-se printre ruine, cu costumul cuprins de flăcări. Se auziră iar împuşcături, tiruri disperate printre ţipete şi răcnete – şi lătraturi de câine.

Flăcările alergau de-a lungul grinzilor de sprijin din lemn. Căldura era atât de intensă, încât până şi sticla şi piatra sfărâmată păreau că luaseră foc. Labradorul negru pătrunsese dintr-un salt în clădire, prins de explozie şi azvârlit într-un perete. Blana lui Vader fumega, dar el continuă să alerge, căutând ceva.

Una dintre grinzile de deasupra se prăbuşi cu zgomot printre resturi. Flăcările îi lingeau muchiile pline de aşchii.

Mulder se ridică din spatele biroului, acoperindu-şi ochii.

— Vader! strigă el. Aici, băiete.

Câinele negru era el însuşi o probă. Prin sângele lui circulau nanomaşinile funcţionale, care ar fi putut salva atâţia oameni, fără mutaţiile oribile pe care le suferise Jeremy Dorman.

Mulder flutură din mână pentru a atrage atenţia câinelui, în schimb însă, un alt agent prins sub ruine se întoarse şi trase spre el. Glonţul atinse biroul şi ricoşă într-unul dintre pereţii de beton.

Înainte de a putea trage încă o dată, forma neomenească a lui Jeremy Dorman îşi făcu apariţia printre dărâmături. Bărbatul cu arma îşi întoarse atenţia de la

Mulder – ţinta cea mai uşoară – spre fiinţa monstruoasă. Nu avu timp să scoată niciun ţipăt înainte ca noile tentacule ale lui Dorman să îl cuprindă. Cu un braţ strâmb, dar puternic, Dorman îi frânse gâtul, apoi îl aruncă deoparte.

În clipa aceea, lui Mulder parcă nu-i venea să-şi manifeste recunoştinţa faţă de omul acela chinuit. Acoperindu-şi ochii, abia văzând prin fum şi flăcări, se împletici încercând să iasă, să scape.

Câinele era pierdut fără speranţă în interiorul clădirii. Mulder nu pricepea de ce intrase Vader într-un loc atât de primejdios.

Uşa instabilă era cuprinsă de flăcări. Zidurile, dărâmăturile… până şi aerul ardea, pârjolindu-i plămânii la fiecare respiraţie sacadată, sugrumată.

Mulder nu avea idee cum ar mai putea scăpa cu viaţă de acolo.

* * *

Scully apucă de cămaşa sfâşiată a lui Jody, dar materialul se rupse, eliberându-l, iar el se aruncă pe urmele câinelui.

— Jody, nu!

Dar băiatul se repezise după Vader. Agenţii care organizaseră ambuscada îşi continuau tirul, dar Dorman îi omora unul după altul. Câinele negru trecu prin focul încrucişat. Băieţelul de numai doisprezece ani – poate puţin prea încrezător în nemurirea sa, aşa cum erau mulţi copii la vârsta aceea – îl urmă cu doar câteva secunde mai târziu.

Scully aruncă bucăţica inutilă de cârpă din mână. Disperată, se ridică din spatele adăpostului pe care i-l oferea buldozerul. Îl văzu pe băiat cum se îndreapta în mod miraculos neatins spre zidurile incinerate ale clădirii. Cu un ţiuit puternic, un nou glonţ se izbi de şenilă, dar ea nici nu se mai osteni să se ascundă.

Dărâmăturile se prăbuşeau în capul lui Jody, care însă se apleca şi îşi continuă goana. Scully auzi glasul lui Mulder strigând câinele, pe urmă alte împuşcături. Laboratoarele DyMar şi tot ceea ce reprezentau ele erau mistuite de flăcări.

Până acum nu îşi făcuseră apariţia nici poliţia şi nici pompierii, nimeni care să le vină în ajutor sau care să investigheze focurile de armă, exploziile, incendiul.

— Mulder! strigă Scully.

Nu ştia unde era sau cum ar putea ieşi de-acolo. Aplecat de mijloc, Jody intra tot mai adânc printre ruine.

— Jody! strigă ea. Întoarce-te imediat aici!

Alergă până în prag şi îşi miji ochii, încercând să vadă dincolo de perdeaua de fum. O grindă se dărâmă sub tavanul care se surpa, împrăştiind scântei. Pe ici, pe colo, podeaua avea spărturi şi găuri, acolo unde o slăbiseră flăcările şi exploziile de dedesubt, care o făcuseră să se crape şi să cadă ca un castel de

cărţi de joc.
Jody stătea pe loc, într-un echilibru precar, dând din mâini.
— Vader, unde eşti? Vader!
Uitând complet de prudenţă, dintr-o nevoie de a-l salva pe copil ca şi cum aceasta ar fi fost o măsură a propriei ei capacităţi de a supravieţui, Scully se grăbi să intre după el. Înainta prudent, respirind scurt. Ţinea ochii mai mult închişi, deschizându-i doar câte o clipită, mergând mai departe.
— Vader! strigă din nou Jody, în afara razei ei vizuale.
În cele din urmă, Scully ajunse lângă el şi îl apucă de braţ.
— Trebuie să mergem, Jody. Să ieşim de-aici! O să se dărâme totul.
— Scully! strigă Mulder, cu o voce spartă, răguşită din cauza fumului.
Ea se întoarse şi îl zări traversând încăperea, trecând prin foc în goană. Stinse flăcările care îi cuprinseseră pantalonii, bătându-le cu palmele.
Îi făcu semn să se grăbească – dar în clipa aceea, în spatele ei se prăbuşi un zid. Blocurile de beton se prăvăliră într-o parte, într-o grămadă de bucăţi carbonizate, o dată cu grinda de lemn care trosnea.
— Salut, Jody…
Glasul chinuit al lui Jeremy Dorman se făcu auzit printre flăcările şi bucăţile zidului pe care tocmai îl dărâmase. Silueta diformă stătea liberă, neatinsă parcă de pârjolul din jurul său. Tăciunii cădeau pocnind peste el, fumegându-i pe piele şi lăsând în urmă cratere negre care se mişcau, se topeau şi se închideau, întregul corp i se scurgea precum ceara pe o luminare. Hainele îi fuseseră complet cuprinse de flăcările care îl înconjurau, dar epiderma i se zvârcolea frenetic, spectacol de groază din tentacule şi excrescenţe.
Dorman le bloca drumul spre ieşire.
— Jody, nu m-ai ajutat când te-am rugat şi acum uite unde-am ajuns.
Jody îşi înghiţi un mic strigăt, cu ochii căscaţi la creatura hidos transformata.
— Tu l-ai omorât pe tata.
— Iar acum o să murim cu toţii în incendiul ăsta, continuă Dorman.
Scully se îndoia că până şi mulţimea de nanomaşini îl vor mai putea apăra pe copil de flăcările dezlănţuite. Ce ştia sigur însă era că nici ea, nici Mulder nu aveau un asemenea sistem de apărare – biete fiinţe omeneşti, supuse efectelor focului şi fumului. Dacă nu reuşeau să treacă într-un fel de omul acesta, erau amândoi condamnaţi.
Mulder se împiedică şi căzu într-un genunchi în cioburile fierbinţi de sticlă spartă; se ridică la loc, fără să scoată un sunet. Scully avea încă pistolul, dar ştia că acesta nu putea constitui o ameninţare adevărată pentru Dorman. Acesta va râde de gloanţele ei, tot aşa cum ignorase focul încrucişat al bărbaţilor în

negru… tot aşa cum nici acum nu părea impresionat de prăpădul din jurul lui.

— Jody, vino încoace, spuse Dorman, trăgându-se mai aproape.

Epiderma i se mişca vălurit, lucind de mâzga care îi ieşea prin toţi porii.

Jody se dădu înapoi către Scully, care văzu urmele arsurilor de pe pielea lui, zgârieturile şi tăieturile sângerânde acolo unde fusese lovit de resturile aruncate de explozie şi se întrebă o secundă cum se făcea că aceste răni minore nu se cicatrizau la fel de miraculos ca şi rana de glonţ. Se întâmplase ceva cu nanocritele? Se dăduseră bătute sau se dezactivaseră în vreun fel?

Scully ştia că nu-l putea apăra pe Jody. Dorman se apropie cu încă un pas, întinzând spre el o mână cuprinsă de flăcări.

Şi în clipa aceea, dinspre un perete prăbuşit, arzând, unde lumina şi fumul anulau aproape complet vizibilitatea, labradorul negru se aruncă urlând asupra victimei sale.

Dorman se răsuci pe călcâie, cu capul bălăngănindu-i-se pe umeri. Ridică braţele frânte, îndoite, vânturându-le. Tentaculele şi tumorile i se zvârcoleau ca un coş cu şerpi. Câinele, ca un buldozer cu blană neagră, îl împinse pe Dorman pe spate.

— Vader! strigă Jody.

Câinele îl îmbrânci pe Dorman împleticindu-se în flăcări, unde lumina orbitoare şi limbile de foc se ridicau din găurile tot mai mari din podea, parcă gura iadului însuşi stătea deschisă sub picioarele lor.

Dorman scoase un ţipăt şi tentaculele se strânseră în jurul câinelui. Blana labradorului negru luă foc în câteva locuri, dar Vader nu păru să bage de seamă. Imun la boala pe care o ducea cu el Dorman, câinele strânse din fălci, înfigându-şi adânc colţii în carnea moale a omului infestat cu nanocrite.

Dorman se luptă cu animalul greu şi amândoi se prăbuşiră pe podelele crăpate, pline de aşchii. Piciorul stâng al lui Dorman intră într-unul dintre orificiile astupate de flăcări.

Ţipă. Tentaclele i se zbătură. Câinele îi muşca sălbatic faţa.

Şi atunci podeaua se surpă într-o avalanşă de bucăţi arzânde. Scântei şi fum ţâşniră în sus, ca explozia unei mine. Cu un urlet şi un strigăt ascuţit, Dorman şi Vader se prăvăliră în subsolul incendiat.

Jody scoase un ţipăt şi dădu să se repeadă după câine, dar Scully îl apucă strâns de braţe. Îl trase înapoi către spărtura din zid, în siguranţă. Tuşind, Mulder îi urmă împiedicat.

Flăcările se ridicau tot mai înalte şi tot mai multe grinzi cedau. Un alt zid de beton se făcu bucăţi, apoi o întreagă porţiune a podelei se surpă, aproape înghiţindu-i.

Ajunseră în pragul clădirii care se dărâma, iar Scully nu mai avea decât un gând – nevoia de a ajunge la aer proaspăt, la liniştea binecuvântată. Nevoia de a scăpa de foc.

Noaptea răcoroasă, în care ieşiră luptându-se cu flăcările şi cu dezastrul, părea imposibil de întunecată şi de rece. Ochii o ardeau, atât de plini de lacrimi, că abia mai vedea pe unde călca. Scully se agăţă cu disperare de copil, înconjurându-l cu braţele. Mulder îi atinse umărul, atrăgându-i atenţia în timp ce se împleticeau, încercând să se îndepărteze de pălălaie.

Ridică privirile şi zări un grup de oameni care îi aşteptau, aţintindu-i cu ochi reci. Supravieţuitorii echipei lui Lentz îşi ridicară pistoalele automate şi le îndreptară spre ei.

— Dă-mi-l pe băiat, spuse Adam Lentz.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Infernul de la DyMar
Vineri, 9:58 p.m.

Mulder ar fi trebuit să ştie că oamenii în costume negre aveau să îi aştepte la marginea infernului. Măcar o parte dintre „întăririle” lui Lentz vor fi înţeles că nu avea rost să îşi pună viaţa în primejdie – mai bine să aştepte şi să îi lase pe supravieţuitori să vină la ei.

— Rămâneţi pe loc, agent Mulder, agent Scully, spuse cel care îi conducea. Încă putem încheia toată afacerea într-un mod satisfăcător.

— Nu ne interesează încheierile tale satisfăcătoare, îi răspunse Mulder, tuşind răguşit.

Cu ochii aruncându-i flăcări, Scully îşi aşeză un braţ protector pe umărul copilului.

— N-o să-l luaţi pe Jody. Ştim de ce vreţi să puneţi mâna pe el.

— Atunci ştiţi şi care e riscul, spuse Lentz. Prietenul nostru, domnul Dorman, tocmai ne-a arătat tuturor ce se poate întâmpla. Tehnologia aceasta nu poate fi lăsată să se răspândească necontrolat. Nu avem de ales.

Zâmbi, dar numai din buze, nu şi din ochi.

— Nu-mi îngreunaţi sarcina.

— N-o să-l luaţi! îi replică ea, mai vehement.

Pentru a-şi sublinia vorbele, Scully se îndreptă din umeri. Chipul îi era murdar de funingine, hainele îi miroseau a fum şi zgură. Stătea sfidător în faţa lui Jody, pe post de baricadă între el şi armele lor automate. Mulder nu era sigur că trupul ei va putea bloca ploaia de proiectile de calibru mare, dar aproape că îi venea să creadă că simpla ei hotărâre le va opri.

— Nu ştiu cine sunteţi, domnule Lentz, spuse Mulder, făcând un pas către Scully şi sprijinind-o, dar copilul acesta e în custodia noastră.

— Nu vreau decât să îl ajut, zise Lentz încet. O să-l ducem la spital. O unitate specială, unde va fi îngrijit de persoane în stare să… înţeleagă starea în care se află. Ştiţi că la niciun spital obişnuit nu va putea găsi ajutor.

Scully nu se clinti.

— Nu sunt convinsă că va supravieţui tratamentului vostru.

De jos, dinspre oraş, Mulder auzi în fine sirenele vehiculelor care se apropiau. Maşinile de intervenţie cu luminile roşii şi albastre goneau pe străduţele de la

periferie, spre baza dealului. Al doilea incendiu de la DyMar continua să mistuie tot ce era pe creastă.

Mulder dădu un pas înapoi, trăgându-se mai aproape de partenera sa. Stătea cu ochii fixaţi asupra lui Lentz, ignorindu-i pe ceilalţi bărbaţi în negru.

— Ai început să vorbeşti ca mine, Scully, spuse el.

— Daţi-ne băiatul, imediat, zise Lentz.

Sirenele se auzeau tot mai tare, tot mai aproape.

— Nici nu mă gândesc, răspunse Scully.

Maşinile pompierilor şi ale poliţiei goneau în sus pe deal, cu sirenele vuind. În câteva secunde aveau să fie în vârful dealului. Dacă voia să acţioneze, Lentz trebuia să o facă acum. Dar Mulder ştia că, dacă îi împuşca, nu mai avea timp să facă şi curăţenie înainte ca perimetrul centrului DyMar să devină un loc public.

— Domnule Lentz, spuse unul dintre membrii supravieţuitori ai echipei.

Scully făcu un pas, se opri timp de o clipă îngrozitor de lungă, apoi porni să se îndepărteze încet, pas cu pas. Hotărârea nu o părăsise.

Lentz o privea neclintit. Restul îşi ţineau armele pregătite.

Cei din echipele de intervenţie şi pompierii smulseră poarta de sârmă, trăgând-o la o parte, pentru ca maşinile să poată intra.

— Nu ştiţi în ce v-aţi băgat, spuse Lentz rece.

Cântări din ochi vehiculele proaspăt sosite de parcă tot s-ar mai fi întrebat dacă nu putea să-i împuşte pe cei doi agenţi şi să îndepărteze cadavrele, chiar sub nasul pompierilor care se revărsau înăuntru. Adam Lentz şi oamenii lui stăteau furioşi şi înfrânţi, luminaţi din spate de iadul care mistuia clădirile Laboratoarelor DyMar.

Dar Scully ştia că îi salva viaţa băiatului. Continuă să meargă, ţinându-l de braţ. Copilul se uita trist în urmă, la zidul de flăcări.

În timp ce oamenii în uniforme se grăbeau să monteze furtunurile şi să pregătească rezervoarele de apă, echipa lui Lentz se retrase, dispărând în umbrele pădurii.

Până la urmă, cei trei reuşiră să ajungă la maşina închiriată.

— Conduc eu, Scully, spuse Mulder, deschizând portiera din dreapta. Tu eşti cu mintea în altă parte.

— Eu am grijă de Jody, îi răspunse ea.

Mulder porni motorul, aproape aşteptându-se ca de sub copaci să pornească împuşcăturile şi parbrizul să plesnească într-o plasă de păianjen sub impactul gloanţelor. Dar reuşi să demareze, făcând cauciucurile să scuipe pietrişul aleii abrupte ce urca spre DyMar. De câteva ori trebui să îşi arate legitimaţia pentru

a trece de reprezentanţii autorităţilor care alergau în direcţia opusă. Se întrebă cum aveau Lentz şi oamenii lui să îşi explice prezenţa… dacă vor fi descoperiţi în pădurea care înconjura centrul.

PATRUZECI ŞI OPT

Spitalul Mercy
Portland, Oregon
Sâmbătă, 12:16 p.m.

Întoarsă la spital, Scully verifică şi reverifică rezultatele analizelor de laborator ale lui Jody Kennessy, dar rămase la fel de uimită după o oră de examinări ca şi prima dată când le văzuse.

La vremea prânzului şedea în cantina aglomerată, cu o cană de cafea amăruie în faţă. Doctori şi asistente treceau pe lângă ea, comentându-şi cazurile aşa cum microbiştii comentau meciurile de fotbal; pacienţii ieşeau din camerele lor strâmte, stând de vorbă cu familiile.

În timp ce parcurgea culoarul dinspre lift, vântură în mână plicul de hârtie groasă. Mulder îşi ridică ochii, nerăbdător să audă confirmarea existenţei nanocritelor. Băgă revista pe care tocmai o citea înapoi în plicul ei. Uşa camerei lui Jody stătea întredeschisă, iar înăuntru se auzea murmurul televizorului. Până acum, niciun străin misterios nu-şi făcuse apariţia, ameninţând viaţa copilului.

— Nu ştiu dacă să mă mir mai tare de existenţa nanotehnologiei sau de absenţa ei, spuse Scully, clătinând din cap şi întinzându-i lui Mulder rezultatele examenelor de laborator scoase pe imprimantă.

El le luă, aruncând o privire cifrelor, graficelor şi tabelelor, evident neştiind ce căuta.

— Să înţeleg că n-au ieşit aşa cum te-ai aşteptat?

— În sângele lui Jody nu e nici urmă de nanocrite, răspunse Scully, încrucişându-şi braţele. Uită-te la rezultatele analizelor.

Mulder se scărpină în cap.

— Cum se poate? Doar l-ai văzut vindecat după o rană de glonţ, una mortală.

— Poate că m-am înşelat, îi răspunse ea. Poate că glonţul nu i-a atins niciunul dintre organele vitale…

— Dar, Scully, uită-te la el ce sănătos e! I-ai văzut fotografia cu simptomele leucemiei. Nu mai avea de trăit decât o lună sau două. Şi ştim că David Kennessy şi-a testat descoperirea pe el.

Scully ridică din umeri.

— E curat, Mulder. Mai ţii minte proba de sânge luată de la câine, la clinica

veterinară? Urmele nanocritelor erau evidente. Doctorul Quinton a spus acelaşi lucra despre probele pe care le-am luat în timpul autopsiei lui Vernon Ruckman. Urmele nu sunt greu de descoperit dacă nanocritele sunt prezente în sânge într-o măsură suficient de mare – iar pentru reparaţiile celulare la care am asistat e nevoie de milioane şi milioane.

Primul semnal că ceva nu era aşa cum presupunea ea îl avusese însă cu zgârieturile şi tăieturile pe care le suferise de curând Jody în urma incendiului. Deşi nu erau grave, ele nu se vindecaseră mai repede decât juliturile obişnuite. Acum, Jody Kennessy părea un copil obişnuit, în ciuda a tot ceea ce ştiau despre el.

— Atunci unde au dispărut nanocritele? întrebă Mulder. Le-a pierdut cumva?

Scully nu avea nicio explicaţie.

Intrară împreună în camera băiatului care şedea în capul oaselor în pat, acordând prea puţină atenţie televizorului care se auzea în fundal. După tot ce i se întâmplase, părea să ia lucrurile destul de bine. La vederea lui Scully, zâmbi stins.

Câteva clipe mai târziu, oncologul-şef intră în viteză în încăpere, ţinând în mână o fişă şi clătinând din cap. Se uită mai întâi la Scully, iar apoi la Jody, ignorându-l total pe Mulder.

— Nu văd nici urmă de leucemie, agent Scully, spuse el, dând din cap. Sunteţi siguri că e acelaşi copil?

— Da, suntem siguri.

Oncologul oftă.

— M-am uitat la testele şi analizele lui precedente. Nu are cultură terminală limfoblastică în sânge şi i-am făcut şi o puncţie lombară, ca să văd dacă se găseşte în lichidul cerebrospinal, dar nu există. E procedura standard, de obicei concludentă. În cazurile avansate, aşa cum e de presupus că e al lui, simptomele ar trebui să fie evidente la un simplu examen vizual – şi Dumnezeu mi-e martor că am văzut destule.

În fine, oncologul se uită la Jody.

— Dar leucemia copilului ăstuia pare să fi dispărut complet. Nu e doar într-o fază de remisie, ci este complet vindecată.

În adâncul sufletului, Scully nici nu se aşteptase la altceva.

Medicul clipi şi dădu drumul fişei să-i atârne, legată de mijloc.

— Am mai văzut până acum miracole medicale… nu prea des, dar, dat fiind numărul de pacienţi care trec pe-aici, avem uneori cazuri pe care medicina nu le poate explica. Dar copilul ăsta, care cu doar o lună sau două în urmă suferea de un cancer terminal, acum nu mai prezintă niciun fel de simptome.

Oncologul ridică din sprâncene spre Jody, pe care discuţia nu părea să îl intereseze, ca şi cum ar fi ştiut deja răspunsurile.

— Domnule Kennessy, eşti vindecat. Înţelegi importanţa acestui diagnostic? Eşti complet sănătos, cu excepţia câtorva zgârieturi şi julituri şi a câtorva arsuri minore. În rest, nu mai ai nimic.

— O să vă anunţăm dacă mai avem întrebări, spuse Scully, iar doctorul păru dezamăgit de faptul că ea nu părea la fel de stupefiată ca şi el.

Poate puţin cam brusc, Scully îl împinse afară din rezervă.

După plecarea doctorului, ea şi Mulder se aşezară la picioarele patului lui Jody.

— Ştii de ce n-a mai rămas nicio urmă a nanocritelor în sângele tău, Jody? Noi nu înţelegem. Nanomaşinile te-au vindecat după rana făcută de glonţ şi te-au vindecat de cancer – dar acum au dispărut.

— Pentru că m-am făcut bine.

Jody se uită la televizor, neinteresat de pălăvrăgeala continuă, cu volumul redus.

— Tata mi-a spus că or să se dezactiveze şi or să se resoarbă după ce îşi termină treaba. Le-a construit special ca să-mi vindece leucemia celulă cu celulă. Spunea că va dura mai mult, dar că o să mă simt din ce în ce mai bine. Pe urmă, la sfârşit… nanocritele erau programate să se dezactiveze.

Mulder ridică din sprâncene către Scully.

— Un mecanism infailibil. Mă întreb dacă fratele Darrin ştia ceva.

— Mulder, asta presupune un nivel de sofisticare tehnologică incredibil… începu ea, apoi însă realiză că întregul concept al unor poliţişti biologici autonomi, care să lucreze înăuntrul corpului uman, folosind doar lanţurile de ADN ca manual de instrucţiuni, era mult dincolo de ceea ce crezuse ea că putea face tehnica modernă.

— Jody, spuse ea, apropiindu-se de copil, intenţionăm să facem aceste rezultate cât mai publice cu putinţă. Trebuie ca toată lumea să afle că nu mai eşti purtătorul nanomaşinilor. Dacă eşti curat, atunci oamenii aceia nu vor mai avea niciun motiv să te caute.

— Mă rog, spuse el mohorit.

Scully nu-şi risipi energia încercând să pară veselă. Băieţelul va trebui să facă faţă situaţiei cum ştia mai bine.

Jody Kennessy fusese purtătorul unui leac miraculos, nu numai al cancerului, ci probabil şi pentru orice alt fel de boală care afecta omenirea. Nanocritele din sângele lui ar fi putut aduce nemurirea.

Dar acum, că laboratoarele de la DyMar erau distruse, Jeremy Dorman şi

labradorul negru înghiţiţi de infernul de-acolo, iar David Kennessy şi toţi ceilalţi implicaţi în acest proiect morţi, descoperirile în domeniul nanotehnologiei vor avea nevoie de un timp îndelungat, dacă trebuiau să pornească din nou de la zero.

Scully avea o idee despre cum putea FBI-ul să îi asigure securitatea pe termen lung lui Jody şi unde îl putea adăposti. Nu-i plăcea prea tare, dar era lucrul cel mai bun la care se putea gândi.

Între timp, Mulder avea să scrie raportul asupra cazului, păstrând toate probele şi speculaţiile care nu-şi găseau o explicaţie, adăugându-l celorlalte dosare asemănătoare. Nici de data aceasta nu avea dovezi concrete şi nu putea convinge pe nimeni de nimic.

Este doar un alt Dosar X.

Nu peste multă vreme, Mulder va trebui să îşi instaleze rafturi noi în biroul înghesuit, ca să le poată ţine în ordine.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

Clădirea cu birouri federale
Crystal City, Virginia
Duminică, 2:04 p.m.

Adam Lentz îşi făcu ultimul raport verbal şi direct, fără teancuri de hârtii care să amortizeze şocurile. Nu va rămâne nicio urmă scrisă a investigaţiei, nimic care să poată fi găsit şi citit de vreo pereche de ochi prea curioşi. Lentz trebuia să-l înfrunte şi să-i relateze totul direct, cu cuvintele lui.

Era una dintre experienţele cele mai înspăimântătoare prin care trecuse.

Din scrumieră se ridica un firicel de fum acru de ţigară, atârnat în jurul lui ca un linţoliu. Omul era slab, cu ochii înfundaţi în orbite, cu un chip care nu atrăgea atenţia prin nimic, cu părul castaniu pieptănat pe spate.

Nu arăta ca o persoană care ţinea vieţi omeneşti, fragile ca nişte coji de ou, în mâna cu care le putea zdrobi oricând. Nu arăta ca un om care văzuse preşedinţi murind, care regizase căderea unor guverne şi ridicarea la putere a altora, care se juca cu soarta a grupuri de oameni neştiutori, pe care îi denumea „marfă".

Şi totuşi, omul acesta juca marele joc al politicii mondiale tot aşa cum alţii jucau monopoly.

Trase adânc din ţigară şi scoase fumul printre buzele uscate ca iasca. Până atunci nu scosese o vorbă.

Lentz stătea în picioare în biroul fără personalitate, cu faţa direct spre el. Scrumiera de pe birou era plină cu mucuri strivite de ţigară.

— Cum poţi fi atât de sigur? întrebă în cele din urmă bărbatul.

Avea o voce înşelător de molatică, aproape melodioasă.

Deşi nu fusese niciodată în armată, sau nu în chip oficial, Lentz stătea într-o poziţie desăvârşită de drepţi.

— Scully şi Mulder au făcut tot soiul de analize pe sângele băiatului. Avem acces total la fişele spitalului. Nu există nicio urmă a infestării cu nanocrite, a vreunui fel de maşinărie microscopică, nici măcar resturi – nimic. E curat.

— Şi-atunci cum îţi explici capacitatea asta remarcabilă de vindecare? Şi rana de glonţ?

— Pe aceea n-a văzut-o nimeni, domnule, spuse Lentz. Cel puţin nu oficial.

Omul îl privi tăcut, lăsând fumul să i se încolăcească în jurul chipului. Lentz ştia că răspunsul lui nu era suficient. Nu încă.

— Şi leucemia? Copilul nu mai prezintă semnele bolii, după câte înţeleg.

— Doctorul Kennessy era conştient de pericolul potenţial al nanotehnologiei – nu era deloc prost – şi a reuşit, probabil, să îşi programeze nanocritele să se dezactiveze o dată ce şi-au îndeplinit misiunea, o dată ce fiul lui se va fi vindecat de cancer. Şi, în conformitate cu ultimele analize făcute la spital, Jody Kennessy e perfect sănătos şi nu mai suferă de leucemie limfoblastică acută.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Aşadar s-a vindecat, dar nu mai e purtătorul leacului.

Dădu drumul unui fuior lung de fum de ţigară.

— Măcar pentru asta putem să ne bucurăm. Nimeni altcineva nu trebuie să pună mâna pe o astfel de minune.

Fără să răspundă, Lentz rămase în aşteptare, atent. Într-un depozit secret, într-o clădire a cărei adresă era necunoscută, în încăperi nenumerotate şi sertare fără semne distinctive, Cigarette-Smoking Man păstra probe şi fărâme de dovezi, ascunse de ochii restului lumii. Aceste obiecte ar fi putut fi extrem de folositoare celor care căutau adevărul în multiplele lui forme.

Dar omul acesta nu le va împărtăşi niciodată nimănui.

— Şi agenţii Mulder şi Scully? întrebă bărbatul. Ei cu ce-au rămas?

— Cu teorii, cu ipoteze, dar cu nimic concret, spuse Lentz.

Fumătorul inhală din nou, apoi tuşi de câteva ori, o tuse profundă, urâtă, care dezvăluia suferinţe mult mai grave. Poate doar o conştiinţă încărcată… sau poate era bolnav.

Lentz se fâţâi, aşteptând să fie concediat, felicitat sau chiar mustrat. Tăcerea era cea mai rea.

— Ca să rezum, spuse el sub privirile incomode şi fixe ale celuilalt.

Fumul leneş se ridica încolăcindu-se, desenând în aer arabescuri sinuoase.

— Am distrus cadavrele tuturor victimelor şi am sterilizat fiecare locşor atins de nanocrite. Avem convingerea că niciuna dintre aceste maşinării nu a supravieţuit.

— Dorman? întrebă bărbatul. Şi câinele?

— Am cercetat rămăşiţele de la DyMar şi am găsit mai multe oase, dinţi şi o bucată de craniu. Credem că e tot ce a mai rămas din Dorman şi din câine.

— Fişele dentare confirmă?

— Nu mai e posibil, răspunse Lentz. Excrescenţele datorate nanotehnologiei celulare au deformat şi au modificat structura osoasă şi a dinţilor, îndepărtând până şi plombele din gura lui Dorman. Nu se poate face o identificare absolută nici măcar a speciei. Dar avem relatările martorilor oculari. I-am văzut pe cei doi prăbuşindu-se în foc. Am găsit oasele. Aparent nu mai poate încăpea nicio

îndoială.

— Îndoieli rămân întotdeauna, spuse bărbatul, ridicând din sprâncene.

Apoi însă îşi aprinse degajat o altă ţigară şi fumă jumătate din ea fără un cuvânt. Lentz aşteptă.

În cele din urmă, bărbatul strivi mucul în scrumiera deja arhiplină. Mai tuşi o dată şi în cele din urmă permise buzelor subţiri să surâdă.

— Foarte bine, domnule Lentz. Cred că lumea nu e încă pregătită pentru leacuri miraculoase… cel puţin nu în viitorul apropiat.

— Sunt de aceeaşi părere, domnule.

Şi, pe când celălalt făcea un semn uşor din cap, concediindu-l, Lentz se răsuci pe călcâie, străduindu-se să nu iasă în goană din biroul acela. În urma lui, bărbatul tuşi din nou. De data aceasta mai tare.

CINCIZECI

Tabăra naturiştilor
Zonele sălbatice ale Oregonului
O lună mai târziu

Oamenii de-aici erau ciudaţi, îşi spuse Jody… dar măcar se simţea în siguranţă. După coşmarul prin care tocmai trecuse, după ce întreaga lui lume fusese distrusă în etape – mai întâi leucemia, apoi incendiul care îi ucisese tatăl, pe urmă fuga prelungită care se sfârşise cu moartea mamei sale – simţea că adaptarea nu era o problemă.

Aici, în tabăra naturiştilor, unchiul Darrin era cam prea grijuliu, dar şi de mare ajutor. Refuzase să discute despre munca lui, despre trecutul lui… ceea ce lui Jody îi convenea de minune, în comunitatea izolată, dar pătimaşă, toţi se potriveau ca piesele legate între ele ale unui *puzzle.*

Ca acela înfăţişând Pământul răsărind din spatele Lunii, pe care împreună cu mama îl construise într-una dintre ultimele după-amieze petrecute la cabană… Jody înghiţi în sec. Îi era tare dor de ea.

După ce agentul Scully îl adusese aici, restul membrilor taberei atât de bine păzite îl luaseră sub aripa lor protectoare. Acum Jody Kennessy era pentru ei un simbol, o mascotă a grupului – băieţelul acesta de numai doisprezece ani, care înfruntase sistemul tainic, represiv şi supravieţuise.

Povestea lui Jody nu făcuse decât să-i întărească pe naturişti în hotărârea lor de a se izola de guvernul agresiv şi distrugător pe care îl dispreţuiau atât de mult.

Jody, unchiul Darrin şi alţi naturişti îşi ocupau zilele cu munca fizică grea. Toţi membrii taberei îi împărtăşeau din cunoştinţele lor lui Jody, instruindu-l.

Nevindecat încă de pe urma rănilor dureroase din suflet şi memorie, Jody îşi petrecea mult timp bătând cu pasul teritoriul vast al taberei, atunci când nu lucra în grădini sau pe câmp, ajutând colonia să-şi cultive hrana. Nu-l deranja. Acum era singur. Nu se simţea apropiat nici măcar de unchiul Darrin… dar va supravieţui. Doar învinsese şi cancerul terminal, nu?

Restul membrilor grupului îl lăsa pe Jody în pace când trecea printr-o asemenea stare, dându-i libertatea şi timpul de care avea nevoie. Jody hoinărea prin perimetrul înconjurat cu sârmă ghimpată, uitându-se la copaci… dar mai ales plimbându-se de unul singur.

Pădurea era acoperită de o negură care se ascundea prin râpe şi fugea ca fuioarele de vată o dată cu aerul cald al zilei. Deasupra capului, norii rămâneau cenuşii şi grei, abia zăriţi printre vârfurile înalte ale copacilor. Era atent pe unde mergea, deşi Darrin îl asigurase că nu exista niciun câmp minat, nicio capcană şi nici mijloace de apărare secrete. Naturiştii răspândeau aceste zvonuri pentru a menţine o aură înfricoşătoare, care le asigura liniştea taberei. Ţelul lor principal era să fie lăsaţi în pace de lumea exterioară şi, pentru a şi-l atinge, se foloseau de orice metode.

Jody auzi lătratul unui câine în depărtare, ascuţit şi limpede. Aerul rece şi umed părea să amplifice undele sonore.

Naturiştii aveau mulţi câini în tabără. Ciobăneşti germani, câini de vânătoare, rottweileri, dobermani. Dar acesta suna cunoscut. Jody îşi ridică ochii.

Câinele lătră din nou, întărindu-i părerea.

— Aici, băiete! strigă el.

Auzi un zgomot de ramuri rupte prin tufe, crengile şi iedera se dădură la o parte şi un câine mare şi negru se aruncă spre el, ieşit din ceaţă. Câinele lătră fericit la vederea lui.

— Vader! exclamă Jody.

Inima îi crescu, apoi glasul i se stinse, îngrijorat.

Câinele părea neatins, complet vindecat. Jody îl văzuse cu ochii lui dispărând în foc. Văzuse clădirea de la DyMar făcându-se fărâme, tăciuni, cioburi şi grinzi contorsionate.

Dar Jody ştia şi că animalul acesta era diferit, aşa cum fusese şi el înainte ca toate nanocritele din corpul lui să moară. Vader nu dispunea de un asemenea sistem.

Câinele se repezi în salturi mari spre el, practic dărâmându-l de pe picioare, lingându-l pe faţă şi dând din coadă cu o asemenea forţă, încât întregul corp i se legăna dintr-o parte în alta. Vader nu avea zgardă, plăcuţă de identificare sau alte obiecte care să-i dovedească identitatea. Dar Jody ştia.

Presupunea că unchiul Darrin ar putea ghici adevărul, dar celorlalţi va trebui să le spună că găsise un alt câine, un alt labrador negru, la fel ca Vader. Şi îi va da noului său prieten acelaşi nume. Restul naturiştilor nu ştiau, iar lumea din afară nu avea nevoie să afle vreodată.

Îmbrăţişă câinele, ciufulindu-i blana şi înconjurându-i gâtul cu braţele. Nu ar fi trebuit să se îndoiască. Ar fi trebuit să continue să spere şi să aştepte. Mama însăşi i-o spusese. Până la urmă, câinele avea să se întoarcă.

Vader se întorcea întotdeauna.